

ЛИНДА

ФЕЪРСТИЙН

ВЕРОЯТНА
СМЪРТ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
ХЕРМЕС

ЛИНДА ФЕЪРСТИЙН ВЕРОЯТНА СМЪРТ

Превод: Валентина Атанасова

chitanka.info

След „Последна заплаха“ Линда Феърстийн става все по-добра. Опознайте я, ако не ви е страх!

Патриша Корнуел

В една мартенска утрин телефонът изтръгва помощник-прокурорката Алекс Купър от съня ѝ. Следователят Макс Чапмън се обажда от мястото, където явно е извършено сексуално нападение и убийство. Жертвата е доктор Джема Доджън, водещ неврохирург в най-голямата манхатънска болница. Кръгът от заподозрените е изключително широк, а Алекс трябва да действа бързо. Убиецът неумолимо се насочва към нея...

Всяко престъпление, описано в тази книга, е основано на действителен случай.

Отново сърдечно благодаря на обичайните „заподозрени“ — за тяхната обич, приятелство и насърчение по време на написването на книгата.

Александра Купър се радва на подкрепата на страхотни партньори, в които съм въплътила черти на няколко свои приятели. Александра Денман, Лиза Фрайъл, Джоан Стантън Хичкок, Морийн Спенсър Форест, Карън и (другият) Алекс Купър, Сюзън и Майкъл Голдбърг, Сара и Мич — и Кейси — Розентал, всички имат неоченим принос. Джоан и Бърни Карл бяха така любезни да ме запознаят с прелестите на Кливдън. Истинският доктор Робърт Спектър, когото познавам и му се възхищавам, откакто и двамата бяхме по на петнайсет години, не е прототип на героя, който носи името му в тази книга.

Боб Моргънтоу все още е моето професионално вдъхновение и идеал. Тече двайсет и петата година, откакто бях назначена в Областната прокуратура на Ню Йорк, а интересът ми към работата и удовлетворението от предизвикателствата, които срещам, не са намалели. Моите колеги и партньори там са най-добрите в бизнеса и продължават да бъдат ангели хранители за оцелелите жертви на насилие.

Може би най-приятната част от новата ми кариера като писател е общуването с любители на книгите — библиотекари и продавачи в книжарници, които толкова умело събуждат интерес към тях, и читатели, които ги поглъщат с такава наслада.

Думите не са достатъчни, за да опиша късмета, който имам, че Сюзън Кърк е мой редактор.

Естър Нюбърг е невероятен импресарио и още по-добра приятелка.

Всички от семейство Феърстийн винаги са повдигали духа ми. Най-новите ми източници на вдъхновение — малки, но могъщи — са Матю и Александър Завислан.

Съпругът ми, Джъстин Фелдмън, продължава да бъде моята муза и най-голяма радост. А майка ми, Алис Атуел Феърстийн, за мен винаги ще остане най-добрата.

1.

Телефонният секретар се включи след четвъртото изнервящо позвъняване. Докато слушах записаното си съобщение, че в момента не мога да се обадя, безброй малки чукчета яростно заудряха в главата ми. Последният „Дюарс“ за вечерта се оказа в повече.

Погледнах с крайчеца на окото си към екрана на часовника, чието призрачнозелено сияние бе единствената светлина в стаята. Показваше 5:38 сутринта.

— Ако си там, Куп, вдигни. Хайде, малката!

Не помръднах. За щастие тази сутрин не бях дежурна.

— Рано е и е студено, не ме карай да чакам до единствения работещ уличен автомат в Манхатън, когато се опитвам да ти направя услуга. Вдигни, Русокоске! Не минавай с номера, че не можеш да се обадиш. Зная, че си сред малкото жени в града, които винаги са на разположение.

— Добро утро, детектив Чапмън, и благодаря за вота на доверие — промърморих в слушалката и пъхнах ръката си обратно под юргана, за да не премръзне, докато изслушам Майк. Съжалих, че преди да заспя, бях откrehнала прозореца, за да влезе свеж въздух. Стаята бе непоносимо студена.

— Имам нещо за теб. Нещо голямо, ако си готова отново да се качиш на седлото.

Намекът на Чапмън, че почти от пет месеца не се бях залавяла със сериозно разследване, ме накара да потръпна. Участието ми в издирването на убиеца на моята приятелка — актрисата Изабела Ласкар — през есента ме бе извадило от релсите в професионално отношение. Областният прокурор бе поверил делата ми на колеги и след залавянето на убийцата бях ползвала дълъг отпуск. Майк ме обвиняваше, че съм заспала зимен сън и избягвам трудни задачи, върху каквито по-рано често бяхме работили заедно.

— Какво ще ми предложиш? — попитах.

— О, не, няма да ви опиша престъплението, та ако е достатъчно свързано със секс, да поемете случая, мис Купър. Или приемаш мисията на доверие, или ще постъпя, както е редно, и ще се обадя на някого от прохождащите ти колеги, на когото днес се пада честта да ни сътрудничи. Всеки от тях би точил зъби за подобно дело. Може би няма да прави разлика между ДНК и НБС, но поне няма да се бои да...

— Добре, добре.

Чапмън току-що бе казал вълшебната дума и аз се бях надигнала в леглото. Не знаех дали треперя от режещия студен въздух, който нахлуваше отвън, или защото бях изплашена от перспективата да се върна в света на насилници и убийци, с които почти десетилетие бе свързан професионалният ми живот.

— Това „да“ ли означава, Русокоске? С нас ли си?

— Обещавам да проявя повече ентузиазъм след чаша кафе, Майк. Да, с вас съм.

Изразът на въодушевление, който последва, би се сторил неприличен на всеки извън семейството на полицаите и прокурорите, работещи в неговата област, защото ставаше дума за насилствена смърт на човешко същество. Единствената утеха бе фактът, че въпросната жертва ще бъде обект на съсредоточеното внимание на най-добрия действащ детектив от отдел „Убийства“ — Майк Чапмън.

— Страхотно! Е, ставай от леглото, вземи няколко таблетки „Адвил“ за махмурлука...

— Това само предположение ли беше, доктор Холмс, или ме държиш под наблюдение?

— Мърсър ми каза, че вчера е бил в офиса ти. Подочул нещо за плановете ти за вечерта — гледала си мач на „Никс“ с приятели от юридическия колеж, а после си вечеряла в бара на „21“. Елементарно, мис Купър. Единственото, което не успял да разбере, било дали ще прекъснем гореща интимна сцена, като се обадим в този ранен час. Уверих го, че пръв ще разбере, когато се откажеш от въздържанието.

Мълчаливо понесох подигравките и с радост приех новината, че Мърсър Уолъс ще бъде част от отбора. Беше бивш полицаи от отдел „Убийства“, а сега — най-добрият ми сътрудник от екипа за разследване на престъпления срещу личността, наречен „Специални жертви“. Поемаше всички най-разтърсващи случаи на серийни изнасилвачи и рецидивисти.

— Преди да изтече импулсът, ще успееш ли да събщиш подробностите и да ми дадеш съвет как да поднеса новината на началника си?

Пол Баталия мразеше детективите от полицията да се навъртат около прокуратурата и сами да избират любимия си помощник-областен прокурор, с когото биха искали да работят по някой заплетен случай. За двайсетте години, през които бе ръководил Областната прокуратура в Ню Йорк, бе свикнал да работи по установена схема. Двайсет и четири часа във всяко денонощие от годината имаше дежурен главен прокурор, който трябваше да бъде готов да помогне на нюйоркската полиция при разследването на убийства, в случай че помолят за съдействие. Разпитите на заподозрени, издаването на разрешителни за обиск и заповеди за арестуване, събирането на свидетелски показания — всичко това бе задължение на прокурора, който е „дежурен по график“ и пръв влезе в контакт с полицията.

— Родена си за това дело, Алекс. Няма шега. Жертвата е била изнасилена. Мърсър е нрав. Наистина се нуждаем от съдействието ти за разследването.

Чапмън намекваше за факта, че бях назначена за ръководител на отдел „Борба със сексуалните престъпления“ — особено важен за Баталия проект, чиято цел бе подпомагане на жертвите на изнасилвания и малтретиране. Тъй като много от тези престъпления бяха прелюдия към убийства, с колегите ми бяхме длъжни да се заемаме с разследването им и процесите срещу извършителите.

Протегнах ръка към чекмеджето на нощното шкафче, където държах графика на дежурствата през този месец, за да проверя дали нямаше да засегна интересите на някое от протежетата на областния прокурор и да си навлека гнева му.

— Е, до осем часа тази сутрин, късметлията е Еди Фримънт.

— О, не, трябва да ме избавиш от него — отвърна Майк. — Син на сенатор. Ще ни е полезен точно толкова, колкото и ако майка ми работеше в участъка. Фримънт е пълен некадърник. Не би надушил мотив, дори и да е точно под носа му.

Чапмън често сядаше на бара във „Форлинис“ — любимото заведение на всички, работещи в съда, с календарче и копие от графика в ръка, извикваше по име дежурните помощници на областния прокурор и ни припомняше смущаващи епизоди от кариерата на всеки

от нас, докато заграждаше датите. Фримънт бе лесна мишена, един от онези изявени студенти с безупречни академични препоръки, които просто не умеят да прилагат знанията си на практика. Всички подозираха, че е назначен с връзки, защото баща му, бивш сенатор от Индиана, е бил съквартирант на Пол Баталия в Юридическия колеж в Кълъмбия.

— Ако изчакаш до осем и няколко минути, ще имаш щастието да работиш с Лори Дейчър — продължих да злорадствам, щом прочетох, че тя ще носи отговорност за решенията, свързани с всичко, което изникне през следващите двайсет и четири часа.

— Принцесата? Никога вече, Русокоске! Единственото сериозно разследване, по което работих с нея, завърши с пълен провал. В обедната почивка, вместо да подготвя свидетели и да нахвърля въпроси за кръстосан разпит, тя ни караше да чакаме в коридора, докато свали ролките от косите си и се гримира. После позираше пред съдебните заседатели като Норма Дезмънд, готова за снимка в едър план. Би изглеждала чудесно пред камера, но онзи негодник се измъкна. За нищо на света! Просто се обади на Баталия и му кажи, че с Уолъс сме те събудили посред нощ, защото си единственият човек, който би могъл да отговори на въпросите ни. Бъди твърда с него, Купър! Това дело е твое.

— За какви въпроси говориш, Майк?

— Например дали жертвата е била изнасилена, преди да бъде убита, или след това. Дали установяването на часа на смъртта има нещо общо със скоростта на разграждане на спермата под влияние на нейните телесни хормони.

— Сега говориш на разбираем език. Без съмнение ще ми позволи да се заема с това дело. Какво искаш от мен?

— Мисля, че би пожелала да дойдеш възможно най скоро. Повикай и хората си с видеокамерите. Полицейският екип вече извърши оглед на стаята и направи снимки, но трябваше да действат много бързо. Просто се безпокоя, че може да сме пропуснали нещо, което ще се окаже важно. Затова бих искал твоят екип да обиколи и заснеме целия район. Щом историята стигне до пресата, журналистите ще нахълтат и ще бъде невъзможно да запазим уликите.

— Спокойно, Майк. Започни отначало. Къде се намираш?

— В медицинския център „Мид-Манхатън“. На шестия етаж на сградата на „Минуит“.

В източния край на 48-а улица, точно до „ФДР Драйв“. Най-старият и най-големият медицински комплекс в града. Изглежда, жертвата бе откарана там за опит да бъде спасен животът ѝ.

— Е, къде ще се срещнем? Къде е местопрестъплението?

— Току-що ти казах. На шестия етаж на „Мид-Манхатън“.

— Искаш да кажеш, че убийството е извършено в болницата?

— Изнасилване и убийство. На известна личност. Ръководител на факултета по неврохирургия на медицинския колеж, мозъчен хирург, професор. Името ѝ е Джема Доджън.

След десетгодишна кариера малко неща можеха да ме изненадат, но тази новина наистина бе шокираща.

Винаги бях мислила за болниците като за светилища, места за лечение на заболелите и ранените, утеха и облекчаване страданията на неизлечимо болните. Безброй пъти бях влизала и излизала от „Мид-Манхатън“, когато имах срещи със свидетели или трябваше да давам напътствия на медицинския персонал как да се отнася с оцелелите жертви на сексуално насилие. Първите тухлени сгради на центъра, построени почти преди век, бяха ремонтирани и превърнати в болница с традиционен облик, а щедри дарители от по-скорошно време бяха подпомогнали изграждането на няколко гранитни небостъргача, оборудвани с последните нововъведения в медицинската технология, в които се помещаваше и престижното учебно заведение Медицински колеж „Минуит“.

Стомахът ми се сви на топка, както обикновено, когато чуех новина за безумно престъпление и зверски отнет човешки живот, и забравих за пулсиращото бучене в главата си. Изградих си представа за доктор Доджън и в съзнанието ми запрепусаха въпроси за живота и смъртта ѝ, кариерата и семейството, приятелите и враговете ѝ — толкова бързо един след друг, че не успях да ги изрека на глас.

— Кога се е случило, Майк? И как...

— Преди петнайсет-двайсет часа. Ще ти дам повече сведения, когато дойдеш. Обадиха се малко след полунощ. Шест прободни рани. Разкъсан бял дроб, изглежда, засегнати са и други важни органи. Убиецът е офейкал и я е оставил да лежи в локва кръв, смятайки я за мъртва, но тук все още хранеха известна надежда да я спасят.

Записахме случая като „вероятна смърт“. Когато стигнахме до болницата, вече бе починала.

„Вероятна смърт“. Неподходящо название за категорията случаи, разследвани от елитния отряд на отдел „Убийства“ в Манхатън, при които състоянието на жертвите е толкова критично, че когато полицията стигне до местопрестъплението, нито херкулесовските усилия на медицински лица, нито молитви биха им помогнали и следващата спирка за телата им неизбежно е моргата.

„Не губи повече време! — казах си укорително. — След няколко часа с Чапмън и Уолъс ще знаеш повече, отколкото би искала.“

— Идвам най-късно след четирийсет и пет минути.

Скочих от леглото, затворих прозореца и вдигнах сенника, за да надникна от апартамента си на двайсетия етаж на висока жилищна сграда в Ийст Сайд към града, който бе започнал да се пробужда в сивия мрачен ден. Винаги съм се наслаждавала на приятния есенен хлад, следван от ваканционния зимен сезон и снежните пелени на януари и февруари. Любимите ми месеци са април и май, когато парковете в града са пълни с пролетна зеленина и обещание за топлите летни дни. Загледах се в хоризонта и безкрайната сивота ме наведе на мисълта, че навярно и Джема Доджън би се надсмяла на великите поети и би споделила личното ми мнение, че всъщност март е най-мъчителният месец в годината.

2.

— Извинете, госпожо, но пред болницата няма паркинг.

Униформеният полицай ми махна да се отдалеча от бордюра, когато понечих да спра малко преди седем часа. Свалих стъклото на съвсем новия си „Гранд Чероки“, за да обясня целта на посещението си и защо се бе наложило да съкратя пътуването си с десет минути, като оставя джипа тук, вместо на подземния паркинг, който се намираше две пресечки на юг.

Преди да проговоря, дрезгав глас смъмри младия пазител на реда и когато извърнах глава, видях полицейския началник Макгроу да затръшва вратата на цивилната си кола.

— Не я закачайте, полицай! Ако не искате да ви изпратя да патрулирате на Стентън Айлънд. Паркирай зад мен, Алекс. И сложи табелата си на предното стъкло. Предполагам, че отиваме на едно и също място.

По дяволите! Дани Макгроу бе точно толкова недоволен да ме види на местопрестъплението, колкото и аз него. Пристигнаха ли, полицейските началници искаха те да владеят положението и не приемаха напътствия от прокурорите. Навярно щеше да упрекне Чапмън за това, че се е свързал с мен толкова рано, защото би предпочел да не научаваме за подобни случаи, преди да е имал пълната възможност да докладва на комисаря. Извадих от чантата си ламинираната идентификационна табела от нюйоркския полицейски участък и я закрепих над волана с лицето навън, като знак, че съм пристигнала във връзка с важно полицейско разследване. По-трудно бе човек да се снабди с една от тези табели, отколкото с печеливш лотариен билет, и повечето ми колеги смятаха достъпа си до тях за най-ценното предимство на професията.

Щом слязох от джипа, стъпих в киша, примесена с кал, и едва догоних Макгроу, за да мина след него през охраната и да се срещна с детективите. „Кухите глави“, както полицаите наричаха невъоръжените бодигардове, които стояха пред входовете на болници и

универсални магазини, кина и спортни зали, тази сутрин изглеждаха по-напрегнати от обикновено и бяха заобиколени от истински полицаи, застанали до всяко информационно гише и асансьор. Всеки, покрай когото минахме, познаваше полицейския началник и учтиво го поздрави, докато бързо крачехме по безкрайния централен коридор на медицинския център. Минахме през четири двойни врати и най-сетне един детектив, когото не бях срещала по-рано, ни поведе по друг коридор към медицинския колеж „Минуит“.

Макгроу вървеше два пъти по-бързо от обикновено, което, както ми подсказаха честите му погледи към обувките с висок ток, които носех, бе усилие да стигне няколко минути преди мен, за да поговори насаме с главните детективи, докато не съм започнала да си пъхам носа. Но поради навика си да пуши по три кутии цигари на ден и благодарение на моите редовни уроци по балет, началникът не можеше да ми съперничи и така се задъха, че когато стигнахме до асансьорите на медицинския колеж, се изкуших да предложи да се отбием в кардиологията и след това да продължим към факултета по неврохирургия. Както мнозина от колегите си, Макгроу бе забравил, че Джинджър Роджърс изпълняваше същите номера като Фред Астер във великолепните стари филми, при това заднишком и с токове, високи колкото моите.

Когато вратите се отвориха, тримата влязохме и аз натиснах бутона за шестия етаж. Опитах се да заговоря младия детектив, докато началникът му се поуспокои, но се оказа сухар и отказа да ми даде каквато и да е информация в присъствието на Макгроу. Испитах облекчение, когато стигнахме до шестия етаж и видях познатите лица на детективите от елитен отряд „Б“ на отдел „Убийства“ — един от четирите екипа, на които бяха разделени. Стояха на площадката с навити ръкави и с по един прясно изписан стенографски бележник в ръка. По всяка маса или плот наблизо се търкаляха чаши от кафе. Трябваше да се заредят с достатъчно адреналин, за да издържат през напрегнатите дни и нощи, които неизбежно им предстояха, освен ако имаха невероятния късмет случайно да попаднат на неоспоримо доказателство и случаят да бъде разрешен по-скоро.

Пристигането ми предизвика най-различни реакции от страна на момчетата. Неколцина, които бяха мои приятели или бяха работили с мен по други случаи, ме поздравиха по име. Други, безразлични към

участието ми в разследването, пренебрежително подхвърлиха: „Здравейте, госпожо прокурор“, а двама не ми обърнаха никакво внимание.

Роботът на Макгроу прошепна нещо в ухото му и двамата продължиха по площадката към една врата в средата на коридора, след като началникът ми даде знак да го почакам отвън. Джордж Зотос, детектив, към когото от години изпитвах уважение заради работата му, се засмя, когато се приближи да поговори с мен.

— На Чапмън ще му запари на задника, когато Макгроу стигне до него. Последното, което би искал в този час, е присъствието на човек от Областната прокуратура, при това жена. Комисарят беше на пресконференция в Пуерто Рико и сега лети насам заради случая. Началникът трябва да се срещне с него на летище „Кенеди“ точно в дванайсет и да го осведоми за всички факти, желателно — и за самоличността на убиеца. Седни, пейни кафе, а аз ще доведа Майк. Веднага ще ти обясни с какво си имаме работа.

Предложи ми чаша слабо кафе по негов вкус, с три пакетчета захар. Смръщих нос от сладникавия аромат и попитах дали им се намира и чисто. Джордж посочи към картонена кутия с шест неотворени чаши и аз открих една с надпис „Ч“ на капака. Беше произстинало, но все пак ме ободри.

Докато чаках Макгроу да пусне Чапмън при мен, изпих две кафета, прегледах сутрешните клюкарски вестници, оставени на едно канапе в ъгъла, и обсъдих с неколцина от детективите последния баскетболен мач. Разбрах, че стаята, в която бяха завели началника, е кабинетът на покойната, където е била заклана и оставена да лежи, привидно мъртва, и са я открили часове по-късно. Нямаше очевидни заподозрени или лесни следи. Нямаше отпечатъци от окървавени подметки по коридора, водещи до лабораторията на луд учен със склонност към убийство. Отделът се подготвяше за дълга, изтощителна работа, която всички до един обичаха. Доста усилия трябваше да положат както съдебномедицинският екип, така и криминалистите, за да изследват старателно всяка частица, поверена в сърчните им ръце.

— Хей, Русокоске — отекна гласът на Чапмън, когато тръгна по коридора към площадката, — онзи мъжага е побеснял, когато те е видял рано сутринта. Всеки с вкуса си, а?

Чапмън бе в стихията си. Дни наред щях да размишлявам с тъга върху емоционалните аспекти на загубата на тази жена и да се питам на кого ли ще липсва и кой ли ще скърби за нея, а Майк мислеше само за преследването на злодея. Обичаше да разследва убийства, защото нямаше дишаща жертва, за която да се тревожи, докато за мен най-ценна бе възможността да подкрепям оцелелите жертви на сексуално насилие в процеса на възстановяването им. Работата бе далеч по-благодарна от делата за убийства, при които единственото, на което можехме да се надяваме, бе да пратим убиеца зад решетките, за да прекара остатъка от дните си в безсмислено изпитване на слабостите на системата. Но правосъдието бе безсилно да върне отнетия човешки живот.

Гледах как Майк се приближава и бях доволна, че каквото и да му е казал Макгроу, то не е заличило неизменната усмивка от лицето му. Буйните му черни коси бяха нетипично разрошени, което бе знак, че гледката от тази нощ наистина е била разтърсваща. Бях забелязала, че макар и самият той да не осъзнава, често прокарва пръсти през косите си, когато е особено разстроен. Тъмносиньото му сако и джинси — стилът на обличане, който бе възприел преди петнайсет години в колежа „Фордъм“ — се бяха превърнали в униформа за Чапмън, която го отличаваше от повечето членове на елитния отряд на отдел „Убийства“, вечно облечени в сиви костюми.

— Нека седнем в онзи ъгъл, за да ти опиша по-подробно случая.
— Посочи натам, надявайки се, че в просторното фоайе бихме могли да поговорим, необезпокоявани. — Чу ли някакви новини тази сутрин? Стигнало ли е до медиите?

— По пътя насам слушах радио „УИНС“. Нищо. Все още водещите теми са стачката на боклукчиите и преговорите със синдиката. После споменаха нещо за цената на последния подарък на лейди Ди от онзи саудитски принц.

— Значи имаме на разположение няколко часа. Уреди ли въпроса с видеозаписа?

— Да. Баниън ще дойде и сам ще го направи. — Бях се обадила на ръководителя на техническия екип от дома си, за да се погрижи работата да бъде свършена възможно най-добре. — Обеща да пристигне до осем часа.

— Ето какво имаме: Джема Доджън, жена кавказки тип. — Майк отвори стенографския си бележник на първата страница, но не бе нужно да поглежда записките, за да ме запознае с основните факти. — Петдесет и осем годишна. Но бих казал — добави Чапмън като редакторска бележка, — че е изглеждала доста добре за годините си...

— Петдесет и осем не е преклонна възраст, Майки.

— Все пак не е била в първа младост, хлапе. Когато чуя за сексуално престъпление, си представям младо, привлекателно момиче, което...

— Това е един от проблемите ти. Мислиш със собствените си интимни части, които вероятно са не по-големи от мозъка ти.

Случаите на изнасилване, особено когато нападателят е непознат, рядко имат нещо общо с представата за сексуален акт по взаимно съгласие. Това е отвратително престъпно деяние, в което сексът е оръжието, избрано от злодея, за да подчини и унизи жертвата. Майк знаеше всичко това не по-зле от мен.

— Както и да е, била е в отлична физическа форма, доста силна за петдесетгодишна жена, и здравата се е съпротивлявала. Доктор по медицина. Разведена, без деца.

— Кой е бившият ѝ съпруг и къде се намира?

— Веднага щом някой ме осведоми, ще ти се обадя. Пристигнах само няколко часа преди теб и почти нямаше кой да ни окаже съдействие посред нощ. Повечето от колегите ѝ и останалият персонал започнаха да идват на работа едва през последния час, така че се надявам скоро да получа повече отговори.

Кимнах и Майк продължи:

— При огледа на кабинета ѝ не открихме почти нищо, свързано с личния ѝ живот. Никакви семейни портрети или снимки на куче или котка, нито пък ръчно изработени игленици с избродирани остроумни поговорки и инициали. Само етажерки с книги, десетки чекмеджета с папки, рентгенови снимки и медицински картони, около трийсет пластмасови модела на мозък и персийски килим, който е бил доста красив, но сега целият е в кръв.

— Кой я е открил?

— Нощният пазач направил поредната си обиколка из сградата малко преди дванайсет. По-рано два пъти минал през същия коридор и не чул нищо. Но този път, както твърди, доловил стон. Има шперц.

Отключил кабинета на доктор Доджън, позвънил на 911 и веднага след това повърнал (за щастие на момчетата от полицейския екип — в коридора).

— Все още е била жива?

— Едва ли би могло да се каже, малката. Тялото ѝ е било надупчено като швейцарско сирене и е загубила голяма част от кръвта си. Обзалагам се, че е била в безсъзнание, когато убиецът си е тръгнал. Може би е лежала там с часове, преди най-сетне да успее да вдиша и издиша няколко пъти и пазачът да я чуе. Веднага дотичали лекари от спешното отделение, включили я на системи и я откарали в операционната, за да вкарат кислород в разкъсания дроб и да преценят вътрешните увреждания, но се оказало твърде късно. Не било възможно да я спасят. „Вероятна смърт“ е твърде обнадеждаващо определение за състоянието на доктор Доджън.

— Съдебномедицинският екип установи ли часа на нападението?

— Още сега, като във филмите? Не, едва след аутопсията и след като разпитам колеги, приятели и съседи кога за последен път са видели Джема и са разговаряли с нея, ще кажа на патолога, че съм стеснил вероятността до петнайсет минути в деня на изчезването на добрата докторка, а той ще ме погледне в очите и без да се замисли, ще ми съобщи точния час, който почти съм му поднесъл на тепсия.

Жена, преследваща кариера, без съпруг, деца, домашни любимци или някой, за когото е важно постоянно да поддържа връзка с нея. Опитвах се да се отърся от мъчителните сравнения и да се съсредоточа върху фактите, които ми бе съобщил Майк, но неволно отново и отново си представях как моето безжизнено тяло лежи зад заключена врата на осмия етаж на Областната прокуратура, през целия ден по коридора минават хора, а никой не се сееща да провери дали вътре има някой. Нима бе възможно?

— Мислиш, че може да е лежала в онази стая цял ден и никой да не я е потърсил? Това наистина е зловещо.

— Алекс, имала е натоварен график като твоя. За неин късмет, намерил се е кой да я замести в операционната през деня. Преподавала е в медицинския колеж, оперирала е в съседната болница, изнасяла е лекции в цял свят и е била консултант при тежки случаи, когато бъде повикана, а в свободното ѝ време правителството я е изпращало във военни зони, като Босна и Руанда, за да лекува ранени — като акт на

милосърдие. Такава е била програмата ѝ и за месец март, ако съдя по бележника, който открийхме на бюрото ѝ.

— Какъв е бил графикът ѝ за вчера?

— Събудих декана на факултета и го помолих да провери. Доджън е прекарала уикенда извън града и е трябвало да се върне по някое време в понеделник. Но са я очаквали в болницата едва в осем часа във вторник сутринта, тоест вчера, когато е била поканена да участва в хирургическа процедура, извършвана от колега. Целият екип се събрал в операционната, пациентът бил упоен и с обръсната глава, а студентите чакали в амфитеатралната зала, откъдето всички могат да наблюдават...

— Зная, така е във всяка престижна университетска болница.

— Да, но тя не се появила. Хирургът, Боб Спектър, изпратил една от медицинските сестри да ѝ се обади. Попаднала на телефонния ѝ секретар. Все още било записано съобщението, че Доджън е извън града. Спектър избрал двама млади специализанти да работят с него, изрекъл няколко ругатни по адрес на Джема заради твърде амбициозната ѝ програма и се заловил да пробива черепа на пациента.

— Ще си извлека поука да се обаждам на Лора по-често, за да знае къде се намирам — промърморих под носа си. Често бях „в неизвестност“, когато сновях между Полицейската академия и кабинетите на специалистите, помагачи на жертви на изнасилвания в някоя болница, и едва успях да вмести в графика си обяд с приятелка. Имаше дни, в които секретарката ми Лора трудно успяваше да следи програмата ми и да открие къде съм.

— За какво си се замечтала, Русокоске? Ако изчезнеш задълго, съдията просто ще изпрати някого да провери в пробната на щанда за бельо в „Сакс“ и вероятно ще те намерят, удушена от друга клиентка, която не е успяла да се добере до стоката преди теб. А сега — помахай на Макгроу за довиждане.

Полицейският началник се бе запътил обратно към асансьора, но спря за миг и извика на Чапмън:

— Заведи мис Купър в кабинета, Майк, а после я пусни да отиде в офиса си и да се залови за работа. Сигурно днес ще ѝ се струпа доста.

— Да вървим. Чу ли въпроса снощи?

Майк имаше предвид въпроса на телевизионното състезание „Последна заплаха“, към което и двамата бяхме пристрастени.

— Не, бях на път към „Гардън“ за мача.

— Тогава внимавай. Категорията беше „Транспорт“. Колко залагаш?

— Двайсет долара.

През няколко дни сметката ми се увеличаваше или намаляваше с по десет долара, защото всеки от двама ни имаше различни силни и слаби области, но тази тема не ми се стори твърде езотерична или религиозна.

— Добре. Отговорът е: американското летище, през което всеки ден в годината минават най-голямо количество товари в страната.

За мой късмет — подвеждащ въпрос. Не бе възможно да е „О’Хеър“, защото изглеждаше твърде близко до ума, а и ставаше въпрос за товари, не за пътници. Докато вървахме към кабинета на доктор Доджън, в съзнанието ми се изредиха имената на всички големи американски градове.

— Няма време. Имаш ли предположение?

— Маями? — предпазливо попитах, когато се сетих за килограмите наркотици, които ежедневно се препращаха оттам, но знаех, че създателите на шоуто не биха задали въпрос, свързан с тази контрабанда.

— Грешите, мис Купър. Вярвате ли, че е Мемфис? Там кацат всички самолети на „Федерал Експрес“, преди да продължат към крайната си спирка. Интересно, а? Плащай, малката.

— Защо? Ти позна ли?

— Не. Но това няма значение за облозите ни, нали?

Майк почука на масивната дървена врата, с позлатена табела, на която бяха изписани пълното име и титлата на Доджън. Мърсър Уолъс рязко отвори и аз отскочих назад при вида на светлосиния килим, пропит с толкова много човешка кръв. Изглеждаше невероятно във вените ѝ да е останала и капка, а още по-малко — да е имала сили да се довлече до вратата, което очевидно бе опитала да стори. Едва след няколко мига успях да откъсна очи от гледката, но щяха да минат дни, докато престана да виждам в съзнанието си този наситен червен цвят.

3.

Мърсър ми подаде ръка и ме преведе покрай окървавената част от пода към другия край на кабинета на Джема Доджън, където бе бюрото й. Реймънд Питърсън, лейтенантът начело на специалния отряд от отдел „Убийства“, ветеран с трийсетгодишна служба, говореше по клетъчния си телефон. Стоеше с гръб към мен и се взираше през прозореца с изглед към Ийст Ривър и крайбрежната част на Куийнс. Един полицаи от екипа все още бе наведен над отворените чекмеджета и с ръкавици на ръцете, внимателно разгръщаше папките, за да установи от кои повърхности би могъл да снее отпечатьци.

Обикновено лаконичният Питърсън очевидно бе ядосан, защото изкрещя в телефонната слушалка:

— Глупости! Не ме интересува с колко души трябва да намалите охраната на онова място и колко се налага да работят извънредно. Нужни са ни тук, за да преровим този боклук. Да, в буквалния смисъл. Кофите за смет. Навярно извършителят е бил обяян в нейната кръв, когато е излязъл от стаята. Нито една не бива да бъде изнесена оттук, без да е претърсена за дрехи, оръжие...

Чапмън поклати глава срещу мен и Мърсър:

— Във всеки контейнер в болницата има окървавени превързочни материали. Това е медицински център, а не детски ясли. Няма да постигнем никакъв успех по този начин.

— Трябва да опитаме все пак — възрази Мърсър. — Може би ще се окаже огромна загуба на време и усилия, но не можем просто да си спестим труда.

— Добро утро, Лу — казах на Питърсън, като се обърнах към него с прякора, с който наричаха всички лейтенанти в полицейския участък. — Благодаря, че си съгласен да поема този случай.

Той рязко натисна бутона за край на разговора, обърна се и ми се усмихна.

— Радвам се, че си тук, Алекс. Тези клоуни си въобразяват, че би могла да хвърлиш светлина по някои въпроси.

Бях признателна на Питърсън за това, че ме приема. Двамата с началника Макгроу се бяха обучавали по едно и също време — когато нито в отдел „Убийства“, нито в прокуратурата назначаваха жени на работа. И двамата бяха постъпили в Академията през 1965-а, когато разследването на убийства се е смятало само за мъжка работа. Пол Баталия бе променил облика на нашето съсловие преди десетилетие, като бе отворил вратите за множеството млади дами, завършващи право. През деветдесетте години личният състав на нюйоркската областна прокуратура вече включваше шестстотин юристи. Сега половината от главните прокурори, които поемаха всяко дело за криминално престъпление — от дребна кражба до предумишлено убийство — бяха жени.

— Запознах Алекс със случая в общи линии, шефе. Би ли искал да я попиташ нещо, докато все още е тук?

— Ще имам доста повече въпроси след аутопсията, Алекс. Изглежда, мотивът е сексуално насилие. Няма следи от опит за кражба на ценна собственост. Портфейлът ѝ все още е в чекмеджето на бюрото. Засега всички предполагаме, че е била изнасилена. Негодникът е запушил устата ѝ с парцал, за да не вика — изпратихме го в лабораторията като веществено доказателство. Полата, чорапогащникът и бельото ѝ бяха свалени. Мислиш ли, че има значение колко дълго е лежала тук, за да бъде открито... нещо, което би ни насочило към убиеца?

— Искаш да кажеш — да се направи ДНК тест? — попитах.

Чапмън се намеси:

— Явно въпреки решението си да стане полицай, а не свещеник, шефът все още изпитва неудобство да говори за телесни функции и полови органи. На първо място, Купър, той е ирландски католик. Каква е вероятността във вагината на докторката да е останала сперма и би ли могла да ни послужи като веществено доказателство? Именно това иска да знае.

— Зависи от твърде много фактори. Ако убиецът е стигнал до еякулация и го е направил в или върху тялото ѝ, предполагам, че ще откриете следи от семенна течност — започнах. — Стига да не е ползвал презерватив. Колкото и да не ви се вярва, някои изнасилвачи носят със себе си кондоми. — Чапмън недоверчиво поклати глава и аз продължих: — Сигурна съм, че лекарският екип, който се е опитал да я

спаси, се е интересувал повече от шанса да оживее, отколкото от събирането на доказателства, така че едва ли някой е успял да извърши цялостен преглед. Както и да е, хората от Съдебна медицина ще го направят при аутопсията. По гръб ли е лежала или по корем?

— Пазачът я е открил по корем — осведоми ме Мърсър.

— Е, ако е лежала с часове, по-добре, че е била по корем.

— Защо? — попита Питърсън.

— Заради гравитацията, Лу. Така има по-малка вероятност спермата да е изтекла от тялото ѝ. Освен това, колкото по-скоро след изнасилването е настъпила смъртта, толкова по-малко вероятно е телесните ѝ хормони да са оказали влияние. Значи може би хората ви ще открият нещо ценно. Следващият проблем — продължих — е, че някой трябва да ни даде информация кога за последен път е имала сексуален контакт. Ако е било преди ден-два, не е изключено в тялото ѝ да е останала неразградена сперма от някой любовник. Ако убиецът е имал проблем или не е стигнал до еякулация, възможно е това да го е ядосало и да се е превърнало в мотив да убие жертвата, а ако при медицинската експертиза бъде открита сперма, навярно ще се подведете. Майк, когато се срещнеш с медицинския екип, накарай ги на всяка цена да разрешат космите. Възможно е и там да попаднат на нещо, съдържащо чужда ДНК.

— Ето какво ще направим — каза лейтенантът. — Няма смисъл да гадаем, докато не получим по-конкретна информация. Не само по този въпрос, а изобщо. Началникът поверява това разследване на разширен състав. Ще изпрати детективи от други екипи. Ще участват и Мърсър, и още неколцина от „Специални жертви“ — заради сексуалния характер на престъплението.

— Къде ще бъде щабът ни? — попита Мърсър.

— Ще ръководим операцията от седемнайсети районен участък. Чапмън, ти ще присъстваш на аутопсията и ще разговаряш със съдебния лекар, ясно?

Майк кимна и повдигна бележника си, за да нахвърля нови записки.

— От теб искам още да разпиташ някого от администрацията на болницата. Направи подробна скица и описание на всяка от сградите — как са свързани, какъв е достъпът до тях, къде се намира всяка врата и ключалка, къде би трябвало да стоят пазачите и къде са били.

Искам пълен списък на персонала на медицинския център — лекари, сестри, студенти, лаборанти, телефонистки и санитарни. Както и на всички пациенти, независимо дали в момента са тук на лечение или не, и всяко име от съседната психиатрична клиника. Не отстъпвай, когато чуеш израза „поверителна информация“. Или ще съдействат, или ще лежат в усмирнителни ризи, докато свърша с тях.

Мърсър също бе приготвил бележник и химикал и очакваше да му бъде възложена задача.

— Уолъс, ти се заеми с личния ѝ живот. Намери бившия съпруг и разпитай съседите и колегите за привичките ѝ и за местата, които е посещавала. Зотос ще ти помага. Необходимо ни е и проучване за мястото на инцидента. Събери сведения за всички престъпления, извършени тук и във всяка друга болница в града.

— Дадено, шефе.

— После се свържи с медицинските центрове във Филадельфия, Вашингтон и Бостън и провери дали и другаде се е случвало нещо подобно. Ще наредя на някого да се заеме с кофите за смет, а следобед ще открия гореща линия за всеки, който би могъл да даде информация. Алекс, накарай хората си да преровят всички досиета и да потърсят някого с подобен начин на действие и предпочитание към медицинска обстановка.

— Започвам веднага. Бих искала и да надникна в апартамента на доктор Доджън, ако мога. Не за да търся доказателства — това е работа на Мърсър. Но когато свърши, искам веднъж да вляза заедно с него. Винаги е от полза да опозная жертвата, да добия представа за живота ѝ.

При убийство, за разлика от другите случаи на изнасилване, нямаше оцеляла потърпевша, с която да работя, и бе невъзможно да достигна до душевността на жертвата. Ако нямаше близък роднина, който би могъл да опише характера и живота ѝ, това бе единственият начин да получа представа за нея.

— Няма проблем, шефе. Днес ще организирам оглед на апартамента, а после с Купър ще влезем отново, когато тя пожелае.

— Добре, Мърсър. Погрижи се да бъде запечатан. Не искам някой приятел или роднина да отнесе нещо, преди да приключи разследването.

— Какво ще кажете да се срещнем в края на деня и да видим кой какво е открил?

— Точно така ще направим. Среща в седем часа в седемнайсети районен участък. Сигурен съм, че началникът ще настоява да го осведомим докъде сме стигнали, така че бъдете подготвени. Ти също, Алекс.

Отново му благодарих и тръгнах след Майк покрай окървавения килим към вратата. Когато погледнах към пода, за да не стъпя върху кървавата диря на Джема, очите ми се спряха на тъмночервена вдлъбнатина, която изглеждаше почти като шарка на светлосиния килим. Беше с наситен цвят и правилни очертания, за разлика от безформените петна, оставени от влачещото се тяло, които бележеха отчаяния опит на покойната да се отдалечи от точката на нападението.

— Какво мислиш, че е това, Мърсър? — попитах, без да се обърна назад, защото знаех, че ме следва.

— Кое?

— Отпечатъкът на пода, сред кръвта.

— Привиждат ти се призраци, Куп. Там няма нищо, освен кръв.

Майк се обърна и също погледна надолу. Двамата се наведохме над петното, което бе привлякло вниманието ми.

— Прилича на жигосана кожа. Може би някакъв предмет, тока на колан или друга закопчалка, е била притисната към килима. Полицайте направиха снимки.

Според мен не приличаше на нищо подобно.

— По-скоро е някакъв надпис, част от дума.

Чапмън ме изгледа с насмешка:

— Не е имала сили да диша, Русокоске, още по-малко — да пише. Борела се е за живота си, едва ли би й хрумнало да съставя списък за покупки.

Не му обърнах внимание и проследих с пръст формата във въздуха пред Мърсър.

— Напомня за буквата „Ф“ или може би „Р“, но ъгловато, а след него опашка и завъртулка — казах аз и нарисувах невидимата линия от долната част наляво. — Не мислиш ли?

— Ще наредя и на хората ти с видеокамерите да го заснемат, Алекс, но съм сигурен, че си въобразяваш.

— Дай ми една снимка, Мърсър.

Той кимна, но започна да си тананика песента на Темптейшънс „Просто моето въображение“, докато си набелязваше нещо.

Майк задържа вратата отворена, докато с Мърсър излязохме, и напомни на униформения полицаи отвън да не пуска никого без разрешение, а когато тръгнахме по коридора, направи смешна гримаса срещу мен.

— Представям си какво се върти в главата ти. Както винаги, когато поемеш случай, нали? Преповтаряш си някоя драматична реплика за надигнала се от гроба мъртвешка ръка, сочеща с пръст към убиеца. Добра идея, Купър. Може би в съда ще ти се смеят, но със сигурност ще заинтригуваш хиените от пресата.

4.

Беше осем и половина, когато паркирах джипа на тясната улица пред входа на Областната прокуратура и потърсих в портфейла си идентификационната карта, която ми бе нужна, за да мина през детектора за метал на главния вход. Взех трета чаша кафе от продавача, който всяка сутрин заставаше с количката си на ъгъла на „Сентър Стрийт“, и минах покрай бодигарда, твърде погълнат от порнографското списание, което разглеждаше, за да забележи пристигането ми.

Обичах да сядам на бюрото си поне половин час преди девет, когато по всички коридори на огромното здание забързваха адвокати, полицаи, съдебни заседатели и какви ли не чешити и закънтяваше шумът на хиляди телефони, които не преставаха да звънят през целия ден. Рано сутрин, докато все още бе тихо, можех на спокойствие да се запозная с най-неотложните си задачи, да прегледам и анализирам материалите за предстоящи дела, донесени от хората от екипа ми, и да отговоря на част от обажданията, които неизбежно се струпваха в края на всяка работна сесия.

В коридора на изпълнителното крило на Съдебния отдел все още нямаше никого. Включих осветлението, отворих вратата на офиса и минах покрай бюрото на секретарката си Лора, за да прибера палтото си в малкия гардероб в ъгъла. Вътре бе петдесет градуса. Свалих обувките си и се качих до компютъра на Лора с отвертка в ръка, за да стигна до термостата, монтиран от някой технически експерт със садистично подсъзнание високо в метална кошница, така че беше почти недостижим. Нагласих го на поносима температура, за да мога да седна на бюрото си и да се заловя за работа. С колегите ми носехме отговорност за безопасността и спокойствието на милионите жители и ежедневни посетители на Манхатън, но не ни бе позволено сами да се грижим за контрола на температурата в занемарените малки офиси в сградата на Криминалния съд.

Позвъних на заместничката си, за да оставя съобщение на телефонния ѝ секретар:

— Здравей, Сара. Обади ми се веднага щом пристигнеш. Поех дело за убийство в „Мид-Манхатън“ с Чапмън и се налага да преровим всички дела, свързани с медицински лица, болници и приюти за душевноболни. Може би ще имам нужда от помощ и с другите си днешни задължения.

Следващото обаждане бе до стажантките ми, които работеха в един офис в съседния коридор. И двете бяха интелигентни млади жени, завършили колеж предишната пролет, които чиракуваха при мен и се готвеха да продължат юридическото си образование.

— Свиквам събрание в офиса си в десет часа. Поемаме нов случай и ни предстои много работа. Забравете за онази лекция в Главния полицейски щаб днес. Нужни сте ми тук.

Бързо набрах номера на приятелката си Джоан Стафорд, която безспорно бе заета с ежедневните си занимания със своя личен треньор, и попаднах на секретаря ѝ:

— Обажда се Алекс. Забрави за плановете ни за вечеря и театър тази вечер и попитай Ан Джордън дали иска билета ми. Трябва да работя. Предай извиненията ми на момичетата и утре ще се чуем.

Джоан бе купила билети за нас и още няколко приятелки за новата пиеса на Мамет, която се играеше от две седмици, но нямаше да мога да отида с тях.

Роуз Малоун, секретарката на областния прокурор, вече бе на бюрото си, когато ѝ се обадох да ми уреди среща с него.

— В колко часа пристига Пол?

— В девет ще говори пред Градския съвет, но предполагам, че ще бъде тук преди дванайсет. Да те включат ли в списъка?

— Ако обичаш, Роуз. Тази сутрин поех едно убийство и трябва да го уведомя.

— Вече знае, Александра. Преди малко се обади от колата си и спомена, че са му позвънили от комисариата. Може би не знаеш, но мисис Баталия е член на управителния съвет на „Мид-Манхатън“.

Искаше ми се поне веднъж да съобщя на Пол Баталия нещо, което все още да не е научил. Този човек имаше повече източници на информация, отколкото са хамбургерите в „Макдоналдс“.

— Ще бъда в офиса си, Роуз, обади ми се, когато пожелае да говори с мен.

Прелистих бележника си, съставих списък на срещите и разговорите със свидетели, за които Сара можеше да ме замести, и оградих с червено онези, с които трябваше да се заема лично. Включих компютъра и бързо набрах отговор на нескопосания иск за постановление, подаден от защитата по едно дело за сексуален тормоз на брачна партньорка. Адвокатът правеше безполезен опит да смекчи признанията на клиента си пред полицията. Лора щеше да оформи и отпечата отговора, когато пристигне, и след като го прегледах за последен път и го подпишех, щеше да бъде предоставен на съдията преди три часа, когато бе крайният срок.

Преди да свърша с писането, Сара Бренър влезе в офиса ми с куп книжа и папки.

— Това е само за начало — заяви тя и поклати глава. — Ще отида да взема кафе и веднага се връщам. Малкото чудовище ме държа будна през половината нощ. Никне й зъбче.

Чудех се как тази всеотдайна млада юристка със забележителен чар и приветливи маниери успява да работи усърдно като мен и същевременно да бъде грижовна майка на капризно момиченце, което на шега наричаше „малкото чудовище“, защото имаше удивителната способност да избира най-неудобния момент да хленчи и моли за внимание, обикновено посред нощ, когато майка му се опитва да поспи. Сега бе бременна с второто си дете и въпреки това имаше повече енергия и ентузиазъм, отколкото половината колеги, с които бях работила рамо до рамо при най-сериозните разследвания.

Сара се върна от автомата за кафе и седна срещу бюрото ми.

— Искаш ли да ти я преотстъпя за няколко нощи? Да изпробваш майчинския си инстинкт?

— Имам си един душевадник. Чапмън. Тази сутрин ме събуди, за да поема делото. Бих се радвала да продължа, стига шефът да разреши, но ще се откажа, ако ти се струпва твърде много.

— Не ставай смешна. До термина ми има пет месеца. В цветущо здраве съм, а и предпочитам да прекарвам дните си тук, отколкото у дома. — Сара се поколеба. — Отдавна чаках нещо отново да събуди интереса ти. Нужно ти е сериозно дело, за да продължиш кариерата си.

Ще се справя с останалите ти задължения. Обещавам. Какъв е случаят?

Обясних ѝ какво бях чула и видяла в „Мид-Манхатън“ и какви задачи бе възложил лейтенант Питърсън.

— Дано убиецът бъде заловен, преди да получи родилни болки. Не бих искала да родя у дома, като в „Бебето на Розмари“, но тръпки ме побиват при мисълта, че из болниците броди някакъв смахнат тип. Почакай, докато започнем да преглеждаме предишните случаи. Престъпленията са извършени на различни места, в различен период от време, но определено ще ме накарат да имам едно наум.

Самата аз бях разследвала някои от тях и бях разпитвала виновниците, откакто ръководех отдел „Борба със сексуалните престъпления“, но никога не бяхме ги разглеждали като отделна категория. Със Сара започнахме да си ги припомняме един по един, като мислено възстановявахме в паметта си обстоятелства и показания от скорошни разпити. Когато стажантките Максин и Елизабет се присъединиха към нас в десет часа, поставихме им задачата да преровят документацията ни и справките за всяка жертва, подаде оплакване за сексуално насилие, и всеки заподозрян в този вид престъпление в Манхатън през последното десетилетие.

— Извадете онези от тях, в които освен за лекарски преглед на жертвата, се говори за болница, доктор, медицинска сестра, лаборант, пациент в психиатрична клиника или нещо друго, свързано с медицинска обстановка. Направете ксерокопия за Сара и мен. Искам всичко, което сте успели да откриете, преди края на работното време.

Лора бе пристигнала малко след десет и бе получила същата задача за своите компютърни файлове. Не обхващаха толкова дълъг период, колкото записките ни, но преглеждането им щеше да отнеме далеч по-малко време от досадното ровене в ръкописната документация, събирана от мен и Сара, откакто бяхме поели ръководството на отдела. Едва ли някъде другаде в света бе събрана толкова подробна информация за сексуалните престъпления.

— Мога ли да помогна с още нещо тази сутрин?

— Не, благодаря. Очаквам Марджи Бъроус всеки момент. Трябва отново да разпитам една от свидетелките ѝ. Първият път е пропуснала няколко съществени подробности.

В това нямаше нищо необичайно. Бъроус бе помолила да я включим в екипа и ние ѝ бяхме поверили две дела, по които да работи под наше наблюдение, за да проверим способностите ѝ. Беше състрадателна и умееше да разговаря тактично с жертвите на изнасилвания — качества, които липсват на някои прокурори, но все още не бе развила критична способност да долавя несъответствия. Това бе деликатен баланс, който някои прокурори като Сара Бренър, изглежда, носеха в себе си по рождение, а други никога не биха могли да усвоят.

Сара излезе, когато Лора съобщи, че Марджи е пристигнала. Поканих я да влезе и издърпах трети стол за потърпевшата Кларита Салериос.

Бях прегледала бележките на Марджи и знаех, че Салериос е четирийсет и седем годишна и работи в транспортния отдел на голяма компания. Беше разведена, с пораснали деца, които живееха в Доминиканската република. Наскоро изпаднала в дълбока депресия поради смъртта на бившия си съпруг, с когото се опитвала да се сдобри. Приятелка я свързала с един „сантеро“, шейсет и осем годишния Ейнджъл Касано, който преди няколко седмици бе арестуван за опит да я изнасили.

Представих се на Кларита и ѝ обясних, че въпреки че Марджи вече я е разпитала подробно, останали са недоизяснени въпроси. Например — какво означава „сантеро“?

— Няма проблем, мис Алекс. Аз кажа на вас всичко, което искате да знаете. Това нещо като магьосника лечител.

Определено щеше да успее да отклони вниманието ми за няколко часа от мислите за Джема Доджън. Никое от хилядите ми дела през последните десет години не бе свързано с магии.

Кларита обясни, че се обърнала към обвиняемия няколко месеца по-рано, за да ѝ помогне да преодолее загубата на бившия си съпруг. Ейнджъл — доста подходящо име за човек с неговата професия — започнал да я води в гробището в Куийнс, където бил погребан сеньор Салериос, и да извършва някакви ритуали. Понеже бил частично сляп, Кларита се съгласила да го придружава обратно до апартамента му в Испанския квартал. След четвъртата или петата разходка той я поканил да се качи с него за още един ритуал.

Веднъж, в средата на февруари, Кларита и Ейнджъл пропуснали посещенията на гробището и тя отишла направо в апартамента му. Ритуалът протекъл малко по-различно. Ейнджъл накарал доверчивата жена да свали дрехите си и да легне на одеяло, постлано на пода в спалнята му.

— Не ти ли се стори странно, Кларита?

— Няма проблем, мис Алекс. Той почти спял, онзи старец.

Кимнах с разбиране и си спомних колко пъти бях съветвала полицаите да не се отнасят с недоверие към жертвите на изнасилвания.

Кларита обясни, че я накарал да изпадне в транс и докато медитирала, коленичил до нея и започнал да я опипва.

— Къде точно те докосна, Кларита?

— В моя багина.

— Ясно. Продължавай.

След малко тя помолила Ейнджъл да престане.

— Не е ли необичайно един „сантеро“ да прави това?

— Попитала защо. Той казал, че духове наредили.

— Повярва ли в това, Кларита?

Тя се засмя:

— Не, не бил дух на Нестор Салериос. Сигурна в това. Той биел мен, когато друг мъж дори погледне, мис Алекс. Мой съпруг ревнив, макар и сега мъртъв.

Погледнах полицейския доклад, съставен след залавянето на Касано. Беше отбелязано, че дъхът му е имал силен мирис на алкохол.

— Кажи ми, Кларита, какво пи Ейнджъл в онзи ден в апартамента си?

Марджи не се бе спряла на този факт, навярно защото Кларита бе пропуснала да го спомене.

— Нека помисля — каза тя и се загледа в тавана, сякаш се опитваше да реши какво да ми каже. — Ром. Почти сигурна, че било ром.

— Накара ли и теб да пиеш?

— Да. Казал, че духове иска така. Но пила само малко. Не много.

„Любовен еликсир“, девета сцена. Единственото, което липсваше, бе циганката с позлатения зъб, но може би и тя щеше да се появи при следващото посещение на Кларита.

Платила за сеанса — едва се сдържах да не попитам дали е получил бакшиш за последния ритуал — и си тръгнала.

Най-изненадващата част от историята бе, че след два дни отново му се обадила и си уговорила среща. Да, хрумнало ѝ, че може би целта му е сексуална връзка с нея и че не е толкова свят човек, колкото мислела. При много подобни разговори настъпва момент, в който си представям онези детски загадки с рисунка на съвършено подредена стая, в която един предмет е обърнат наопаки или поставен не на място, а отдолу се пита: „Каква е грешката?“. В този случай Касано вече бе направил опит за сексуална гавра с Кларита и тя знаеше, че това е непочтено и нередно. Бе имала късмета да се отърве от нахалството му и да си тръгне, обедняла с няколко долара, но без да бъде тормозена повече. Защо се бе върнала? Самотата, объркването и уязвимостта ѝ бяха толкова очевидни, че навярно и слепият „сантеро“ ги бе доловил и бе решил да се възползва.

При следващото ѝ посещение, след няколко чаши ром и призоваване на духове, Кларита отново изпаднала в транс, разсъблечена на пода. Този път магията изчезнала, когато Ейнджъл се надвесил над тялото ѝ и се опитал да проникне във вагината ѝ с пениса си.

— Налага се да преповторим някои неща — прекъснах я аз. Неща, които липсваха в бележките на Марджи. — Какво представляваше трансът, за който говориш? Будна ли беше и осъзнаваше ли какво става?

Трябваше да се уверя, че не е била под хипноза или упоена.

— О, разбира се, мис Алекс. Този път държала очи отворени.

— И този път ли Ейнджъл започна да те докосва с пръсти?

— Не, госпожо. Аз не глупава. Щяла да стане и да го удари, ако направи това.

— Значи изведнъж легна върху тялото ти и се опита да прави секс с теб?

Кларита отново потърси отговора в тавана на офиса ми. После ме погледна и отвърна:

— Точно така.

Ейнджъл трябваше да е събул или смъкнал панталоните си, или поне да ги е разкопчал, за да извади члена си, преди да я нападне, но това би дало възможност на жертвата да се съпротиви.

— Можеш ли да ми кажеш кога Ейнджъл свали панталоните си?

— Права сте, мис Алекс — каза Кларита, посочи с пръст към мен и лицето ѝ издаде озадачение. — Мисля, че този въпрос 'ного, 'ного важен. Кога онзи мъж свалил панталоните си? Трябва помисля, преди да ви кажа.

— После ще се върнем на това. Не се безпокой. Зная, че следва най-тежката част за теб.

Внимателно изслушах края на разказа ѝ, когато действията на обвиняемия наистина преминаваха от просто възползваме от наивността на Кларита в престъпно поведение. Тя решила, че не е готова да приеме духовете, отблъснала Касано от тялото си и се изправила. Но когато побягнала към вратата, все още гола, слепият магьосник я подгонил с мачете, което взел от кухнята. Принудил я да се върне в стаята и да го задоволи орално. Успяла да избяга, като предложила да отскочи до близкия магазин за още бутилка ром, а вместо това, позвънила на 911 и повикала полицията.

Благодарих ѝ за съдействието и търпението, изпратих я до мивката да се освежи и отново разгледах случая с Марджи Бъроус, за да изясним кои действия на обвиняемия са наказуемо престъпление и кои не.

Лора отвори вратата и ми съобщи, че се е обадила Роуз Малоун. Областният прокурор бе пристигнал и искаше да се види с мен възможно най-скоро, преди срещата си на обяд с главния редактор на „Ню Йорк Таймс“. Изпратих Марджи с инструкции за изложението ѝ пред съда по-късно през деня, грабнах бележника си с нахвърляни записки за Джема Доджън и се отправих към офиса на Баталия.

Роуз стоеше до един шкаф в офиса си и тършуваше в чекмеджетата с папки, натъпкани като твърде много клоуни във „Фолксваген“.

— Опитвам се да открия последните статии от „Таймс“ на тема „Престъпления, свързани със стандарта на живот в големия град“. Пол се надява да издейства серия публикации за заслугите ни за намаляването на обирите, търговията с марихуана и проституцията.

Усмихна ми се над пожълтелите страници, които разглеждаше, и това бе първият знак, че областният прокурор е в добро настроение. Роуз бе личната ми предупредителна система.

— Веднага ще те изслуша, Алекс. В момента говори по телефона с жена си.

Припомних си фактите, които бях узнала в болницата, защото знаех, че Баталия ще настоява за по-подробна информация.

Гръмогласно извика на Роуз от големия си офис:

— Купър дойде ли вече?

В отговор на въпроса му надникнах иззад ъгъла и той ми даде знак да вляза с двата пръста, между които държеше неизменната си пура.

— Ако те е грижа за спокойствието в дома ми, кажи на приятелчетата си от отдел „Убийства“ да побързат с това разследване. Съпругата ми ръководи благотворителната кампания на „Мид-Манхатън“. Билетите за пролетния бал трябва да бъдат пуснати в продажба след две седмици. Доставчикът от „Плаза“ ѝ се обадил тази сутрин в осем и половина, след като чул новината, и поискал още днес да му изпрати чек за петстотинте порции „saumon en croute“^[1], в случай че спонсорите се откажат заради тази история. Жалко за добрата докторка. Поемаш ли делото?

— Бих искала, Пол. Става дума за изнасилване и убийство и...

Прекъсна ме, навярно защото не желаше да слуша неща, които вече знае:

— Значи вече си била на местопрестъплението?

— Лейтенант Питърсън позволил на Чапмън да потърси съдействието ми. Отскочих да се запозная с подробностите и веднага дойдох да започна търсенето на подобни начини на действие и прилики с други случаи. Мисля, че няма болница в Манхатън, където да не сме разследвали криминални инциденти в миналото, така че трябва доста да се потрудим.

Баталия всмука от пурата си, оттласна се с крак от ръба на бюрото и се залюля на стола. Облещи очи срещу мен в очакване да отговоря на въпроса му без заобикалки.

— Това е идеална възможност за теб, Александра, стига да си готова. Въпреки че си я получила по втория начин. Никой не знае за сексуалните престъпления повече от теб, а и съмнявам се, че неизбежната истерия в медиите би те притеснила много.

Премълча думите „след случилото се последния път“, но срещнах погледа му и отвърнах на удара, като казах, че нямам

търпение да започна работа с екипа.

— Ще докладваш лично на мен. И ако на Чапмън му хрумне гениалната идея да те дегизира като медицинска сестра и да те изпрати нощна смяна да събираш информация, бих те посъветвал да не се подлъгваш.

Засмях се и уверих Баталия, че за нищо на света не бих се съгласила на нещо подобно, но мислено си набелязах да предложа Морийн Форестър, любимата ми детективка, работеща под прикритие, да бъде изпратена в неврологичното отделение на „Мид-Манхатън“ като пациентка — само за наблюдение.

[1] рибен деликатес. — Б.пр. ↑

5.

Останалата част от деня се изниза бързо, докато бях заета с обичайния кръг проблеми и запитвания от младите юристи, които работеха с мен в екипа. Със Сара прекарахме обедната почивка в конферентната зала, хапвайки салата и отпивайки диетична кола, докато съставяхме списъци на обвиняеми и заподозрени, за които би си струвало да се направи подробно проучване при разследването на убийството на доктор Доджън. Лора отклоняваше обажданията, които не бяха особено важни, и едва през последния работен час прегледах събраните съобщения и отговорих на онези, които не можеха да почакаат до следващата сутрин.

В шест и трийсет угасих лампите, отскочих до другия край на коридора да се обадя на началника на Съдебен отдел Род Скуайърс, че отивам на среща на разширения следователски състав, напуснах сградата и тръгнах към джипа с папката с обобщени сведения за предишни дела в ръка. Пиковият час бе отминал и спокойно се придвижих по Първо Авеню, като използвах времето да се обадя на най-добрата си приятелка — Нина Баум, и да оставя съобщение по електронната поща в кантората ѝ в Лос Анджелис, както правех почти всеки ден.

Паркирах близо до участъка, в източния край на Петдесет и първа улица, влязох в сградата, обясних целта на посещението си и показах идентификационната си карта на портиера, който кимна и посочи към стълбището. Изкачих ред стъпала, натиснах дръжката на тежката метална врата и се озовах в коридора със зелени плочки на втория етаж. Стаите на униформените полицаи се намираха отдясно, офисът на криминалния отдел бе точно пред мен, а отляво бе общата зала на детективския състав.

Посещението в главния щаб по време на важно разследване, както винаги, бе възможност да видя каймака на нюйоркската полиция в стихията му. Нивото на енергията достигна електрически стойности, когато подобраният лично от Питърсън екип се събра, подготвен за

съвещанието, което щеше да започне след по-малко от час, щом пристигнат големите началници. Огледах залата, за да видя кой друг ще работи с мен по случая, и подсъзнателно се опитах да преценя ролята на всеки — не само като следовател, а и като свидетел. Каквито и способности да проявяха в тази част от процеса, впоследствие положително или отрицателно влияние щяха да окажат и писменото представяне на фактите, и умението им да намират обяснение за всяка подробност, да поддържат последователността и да прилагат подходящи методи за извличане на най-изчерпателна информация. Важно бе дали внимателно ще събират улики, или небрежно ще пропускат съществени нишки.

Когато надникнах през вратата, в залата бе истинска лудница. Повече от двацет детективи се бяха струпали около всяко от дванайсетте бюра, които заемаха единия край на стаята. На всяко бюро имаше стандартна пишеща машина, два телефона и кошче за смет — все още празно, но скоро щеше да бъде задръстено с изписани розови хартийки с печат на пети детективски отдел. Забелязах, че компютърната ера не е повлияла съществено върху ежедневието на работещите в този участък. На бюрата най-близо до входа седяха двама цивилни полицаи с унил израз на лицата. Явно бяха от редовия личен състав на седемнайсети районен участък, чийто дом бе завзет от избраните следователи. Трябваше да потиснат естественото си любопитство към случая „Доджън“ и да се съсредоточат върху обичайните си задължения да се грижат за реда в квартала. Гледаха натрапниците от елитния отряд, както навярно Пепеляшка е гледала как доведените ѝ сестри се преобличат за бала.

Вдясно от мен бе голямата клетка — килия с една-единствена дървена скамейка, в която държах арестантите, преди да бъдат регистрирани. Бях свикнала да виждам по двама-трима мъже, изтегнати на скамейката или направо върху плочките на пода зад заключената решетка, когато присъствам на разпит или разпознаване. Никога не бях виждала това, което забелязах тази вечер. Около и в килията, чиято врата бе широко отворена, имаше осем мъже. Някои от тях бяха седнали, други стояха, облежани на стените, един се бе подпрял на решетката от външната страна, а друг крачеше навътре-навън. По омърляните им, провиснали дрехи и по немитите лица

личеше, че навярно са бездомници. Никой не ги гледаше и те не изглеждаха особено потиснати.

На бюрото в отдалечения ъгъл видях единствената друга жена в стаята. Беше Анна Бартолди, постоянното присъствие в отдел „Убийства“. Безспорно Питърсън ѝ бе поверил отговорната задача да систематизира документацията по разследването, което несъмнено щеше да бъде доста сложно. Фотографската памет на Анна, в съчетание с писарските ѝ умения, щеше да помага на лейтенанта да следи съществената информация от стотици документи, събирани от полицаите, работещи или не по случая. Те щяха да водят записки за показанията на свидетелите и твърденията на добросъвестни граждани и въз основа на тях щяха да бъдат търсени доказателства срещу убиеца. Анна държеше слушалката до ухото си и пишеше в огромна протоколна книга, която заемаше цялото бюро. Предположих, че вече получава сведения на горещата линия, която бе обявена час по-рано по местните радиостанции.

Зад стола на Анна бе вратата за офиса на командира. Който и да бе той, за непредвидимо време мястото му бе заето от Питърсън, от когото при толкова нашумял случай щеше да се изисква възможно най-скорошен арест.

Мърсър Уолъс, най-едрият и единственият чернокож в стаята, пръв забеляза пристигането ми, когато оставих вратата да се затръшне зад мен и свалих палтото и шала си.

— Не гледай толкова учудено, Купър — подвикна той, даде ми знак да вляза и кимна към пъстрата сбирщина бездомници в килията. — Добре дошла в щаба на Армията на спасението. Качвай се на борда!

Познавах повечето полицаи в екипа и размених по няколко думи с онези, с които не се бях видяла в болницата сутринта, докато вървах към бюрото, на което се бе настанил Уолъс.

Когато стигнах до него, Уолъс продължи:

— Питърсън е вътре и чака да пристигне Макгроу. Комисарят и Макгроу дадоха изявления за вечерните новини по телевизията. Обичайните глупости — призовават обществеността да запази спокойствие, молят за съдействие. Кметът е предложил награда от десет хиляди долара за информация, която ще доведе до залавянето на убиеца. Веднага започнаха да звънят на горещата линия, за пари всеки е готов да издаде и най-близките си.

Погледнах над рамото на Анна и видях, че е записала трийсет и седмото обаждане в книгата. Преди години бе споделила с мен, че обикновено най-много едно на шейсет има някаква връзка с разследването, така че не се изненадах, когато наведе глава назад и комично завъртя очи, а после отново се залови да води бележки, въпреки вероятността усилията ѝ да се окажат напразни. Двама от екипа трябваше да прегледат подробно всяко съобщение, колкото и налудничави твърдения да съдържа, защото бе възможно сред тях да има нещо изключително ценно — обаждане от някого, който познава убиеца и би продал душата му срещу парична награда.

— Хей, Русокоске, пригответи залога. Ще зададат въпроса след прекъсването за реклама. — Гласът на Чапмън отекна в стаята, когато влезе от коридора до офиса на лейтенанта, дъвчейки залък от парчето пица, което държеше в ръка. — Там, в стаята за отдых на полицаите, има телевизор. Размърдай се!

Мърсър стана от бюрото си и ме побутна:

— Да вървим, Алекс. Залагам за теб. Там е и храната, така че ще има с какво да го замерваме, когато загуби.

Тръгнах след Мърсър към вратата и го последвах до дъното на коридора. Покрай стените на широката седем на пет метра стая плътно едно до друго бяха наредени очукани тъмнозелени шкафчета. Освен тях, вътре имаше кафемашина, стар хладилник „Аманда“, телевизор и голяма правоъгълна маса, отрупана с кутии сода, три пици, голям кашон понички с различна плънка, полупразни пакети бисквити и няколко стека цигари. Единственото украшение, окачено на единствената стена без шкафчета, бе голям плакат от стар брой на „Пентхаус“, на който върху главата на деветнайсетгодишната маникюристка, позирала за списанието, бе залепена портретна снимка на Джанет Рино. Спомних си, че Рино бе посетила участъка в края на 1996-а, за да донесе на полицейския комисар част от парите, отпуснати за борба с престъпността, и се засмях на шеговития монтаж, вдъхновен от посещението ѝ.

— Категорията тази вечер е „Известни лидери“, Куп. Залагам петдесетачка. Ще започна това разследване в оптимистично настроение.

Чапмън извади банкнотата от портфейла си, сложи я на масата и си взе друго парче. Побутна кутията към мен, но когато повдигнах

капака, забелязах, че пицата е изстинала и сплескана и я преотстъпих на Мърсър.

— По дяволите, това нещо е стояло тук от четири следобед! Пас съм. Залагам петдесет на малката, Чапмън.

— Внимавай, Мърсър. Това е неговата специалност — предупредих го, когато посегна към парите си. Чапмън бе следвал история във „Фордъм“ и това бе една от темите, на които лесно можеше да ме победи.

— Някога беше по-смела, Купър. Какво има? Известни лидери, всеки ден четеш вестници, може би става дума за съвременни политици, а не от миналото. Ако е някой роднина на Мърсър, предводител на племето Тутси в Черния континент, или президентът на прибалтийска държава, която съществува едва от три седмици, като нищо ще ме биеш. Пригответи се. Требек излиза.

— Готова съм. Портмонето ми остана в другата стая.

Алекс Требек току-що бе задал въпроса на „Последна заплаха“ на тримата състезатели. На екрана се изписа името Медина Сидония. Нямах представа кой е.

Чапмън ме гледаше загадъчно и очакваше първа да направя предположение. С най-уверения тон, на който бях способна, му зададох въпроса:

— Кой е оглавявал бруклинската фракция на групировката Гамбино преди Джон Готи?

— Грешен отговор — каза той със злорадство, докато хапваше за десерт поничка с желе. — Сеньор Сидония, мис Купър, е не кой да е, а испански благородник, главен командир на Армадата, превел обречените моряци по крайбрежието с помощта на сухопътната войска на Алесандро Фарнезе, херцога на Парма...

— Добре, вечерята е за моя сметка — казах, без да се обърна, докато се отдалечавах от Мърсър и Майк, отново впечатлена от почти енциклопедичните познания на Майк по военна история. — Извинявай, че те подведох, Уолъс. Длъжница съм ти. Отивам да поговоря с Анна.

Когато излязох от стаята, видях началника Макгроу, застанал до отворената врата на офиса на Питърсън. До бюрото на лейтенанта бе сложен стар дървен статив, върху който бе разтворен голям скициник и на първата му страница някой старателно бе изписал: Болница „Мид-

Манхатън“. Макгроу предложи да отидат в другата стая, за да видят как местната телевизия „Ню Йорк 1“ представя историята в новинарските си емисии на всеки половин час.

Мърсър бе спрял на крачка зад мен и прошепна в ухото ми:

— Макгроу се е гледал по телевизията поне шест-седем пъти, откакто свърши пресконференцията, но никога не му е достатъчно, нали?

Когато двамата излязоха, Питърсън ни даде знак да се върнем назад, подаде статива на Мърсър и се отправи към другия край на залата, за да повика още трима детективи, на които искаше да покаже изявлението. Макгроу се преструваше, че не ме е забелязал и аз избързах напред, за да предупредя Майк да не имитира началника си пред телевизора. Гледаше новините, които започнаха с водещото заглавие на клюкарските вестници за следващата сутрин: „Трагичен инцидент в Мид-Манхатън“, изписано върху снимка на познатия вход на болницата. Кметът бе заобиколен от репортери, докато изразяваше съжаление за смъртта на Джема Доджън и доверие в медицинските центрове в града.

— Почакай само онзи перко да разбере, че този път не са му отделили ефирно време — засмя се Чапмън. — Мрази да бъде изместван от кмета.

— Би ли искал да му кажеш това лично? В момента е на около пет крачки зад нас — предупредих го.

Мърсър ме настигна и остави статива. Повдигна първия лист и прегледа поредицата скици, с които някой от полицейските художници вече бе успял да представи разположението на корпусите на болницата, за да запознае началниците с територията. Въпреки че на грубата схема не бе отразено, всички знаехме, че комплексът е по-населен от половината градове и села в цялата страна. Имаше десетки входи и изходи към улицата, гаражи, лаборатории, складове и хранилища за хирургически инструменти. Хиляди хора работеха, лекуваха се или ползваха учебните помещения на центъра през всеки ден от годината.

Лейтенант Питърсън поведе Макгроу към препълнената стая и тримата детективи от специалния отряд ги последваха. Бяха прекарвали целия ден в усилена работа в болницата. Търпеливо бяха разпитвали свидетел след свидетел, за да разберат дали някой е видял или чул

нещо необичайно предишния ден или през нощта. Питърсън вдигна очилата на главата си, прикани ни да се съберем около масата и нареди на Мърсър да започне с това, което бе узнал за личността на покойната. Макгроу застана отстрани със скръстени ръце, стиснал между устните си цигара, на място, откъдето можеше да вижда всички ни и същевременно телевизора, чийто звук бе изключен, но на екрана все още показваха суетнята пред медицинския център.

Лора ми бе дала стандартна прокурорска папка за дело за убийство, кафеникавочервена на цвят и с разтегателен гръб, за да побира бързо увеличаващите се материали при подобно разследване. Извадих бележниците, които бе сложила вътре, няколко празни и два — изписани със сведенията, които бяхме подготвили със Сара през деня за тази среща. Всеки от полицаите отвори джобния си стенографски бележник, без който работата му по случая бе невъзможна. Трябваше да водим записки, докато Мърсър говори.

— Джема Доджън. Както вече знаете, господа, доктор Доджън е била петдесет и осем годишна, бяла жена, поддържала е добра физическа форма и е живеела съвсем сама. Родена е във Великобритания и е отраснала в малко градче на крайбрежието на Кент, наречено Броудстеърс. Завършила образованието си в Англия и се преселила тук преди десет години, когато получила покана да работи в неврохирургичното отделение и я приела. Забележителни постижения за жена лекар. Да не забравяме и престижния ѝ ръководен пост в медицинския колеж. Била е уважавана не само като практикуващ лекар, а и в академичните среди. Развела се, преди да дойде тук. Няма деца. Съпругът ѝ, Джефри Доджън, е извън подозрение. Също лекар, запознали се по време на следването си. През деветдесет и първа година се оженил повторно и тази седмица е на експедиция в Хималаите с младата си съпруга. Живеят в Лондон и както съдя по няколко писма, които намерих в апартамента на Доджън, идиличната им връзка продължава. Ще се върне следващата седмица и трябва да поговорим с него, за да узнаем нещо повече за личния ѝ живот, но определено няма основания да бъде заподозрян.

Полицейският началник все още не се бе съсредоточил. Взираше се в телевизионния екран и както обикновено, не усещаше, че цигарата е изгоряла почти до устните му и всеки момент ще се навлажни и ще

угасне. Тогава машинално щеше да посегне към кутията, за да запали нова, както го бяхме виждали да прави хиляди пъти.

Уолъс продължи:

— Доджън е живяла на „Бийкмън Плейс“, недалеч от болницата. Охранявана сграда, висок наем, голям апартамент с една спалня и тераса с изглед към реката. Джордж Зотос все още е там. Трябва да прегледа тонове книжа. Дамата педантично е пазела всяка хартийка, така че е трудно да се каже дали има нещо важно или не. Но също както в кабинета ѝ, не открихме почти нищо, което да ни даде представа за личния ѝ живот. Повечето снимки са от детството ѝ или когато е получавала дипломи и награди.

Макгроу разтвори устни, за да смени цигарата.

— Чухте ли някакви клюки от пазачите и съседите?

— Портиерът потвърди, че е имала претоварен график. Вечно бързала за болницата и обратно или за летището, рано сутрин, а често и по залез, тичала за здраве покрай реката. Понякога имала гости — различни мъже, но човекът не си спомни нито едно име. А съседите на етажа не можаха да помогнат с нищо. Едната двойка се е нанесла едва преди два месеца, а другите цял ден не се прибраха. Работата в сградата продължава.

Мърсър отвори бележника си на следващата страница.

— Започнахме и проучване за местопрестъплението, Лу. Търсим сведения за други инциденти в самия медицински център, но ще получа резултата от компютърната справка едва утре. Вероятно на този етап Алекс знае повече от мен по въпроса. Що се отнася до професионалния живот на жертвата, съставихме списък, по който през тази седмица ще привикваме всеки от колегите ѝ за разпит. Неврохирургичното отделение не е голямо. Ще успеем да поговорим с повечето от тях преди уикенда. В общи линии може да се каже, че не е била майка Тереза, но не е имала и явни врагове. НепокOLEбим професионалист, какъвто е трябвало да бъде, защото при нейната специалност отклонение с десета от милиметъра би могло да коства живота на пациента. Следващата ми задача бе да проверя за подобни случаи в другите големи градове на източното крайбрежие. Двама лекари от вашингтонската болница „Метро“ са били убити в разстояние на месец, докато вървели към паркинга след работа. И двете жертви са мъже, и в двата случая вероятният мотив е грабеж или

търсене на наркотични вещества и рецепти. Калибърът на куршумите съвпада. Няма заподозрени. В една от частните клиники във Филаделфия пациентка е била изнасилена от наркоман, който проникнал с взлом през нощта, за да краде хиподермични игли, но бил хванат на местопрестъплението от медицинска сестра. От бостънската полиция не можах да дадат информация, но очаквам обаждане след ден-два. Това е всичко, до което успях да се добера, шефе.

Макгроу изсумтя, а Питърсън даде знак на Чапмън, че е негов ред. Мърсър седна до мен, когато Майк се изправи да говори.

Чапмън извади черния маркер, закачен с връвчица за скицника, свирукайки основната мелодия от телевизионното шоу „Зоната на здрача“, и се опита да имитира Род Сърлинг:

— Добър вечер. Ще бъдете пренесен в ново измерение, господин Макгроу, място, където болните и уморените намират утеха, ранените се възстановяват, а сакатите прохождат. Как да го наречем? „Зоната на Мид-Манхатън“. — Сърлинг отново стана Чапмън. — Там бродят какви ли не маниаци, които би трябвало да бъдат прибрани в „Белвю“, „Крийдмор“, „Манхатън Стейт“ или някоя друга психиатрична клиника, а вместо това, се спотайват в коридорите, тоалетните или сутерените на тази болница и си живеят царски като гостите на хотел „Пиер“.

Уолъс ми прошепна:

— Успя да привлече вниманието на шефа, Куп. Дръж се да не паднеш.

Макгроу отмести поглед към Майк и запали поредната цигара „Кемъл“.

— Извинете, шефе, но наистина е срамота. Ако на някого от нас се наложи да лежи в болница, преди да приключим този случай, едва ли би могъл спокойно да затвори очи. Комплексът е с размерите на малък град, а в него няма постоянно полицейско присъствие, въпреки че охраната му е шибано-кошмарна задача.

— Добре, Майк — прекъсна го Питърсън. — Само без нецензурни изрази.

Знаех, че мрази, когато подчинените му ругаят пред дами.

— Не се притеснявай от Купър, Лу. Приятелките й от „Уелзли“ са ми казвали, че е била на стаж в чужбина — във флотския

тренировъчен лагер на остров Парис. Не се прави на срамежлива, Русокоске, чувал съм те да използваш доста по-неприлични думи.

Нямаше смисъл да споря. Както са ни учили в юридическия колеж, истината е най-добрата защита. Чапмън се държеше непочтено и някой ден щеше да си изпати.

— Добре, да се върнем на въпроса за местопрестъплението. По нареждане на лейтенанта в продължение на два часа обикалях корпусите с директора на болницата — Уилям Дитрих. Всеки от присъстващите в тази стая е влизал в комплекса, посещавал е пациент или е имал уговорка за среща със свидетели в някоя от сградите. Трябва да ви кажа, че днес видях неща, които биха ви накарали да настръхнете и да мечтаете за дните, когато лекарите са посещавали болните в домовете им. Да започнем с разположението. Основните неща, показани на тази скица, са известни на всички ви. Най-лесният достъп до „Мид-Манхатън“ е през главния вход — откъм Четирийсет и осма. През осем двойни врати направо от улицата се влиза в така нареченото частно крило на болницата. Представлява двайсет и шест етажно архитектурно чудо, съдържащо хиляда петстотин шейсет и четири легла. Ако се интересувате от подробности, мога да ви осведомя къде се намира всяко от медицинските и хирургическите отделения. Фоайето е малко по-малко от това на „Пен Стейшън“ и вътре се навъртат също толкова привлекателни особи.

— Каква е охраната, Чапмън? — попита лейтенантът.

— Едва ли може да се нарече охрана, шефе. Цивилни лица. И майка ми би могла да седи на информацията и да раздава пропуски, докато гледа сапунени сериали. Става дума за нелицензирани, необучени и неквалифицирани за толкова сериозна работа хора. — Продължи: — Броят им е недостатъчен, като се има предвид непрекъснатото движение навътре-навън и денем, и нощем. Освен това, ако ги наблюдавате, както направих аз днес, ще забележите, че биват спирани възрастни жени и безобидни на вид граждани, които лесно могат да се сплашат, а безпроблемно се пускат съмнителните типове. Такова е положението на централния вход. Освен него, от всички страни на сградата има врати. Би трябвало да се използват само за изходи и затова не се отварят отвън. Но ако застанете наблизко и изчакате някой да излезе, спокойно бихте могли да се разминете с него и няма кой да ви спре. Отзад, срещу паркинга, има друг вход,

предназначен само за персонала, но няма почти никаква пречка случаен минувач да се вмъкне през него.

Макгроу подкани Майк да продължи:

— А какво ще кажеш за медицинския колеж, където е била убитата?

— Медицински колеж „Минуит“, построен през 1956-а и спонсориран от потомците на Питър Минуит, човекът, управлявал Нова Холандия и откраднал Манхатън от индианците за двайсет и четири долара. — Чапмън начерта стрелки от главния корпус към скицата на модерната висока сграда на медицинския колеж. — Шедьовър на съвременната архитектура, шефе, свързан е с „Мид-Манхатън“ не само с множество коридори и асансьори, а както разбрах едва днес — и с поредица подземни тунели, прокопани в годините, когато вашите приятелчета мислели, че всички бихме намерили спасение в бомбените скривалища при ядрена катастрофа. Медицинският колеж е рожба на петдесетте. Бил е предназначен за централен щаб, в случай че в града избухне атомна бомба, и има тайни проходи, които вероятно е било планирано да стигат чак до Китай.

— Какво има в тях? — попита Питърсън.

— Неправилен въпрос, Лу. Не какво, а кой. Видя ли онези отрепки в килията? В тунелите и каналите живеят стотици бездомници. Тази сутрин ги обходихме. Натъкнахме се на окаяни старци, свити на кълбо да спят, наркомани и спринцовки, разпилени навсякъде, и цяла армия дрипави повлекани, които седят и си говорят сами. В една отсечка открих трима, които бях заловил през деветдесет и четвърта при акция за конфискуване на наркотици, а мисля, че старият дебелак с лъскав костюм от ламе, който уринираше в един ъгъл, когато минахме покрай него, може би беше Елвис, но не съм сигурен.

— Чапмън — попита началникът, — забеляза ли признаци, че могат да проникват в сградите на болницата?

— Доста. Половината от тях бяха облечени с лекарски престилки — явно отмъкнати от етажите. Някои дояждаха остатъци от храна в съдове от болницата, а около тях имаше празни шишенца от лекарства, които се дават само с рецепта. Използват подлоги за възглавници и топят ръцете си с гумени ръкавици. Не се шегувам, представете си, че отваряте очи посред нощ в самостоятелната стая, която можете да си

позволите, след като частната ви здравноосигурителна компания е отделила хиляди долари, и виждате тази сган да се мотае из коридорите. Без съмнение или веднага ще оздравеете, или ще получите удар.

Майк отгърна скицника на следващия лист и придвижи маркера от горната част до средата на страницата.

— Не забравяйте и третото парче от мозайката. Все още не съм споменал за симпатията от психиатричния център „Стъйвесънт“, който се намира точно до южната стена на „Мид-Манхатън“, и както навярно се досещате, е свързан и с двете други сгради на всяко ниво, под и над земята.

Уолъс отново ми прошепна, едва сдържайки усмивката си:

— Сега ще започне да се прави на куку. Макгроу ще побеснее.

Майк започна поредната си имитация и ни преведе по маршрута на сутрешната си разходка около всичките сто четирийсет и шест легла в психиатричната клиника. Описа пациентите и различните степени на изолация, в която бяха държани — от нещастниците, заключени в килии като затворници, очакващи процес, и пищящите безумци в усмирителни ризи до кротките симулатори и пожизнени пациенти, които след дълъг престой бяха спечелили приятелството и доверието на персонала и през повечето време се разхождаха свободно.

Питърсън се опита да го накара да се държи сериозно:

— Не ми казвай, че тези пациенти са оставяни без надзор.

— Най-сериозно болните — определено не, но има някои трайно пребиваващи, на които, изглежда, им е позволено да обикалят из целия район.

— Искаш да кажеш — и извън сградата, в останалата част от центъра?

— Няма какво да ги спре, Лу. Просто обуват чехлите си и затъртят крака по коридора.

— Покрай цивилната охрана?

— Лу, казвам ти, че ако някой от тях беше дошъл при пазачите днес и бе казал: „Здравейте, казвам се Джефри Дамър и съм гладен“, онези слабоумници щяха да го пуснат и дори да му посочат къде е детското отделение.

Макгроу изрази недоверие:

— Господи, тази болница е рай за престъпниците! Удивително е, че това е първият подобен случай.

— Не бързайте, шефе. Купър има няколко изненади за вас, които ще разширят кръга. Ако не смятате, че имам достатъчно заподозрени, сестра Рачет ще ви даде друг повод за притеснения. Мисля, че е най-вероятно да открием убиеца сред призраците от подземията, но Алекс ще ни разкаже няколко истории, които ще ни предупредят да не изключваме никоя възможност.

6.

— Знаете, че мразя да се съгласявам с Чапмън, но наистина през повечето дни като че ли психарите поемат управлението на клиниката в свои ръце — коментирах, докато отварях бележника си. — Освен това неведнъж и хора от персонала са създавали проблеми.

— Шефе — намеси се Питърсън, за да обясни ролята ми на Макгроу, който не бе свикнал прокурори да участват в полицейски съвещания, — помолих Алекс да изрови всички дела за сексуално насилие, по които е работила през последните две години. Хората ми нямат информация за други престъпления, освен убийства, и реших, че може да бъде от полза, като се има предвид това, което е сполетяло Доджън.

— Със Сара нахвърляхме всичко, за което успяхме да се сетим, но все пак това са само част от случаите. Ако на някого от близките ви му предстои операция и може да избира къде, посъветвайте ги да предпочетат ветеринарния медицински център или домашна болногледачка. В тези големи болници наистина е рисковано. Ще започна с най-близката. Тук, в „Мид-Манхатън“, са разследвани няколко случая. Наскоро полицаи от седемнайсети участък заловили портиер, работил на тази длъжност едва три месеца. Често нахлузвал бяла престилка и търсел стаите на пациентки, които не говорят английски. Не питали какво прави там, навярно защото не можели. Жените предполагали, че е лекар и когато повдигал завивките им и започвал вагинален преглед, не се съпротивлявали. Казва се Артър Хеленко. Бил е арестуван и уволнен преди две седмици. Едва тогава в „Личен състав“ проследили трудовата му биография. Миналата година е бил уволнен от „Бронкс Самаритан“ точно за същото провинение. Представил фалшива автобиография, която никой не проверил, и без проблем се върнал в бизнеса.

— Сега в затвора ли е?

— Не. Пуснат е под гаранция. Предстои официално обвинение и процес. Маккейб, Лозенти и Рамирес — тримата детективи, които

трябваше да свършат най-досадната част от работата — подробно записваха информацията. Подадох им копия от досието на Хеленко, с адреса и сведения за произхода му.

— Има ли други провинения, свързани с насилие? — попита Уолъс.

— Според това досие — не. Но естествено имал е зъб на болницата, което е вероятен мотив, или е реагирал яростно, защото намерението му е било сексуално насилие, а доктор Доджън се е съпротивлявала. Следва случаят с доктор Мистрал. Анестезиолог. От областната прокуратура на Бъргън Каунти, Ню Джърси, веднага се сетили за него, когато чули за убийството в сутрешните новини. Преди месец доктор Мистрал е бил обвинен в изнасилване. Открили го в празна операционна да извършва сексуален акт с пациентка, упоена с конска доза успокоително, след като претърпяла операция на крака.

— Какво общо има това с „Мид-Манхатън“?

— Може би нищо. Все пак ще проверим досието му. Вярвате ли, че хората, които издават и отнемат разрешителни тук, в Ню Йорк, Комисията за професионална дисциплина, веднага след решението на съда са издали постановление, според което присъдата му влиза в сила едва когато бъде окончателно произнесена през май? Е, точно това са направили. Дали са му на разположение още шест седмици да повтори деянието си от тази страна на река Хъдзън.

Макгроу попита дали знаем местонахождението му през последните четирийсет и осем часа.

— Може ли да обясни къде се е намирал от понеделник вечерта, когато доктор Доджън се е върнала в града, досега?

— Все още никой не го е разпитал — отговорих. — Съпругата му го изритала от къщи след процеса в Джърси, така че не знаем сегашния му адрес. Носят се слухове, че спял на някоя от масите за рентгенов преглед в болницата, в която работи, защото не можел да си позволи хотел. Трябва някой от екипа да поговори с него, когато поеме дежурството си утре. Ще разпитаме целия персонал.

— Да поговори с него? По-скоро бих разбил физиономията му. Единствената разлика между това, което е извършил, и некрофилията е, че тялото на жертвата все още е било топло. Защо, за бога, са тези формалности?

— Ела на лекцията ми пред абсолвентите на „Ленъкс Хил“ утре вечер и ще се опитам да ти обясня. А сега следва нещо наистина интересно, което Сара Бренър откри. Подадено е оплакване срещу частен гинеколог, световноизвестен специалист по стерилитета с кабинет на Пето Авеню. Ползва се с привилегии в „Мид-Манхатън“, както и в три други болници в Ийст Сайд, така че без проблем може да влиза и излиза оттам, когато пожелае. Няма криминално досие. Казва се Ларс Ериксон. Жертвата твърди, че я е изнасилвил миналия месец, когато се преместила тук от Ню Хемпшир.

— Предявено ли му е обвинение?

— Не...

Макгроу изрева срещу мен:

— Какво чакате?

— Всъщност, шефе, жертвата страда от сериозно душевно разстройство. Смята се за трийсет-четирийсет различни жени — в зависимост от деня от седмицата, в който я заговорите. Изглежда, две-три от личностите ѝ са искали да правят секс с доктор Ериксон, но поне една от останалите не е била съгласна. Сара се опитва да установи коя от всичките е подала оплакването.

Уолъс мина зад мен, за да си вземе сода от хладилника и когато се наведе, прошепна:

— Добре дошли в ужасяващия свят на сексуалните престъпления. Това ще отвори очите на шефа.

На Макгроу не му бе никак забавно.

— Следващият нападател: Мохамед Мелин. Помните ли Де Ниро в „Таксиметровият шофьор“? Бледнее пред този чешит. Мелин кара жълто такси. Притежава лиценз. Получил някаква инфекция на простатата и късно една вечер се появил в спешното отделение. Лекувала го млада специализантка, доста способна и приятна на вид. Прегледала го, предписала му лекарство и намазала пениса му с мехлем. Петнайсет минути нежни грижи — и от онази среща насам не може да се отърве от него.

— Всъщност така започна и историята между мен и Куп — намеси се Чапмън. — Едно докосване — и оттогава я следвам като роб вече десет години. Любовта наистина е нещо обсебващо.

Не му обърнах внимание и продължих с тирадата си:

— Мохамед чака с таксито си пред болницата винаги когато има път към този район. Щом свърши смяната на Елена Кингслънд и младата докторка излезе от болницата, уморена, посред нощ, преди да вдигне ръка, за да спре такси, Мохамед се озовава до бордюра. Все още не е обвинен в нищо, колкото и невероятно да ви се струва. Просто си седи в таксито на оживена улица и не върши нищо, наказуемо от закона. Два пъти е бил хващан да се шляе из болницата и да търси Кингслънд в три-четири часа през нощта, но това се счита за незначително нарушение и бързо е бил пускан, така че се е изплъзнал на системата. Опитвахме се да го уличим в нещо по-сериозно. Най-сетне установихме финансова измама и издадохме заповед за задържане по това обвинение, но поне от три седмици не се е навъртал наоколо.

Това бе целият ми списък за болницата „Мид-Манхатън“. Уолъс видя, че оставям първия бележник и посягам към следващия, в който бяха описани инциденти в други лечебни заведения.

— Хей, Алекс, не забравяй онзи случай в „Стъйвесънт“, по който работя. След няколко седмици ще имаме отговор.

— Ти им разкажи, Мърсър. Не съм го включила в обобщението си. Извинявай, вината е моя.

— В психиатричното крило лежи двацет и шест годишна жена, преживяла емоционално разстройство като тийнейджърка. На седемнайсет години се опитала да се самоубие със свръхдоза. Оттогава е в кома. Вече почти десет години единственото ѝ движение е леко трептене на клепачите от време на време. На животоподдържаща система е, в отделението за трайно настаняване. През цялото време е била в „Стъйвесънт“.

Спомних си колко потресена бях от тази история преди четири месеца, когато Мърсър се обърна към мен за случая. Отново с ужас изслушах описанието му на немислимото.

— Е, след четири седмици тази жена ще роди. Фактът, че от десетилетие не е в съзнание, не е възпрял някого да се качи върху неподвижното ѝ тяло и да я изнасили. Охраната в това крило е непроницаема. Родителите и сестрите ѝ са единствените ѝ посетители през всичките тези години, така че ако не е баща ѝ, безспорно е някое смахнато копеле, което работи там.

Макгроу и останалите, които не бяха чували за случая, поклатиха глави с изумление.

— Заподозрени? — попита лейтенант Питърсън.

— Всеки — от чистачите, които метат стаята ѝ, до главния психиатър — отвърна Мърсър. — Купър ни издейства съдебно нареждане да извлечем кръвна проба и да направим ДНК тест на ембриона. Ще вземем проби и от всеки мъж, който е имал достъп до нея. Ще го пипнем.

Продължих с професионалната си одисея из Манхатън и стигнах до извода, че нито една частна или обществена клиника не е била отмината от вълната на сексуално насилие в болнична обстановка през последните три години. Обикновено нападателите бяха сред самите медицински лица или помощния персонал, който се грижеше за поддръжката на тези малки селища, разносвачите на храна, портиерите, санитарите или телефонистите. Някои извършители бяха пациенти, свободни да се придвижват от едно отделение почти до всяко друго, а често и натрапници, проникнали в тези огромни здания, без да имат работа там.

— Очевидно не трябва да изключваме никого от подозрение — от най-квалифицираните лекари до обитателите на подземията.

Вече се бях убедила по пътя на пробата и грешката, че е най-добре в началото на разследването да се обхване много широк кръг, за да не бъде пропуснат нито един вероятен извършител.

Докато всеки в стаята докладва какво е свършил през деня, наближи десет часът. Макгроу каза на Уолъс да усили звука на телевизора и да превключи на „Фокс 5“, за да чуем водещите новини. Един пенсиониран детектив от отдела отразяваше криминалната хроника за този канал и позата на съсредоточено внимание, която Макгроу внезапно зае, бе безспорен знак, че е издал нещо на бившето си протеже само за да види лицето си по телевизията.

Майк поклати глава и едва се сдържа да не изрече язвителна реплика, защото Макгроу бе прекъснал работата ни само за да се възхищава от себе си на екрана, докато уверява обществеността, че детективите му имат много сериозни улики и се надяват до края на седмицата виновникът да бъде арестуван. Никой в стаята не изглеждаше изненадан от фалшивия му оптимизъм, но всеобщото раздражение бе очевидно. В мига, когато обективът на камерата бе

отместен към лицето на кмета, Макгроу отново се присъедини към групата.

— Кой ще извърши аутопсията?

— Самият главен експерт, утре сутринта — отвърна Чапмън. — Аз ще наблюдавам.

Добра новина за мен. Изпитвах огромно уважение към главния медицински експерт Чет Кришнър и общувах приятелски с него. Вероятно щеше да има предварителни резултати още следващия следобед.

— Мотиви — продължи Макгроу. — Кой какво мисли?

— Може би единствено сексуално насилие — предположи Джери Маккейб. — Сред всяка категория хора, бродещи по пустите коридори нощем, би могло да има някой с подобна склонност. Късно вечерта в понеделник, около полунощ, да кажем, този тип се натъква на жена, сама в кабинета ѝ. Тя е силна. Хрумва му, че би могла да се пребори с него. Но не и ако той има нож. Бинго!

— Също толкова логично е целта да е била обир и Доджън да е изненадала злосторника — възрази Уолъс. — Въпреки че портфейлът ѝ беше там, това не означава, че не липсва нещо, все още не знаем какво.

Уолъс беше един от най-съобразителните детективи, с които бях работила. Не би пропуснал да огледа нито един предмет в стаята в търсене на документ, папка или книга, която вероятно е била преместена или прелистена. Продължи:

— Може би е влязла в кабинета си и го е заварила да търси нещо за крадене. Изпаднал е в паника и престъплението, започнало като кражба, е преминало в сексуално насилие.

— Да, но кое е станало първо — изнасилването или убийството?

Макгроу бе прекалено твърдоглав, за да отправи въпроса лично към мен, и твърде непредвидлив, за да проумее, че и аз не бих могла да дам отговор. Повечето хора биха предположили, че е логично принудителният сексуален акт да е бил извършен преди здравето, силно тяло на Джема Доджън да бъде набраздено на кървави ивици. Но в този свят на убийци и манияци нямаше логика. Бях попадала на също толкова случаи, в които самият брутален акт на убийство възбужда нападателя и провокира сексуално насилие.

Чапмън каза:

— Да почакаме и да видим какво ще открие Кършнър. На този етап всички само гадаем.

Макгроу не се отказа да търси мотив:

— Възможно е и да не е бил някой психопат. Дръжте очите си отворени за някого, който е имал причина да го стори. Когато разговаряте с колегите ѝ, проверете кой би имал полза, ако бъде отстранена. Кой ще заеме мястото ѝ на ръководител на факултета. Доберете се до завещанието ѝ и вижте кой ще наследи парите. Не пренебрегвайте обичайните версии само защото се е случило в болница.

Мъжете около масата затвориха бележниците си и започнаха да се протягат. Бяха изслушали това, което трябваше да чуят, и едва се сдържаха да не изритат Макгроу навън само за да се приберат за вечеря и почивка. Въпреки казаното от него по телевизията за скорошно приключване на случая, те знаеха, че е по-голяма вероятността от предстоящи безкрайни денонощни смени за разпити на заподозрени и свидетели. Освен ако на някого от тях страхотно му провървеше.

Сетих се да попитам за осемте мъже в арестантската килия и се приближих към лейтенант Питърсън.

— За какво сте ги прибрали, Лу?

— Господи, Алекс, това са само неколцина от хората, които открихме да се спотайват в болничните коридори. Попаднахме на тях още при първия оглед на болницата днес. Не говоря за тунелите, психиатричното крило или подземията. Двама бяха в празни стаи за пациенти, а трети спеше на количка в една ниша близо до склада. Рамирес може да ти каже точно къде са били. Описал е всичко. В момента двама от отдела ги разпитват.

— Заподоз...

— Не зная дали са заподозрени, свидетели или просто бедняци без покрив над главата, така че не ме питай. Бяха открити на място, където не е редно да бъдат. Живеят в болница и неволно се забъркаха в разследване на убийство, така че самият аз не зная какво да правя с тях.

Явно мислехме върху един и същи проблем. Всеки от тези хора би могъл да ни даде някаква насока, а щом напуснеха участъка, едва ли щяхме да ги открием отново. Но, от друга страна, щом бяха държани в

килията, всеки разговор с тях би се считал в съда за разпит на арестувани. Полицията щеше да бъде обвинена в оказване на натиск. Критиката на съдията заради продължителния престой на всеки от мъжете без законно основание бе неизбежна, както и проверката на условията, при които е държан.

Очевидно бе, че екипът на Питърсън не бива да бърза с освобождаването на тези неканени гости в „Мид-Манхатън“, но трябваше да се помисли за ограниченията на закона. Налагаше се да обсъдим това сега. Всяко сведение, което изкопчим от тези хора, можеше да бъде оспорено, като се имат предвид обстоятелствата, при които е получено.

Настойчиво продължих:

— Какво ще правите с тях, след като ги разпитате?

Макгроу рязко се обърна към мен, докато вдигаше слушалката на телефона и се канеше да набере номер, и едва не глътна фаса си в бързината да отвори уста и да отговори:

— Те са наши гости, мис Купър. Разбрано? Гостоприемно им предложихме да останат в участъка тази нощ и още толкова дълго, колкото искат. Така че помислете, преди да доносните против мен пред шефа си.

Питърсън сви рамене, когато Макгроу остави слушалката и ми даде знак да го последвам по сводестия коридор, който водеше до главната зала. Продължи с гръмкия си глас:

— Вратата на килията е широко отворена. Виждате ли? Тези господа могат да поспят на скамейката или на пода. Тук получават по-добра храна, отколкото са виждали от години насам. Нали, Скръбс?

Дрипав старец с плешиво теме и струпеи по ръцете погледна Макгроу от ръба на едно бюро, където бе седнал.

— Наричат този Скръбс. Твърди, че не помни истинското си име. Нямало къде да отиде, след като бил изписан от психиатрията „Стъйвесънт“ преди четири години и половина, и се самонастанил в болницата. Вехтошарската му количка е долу, до гаража, пълна със зелени униформи и бог знае още какво. Краде хирургически престилки от складовете — „взема ги назаем“, както се изрази — и ги продава на други бездомници без дрехи. Гладен ли си, Скръбс?

— Не, сър.

— Хората ми нахраниха ли те днес?

— Да, сър, господин Началство. Дадоха ми две кифлички и сандвич с пастърма. И пет кутии кока-кола.

— Кажи на дамата какво друго прави днес.

— Гледах телевизия. В оназ' стая, откъдето дойдохте. Даваха анимации, борба. Видях снимката на докторката, която била убита, там дете живеея.

— Познаваш ли я?

— Никога не съм я виждал, освен по телевизията.

— Къде искаш да отидеш тази нощ, Скръбс?

Имах натрапчивото чувство, че старият бедняк е отговарял на този въпрос по-рано през деня — като подготовка за представлението си пред мен.

— Ще се радвам да остана тук, стига да позволите.

Макгроу се обърна към мен с ококорени очи:

— Ще кажеш това на Пол Баталия, нали? Не искам някой да помисли, че се отнасям грубо с тези нещастници. Ще се грижа добре за тях, докато разберем дали могат да ни помогнат с нещо. Дал съм разпореждания.

Реших, че е по-добре да запазя въпроса за шейсет и четирите хиляди долара за Питърсън. Когато Макгроу ядосано се отдалечи, погледнах лейтенанта и тихо попитах:

— А ако някой от тях поиска да си тръгне тази вечер? Свободни ли са?

Чапмън притича покрай мен, когато един от полицаите, които отговаряха на телефонните обаждания, извика името му.

— Позволи й да прибере двама-трима от тях в апартамента си, Лу. Има слабост към старци, нали, Куп? Няма да им готви, но гарантирам, че утре всичките ще се появят с прилични нови дрешки.

— Прекрасно разбираш, че не мога да ги пусна от участъка, Алекс. Явно не желаят да отидат в приют, а нито един от тях не може да ни даде адрес на свой роднина за свързка. Няма надежда да ги видим отново. Снехме отпечатъци на всички...

— Какво сте направили?

— Алекс, те се съгласиха.

— Това „съгласие“ няма да издържи в съда и десет секунди. Не се и надявай. Боже опази, ако някой от тези хора има нещо общо с

убийството на доктор Доджън. Нито едно доказателство, изтръгнато по този начин, няма да бъде признато.

— Всъщност два пъти прекарахме имената им през компютрите и се оказа, че поне трима от тях са издирвани. За дребни провинения — прескачане на огради, джебчийство, навлизане в чужда собственост. Нищо, свързано с насилие, но достатъчно, за да ни позволи да ги държим под надзор, докато им бъдат отправени обвинения в съда. Ставаше все по-сложно.

— Знаете ли дали имат адвокати по висящите дела?

— Спокойно, Алекс. Направихме проверката едва след като отговориха на всички въпроси. Зная, че не одобряваш този начин на действие, но наистина при създадите се обстоятелства нямахме друг избор.

Нямаше да реша проблема тази вечер, но си набелязах рано сутринта да разговарям с Род Скуайърс. Като началник на Съдебен отдел често бе постигал по-голям успех с Макгроу, отколкото десетина колеги, взети заедно.

Събрах бележките си обратно в папката, отидох до бюрото на Мърсър и седнах на стола до него, докато чакахме Чапмън да завърши телефонния си разговор.

— Какво ти се хапва? — попитах, щом щях да черпя.

— Тази вечер умирам за китайска храна.

— „Шън Лий Палас“?

— Браво, Купър! Това е най-добрият ресторант.

Чапмън остави слушалката, пожела лека нощ на останалите и се присъедини към нас, когато станахме и се отправихме към вратата.

— Може би стана чудото, което ни беше нужно. Обади се жена-медиум. Гледала репортажа за Джима Доджън в ранните новини и цяла вечер получавала вибрации. Твърди, че ако ѝ съобщя малко повече подробности, до утре сутринта би могла да ни разкрие самоличността на убиеца. Стига кисели физиономии, Русокоске. Откъде си толкова сигурна, че няма да помогне?

— Какво ѝ отговори?

— Поканих я на вечеря с нас тримата, за да го обсъдим.

— Майк, нямам желание да завърша вечерта си със...

— Спокойно, Купър. Не губи чувството си за хумор още първия ден. Къде отиваме? Не ѝ казах името на ресторанта и в колко часа ще

бъдем там. Уверих я, че ако е истински медиум, ще ни намери. Хайде, Мърсър, да тръгваме.

7.

Ресторантът на Петдесет и шеста улица бе почти празен, когато тримата влязохме там в единайсет часа. Патрик Чу ни поздрави с поклон и ни преведе покрай бара и редица маси до широката трапезария. Тъмният кобалтовосин цвят на стените и множеството витрини със старинни порцеланови чинии и урни създаваха атмосфера на лукс и стил, нетипична за китайските заведения в Манхатън.

— Радвам се да ви видя, госпожо прокурор — каза Патрик и с усмивка ни подаде по едно меню.

— По-добре е от миналия път — каза Чапмън на Уолъс. — С Куп дойдохме тук няколко седмици след приключването на случая „Ласкар“, когато снимката ѝ беше във всички вестници. Чух Патрик, оберкелнерът, да казва на собственика, че току-що е влязла „известната проститутка“.

— Английският ми вече е доста по-добър, мистър Майк. Никога няма да повторя онази грешка.

— Имаш късмет, че си жив, след като веднъж я направи, Патрик. Проститутка прокурорка — според мен звученето е доста близко. Не зная коя от двете би се обидила повече от подобно недоразумение.

Поръчахме питиетата си и казахме на Патрик, че менютата не са ни необходими.

— Лютиво-кисела супа, зеленчукови рула, кюфтета от скариди. Патица по пекински и хрупкав калкан — изрецитира Чапмън на един дъх. — Ако все още съм гладен, ще поръчам още. Пропуснах ли нещо?

— Не зная за теб, Алекс, но признавам, че точно това исках за вечеря — каза Мърсър и ми намигна. — Какъв е планът, Майк?

— Цяла сутрин ще бъда в моргата. Защо не вземеш Алекс от прокуратурата и не я доведеш там около обяд? Сигурен съм, че дотогава Кършнър ще има резултати. Следобед ще помогна при разговорите с персонала на болницата, а вие двамата не е зле да отскочите до апартамента на Доджън.

Дадох предложението си да изпратим Морийн под прикритие като пациентка. Чапмън и Уолъс веднага го приеха, но решихме, че след като уведоим Питърсън, би било глупаво някой от персонала на „Мид-Манхатън“ да знае за тайния ни агент.

С Морийн Форестър бяхме работили заедно по десетки случаи. Беше дъщеря на един от първите чернокожи детективи в нюйоркската полиция и дребничката ѝ фигура и миловидното лице не издаваха силата, ловкостта и силния дух, благодарение на които бе станала толкова добро ченге. Преди четири години Баталия бе настоял пред полицейския началник да я премести в следователския екип към прокуратурата, за да може да участва в деликатните ни разследвания. Талантът ѝ често ми бе от полза и винаги можех да разчитам на приятелската ѝ помощ.

— Как ще я внедрим? — попита Уолъс.

— Чрез Дейвид Мичъл. — Близкият ми приятел и съсед бе сред най-изявените психиатри в града. — Ще му се обадя сутринта. Мигрена, двойно виждане, бели полета в паметта. Има необходимото влияние, за да уреди приемането ѝ в неврологичното отделение още в деня, когато помоли за това.

— Мо знае ли вече?

— Реших, че е по-добре ти да ѝ се обадиш, Мърсър. Не мисля, че ще откаже. Сигурно с удоволствие би се откъснала от децата за една седмица. В болницата ще се грижат за нея и ще носят закуската ѝ в леглото. Съпругът ѝ би приел новината по-спокойно, ако я чуе от теб, не мислиш ли?

— Права си. Наясно си, че никой от нас няма да може да я посещава, нали? Всички сме замесени в разследването.

— Разбира се. Ако Чарлс не е очарован от идеята, някой детектив ще влезе в ролята на съпруг, а приятелки като Сара ще се отбиват от време на време да си побъбрят с нея. Мисля, че трябва да ѝ сложим подслушвателно устройство и да монтираме камера в стаята, за да може някой да следи какво става край нея, когато спи. Нощем в болницата се навъртат какви ли не типове и не бива да я излагаме на риск.

Мартенската вечер бе влажна и мразовита, чувствах се уморена и една супа би ми се отразила добре. Поръсих малко фиде над димящата купа, която сервитьорът бе сложил пред мен, и поисках „Цинггао“ след

„Дюар“-а, който пиех. Топлината на гъстия бульон наистина ме ободри, въпреки че пикантният му вкус ми се стори твърде остър.

Отклоних вниманието си от разговора между двамата детективи. Замислих се на кого ще липсва Джема Доджън тази вечер. Хрумна ми каква късметлийка съм, че имам приятели и роднини, на чиято подкрепа мога да разчитам, когато работата ми е свързана с твърде силни емоции. Повдигнах чашата си в мълчалив тост към Майк и Мърсър. Чувствах ги близки, колкото всеки от хората, които познавам, откакто се помня.

Бях се запознала с Майк Чапмън преди почти десет години, малко след постъпването си на работа в прокуратурата. Произхождах от заможно семейство, което ми бе осигурило следване в престижния колеж „Уелзли“ и Юридическия университет във Вирджиния. Родителите ми ме бяха възпитавали да се стремя да бъда в услуга на обществото и затова бях привлечена от професията на прокурор. Благодарение на интуицията си — и безпогрешните инстинкти на Пол Баталия — бях назначена за ръководител на новосъздадения подотдел за борба със сексуалните престъпления след кратък период на работа в Съдебен отдел по дела за всякакви криминални престъпления. Удовлетворението ми от успеха, който постигахме при подпомагането на оцелелите жертви, по-голям от когато и да било в историята на криминалното правосъдие, ме бе задържало по-дълго на работа в отдела, от колкото възнамерявах да остана.

Произходът на Чапмън бе доста различен от моя. Баща му бе второ поколение ирландски имигрант, който се запознал с бъдещата си съпруга при гостуване в родното селище на родителите си в Корк и я отвел със себе си в Съединените щати. Брайън Чапмън бе работил в нюйоркската полиция двайсет и шест години и бе починал от коронарна тромбоза два дни след оттеглянето си в пенсия. Майк и трите му по-големи сестри бяха отраснали в Йорквил, малък работнически квартал в Манхатън, все още по-известен с евтините си кръчми и месарски магазини на германци, отколкото с шикозни ресторанти и корейски салони за маникюр като района Ленъкс Хил, на юг от него.

Когато баща му починал, Майк бил първокурсник във „Фордъм“ и трябвало да работи като сервитьор, за да върне кредита за обучението си. Завършил и веднага постъпил в Полицейската академия, ревностно следвайки стъпките на човека, който се превърнал в негов идол. Брайън Чапмън прекарал цялата си кариера в униформа, патрулирайки из испаноезичните райони на Харлем, където познавал всеки собственик на магазин, ученик и уличен хулиган по име, лице и компания. Майк се отличил още през първата си година като редови полицаи с няколко ареста за жестоко убийство, свързано със сделка за наркотици на колумбийско семейство във Вашингтон Хайтс, извършено точно на Коледа. С помощта на информаторите на баща си постигнал невероятен успех в разследването, а само осем месеца по-късно получил повишение, след като спасил бременна тийнейджърка, скочила в бурните води от брега под моста „Джордж Вашингтон“.

Сега Майк бе трийсет и пет годишен заклет ерген и живееше в малък апартамент на петия етаж на жилищна кооперация, който наричаше „ковчега“. С Мърсър Уолъс бяха работили заедно в отдел „Убийства“, преди Уолъс да бъде прехвърлен в „Специални жертви“, където ръководеше повечето сериозни разследвания на изнасилвания в Манхатън.

Мърсър бе на трийсет и девет, почти пет години по-възрастен от мен. Майка му бе починала при раждане и той бе отгледан от баща си в квартал на дребни предприемачи в Куийнс. Спенсър Уолъс работеше като механик на „Делта“ на летище „Ла Гуардия“ и не пропускаше случай да напомни на сина си колко е бил разочарован, когато Мърсър отказал футболна стипендия в Мичиганския университет и предпочел да стане полицаи.

Под чието и командване и в който и участък да работеше, Мърсър винаги се отличаваше с търпеливия си, старателен подход към всяко разследване. Краткият брак със собственичка на малка текстилна фирма в стария му квартал бе завършил с развод. Твърдеше, че никога не проявявала разбиране към изискванията на професията му и не вярвала на обясненията за отсъствието му от дома в необичайни часове на деня и нощта. Вторият му брак с колежка от участъка се оказа също толкова несполучлив не по негова вина. Но едрият мъжага с благ характер не бе престанал да търси жена, която би му дала свободата, от

която се нуждае, и би се примирила с навика му да пуши по три кутии на ден.

Моите родители бяха живи и се радваха на добро здраве и спокоен пенсионерски живот на Карибите. Струваше ми се странно да мисля за медицинския център като за местопрестъпление, защото винаги се бях чувствала невероятно спокойна сред лечители с бели престилки и медици, които спасяват живот.

Баща ми, Бенджамин Купър, бе кардиолог, изобретил пластична клапа, която бе предизвикала истинска революция в сърдечно-съдовата хирургия. Използваше се почти при всяка подобна операция в тази страна вече повече от петнайсет години, откакто с партньора му я бяха създали, и аз ясно осъзнавах, че именно благодарение на това миниатюрно приспособление с гъвкави тръбички можем да си позволим толкова висок стандарт на живот.

За разлика от много хора, в чието съзнание от детството им се е запечатал характерен аромат от кухнята, моят най-стар спомен е силният мирис на етер. Той струеше от красивото лице на баща ми и от ласкавите му ръце, когато се прибереше късно вечер и се наведеше да ме целуне след дългия ден в операционната. Беше преди да започнат да използват натриев пентотал за упойка и неприятната миризма ме изпълваше с радост, защото бе знак, че вечно заетият ми, но любящ баща си е у дома.

Разговорите на масата, когато Бен успее да си дойде навреме, за да вечеря с нас, винаги бяха на медицински теми. Майка ми бе квалифицирана медицинска сестра и проявяваше искрен интерес, така че почти винаги докато се хранехме, с братята ми слушахме за извършените през деня хирургически процедури. Баща ми често ме вземаше в кабинета си в болницата през почивните дни и аз бях свикнала с обстановката и миризмата на дезинфектанти, която се долавяше във всяко крило на медицинския център.

— Погледнете как този приятел размахва мачете — настойчиво каза Майк.

Отърсих се от мислите си и отново се присъединих към разговора на Чапмън и Уолъс, докато сервитьорът нарязваше печената патица с удивителна бързина и точност, усукваше резените месо и ги увиваше в тънки като хартия палачинки, пълнени с лук и пикантен сос.

— Не бях виждал подобно нещо, Мърсър, а ти? Искам да кажа, разследвал съм много убийства с латиноамериканско мачете, но не бях виждал човек да нарязва патица по пекински по този начин. Това момче действа светкавично.

Майк ухапа първото парче още преди да поднесат нашите порции.

— Какво ново в любовния ви живот, мис Купър? Има ли нещо, което би трябвало да зная? — попита Мърсър.

— Мисля да почакам до пролетното затопляне.

— Давам ѝ още няколко месеца, преди да я запиша в ордена „Сестри на милосърдието“. Какво ще кажеш, Мърсър, нали от нея ще излезе страхотна монахиня? Ще гледаш момчетата от приютите за сираци и ще си спомняш за мен или Макгроу, Русокоске. Сигурно по цял ден ще ги гониш и шляпаш по задниците с линията. Няма да се оплакваш, че си била измамена и да се самосъжаляваш, когато телефонът ти не звъни в събота вечер. Оскар де ла Рента ще ти измисли някакво специално занимание, а Мърсър ще накара Смоуки Робинсън да съчини мелодия...

— Престани да се смееш, Мърсър. Не му доставяй удоволствие. Нека поговорим за твоя любовен живот, а? Как вървят нещата с Франсин?

Уолъс се срещаше с една от колежките ми, Франсин Джонсън, която бе назначена в специалния отдел на прокуратурата за престъпления, свързани с наркотици.

— Напредват, Купър, напредват. Ако този път не се издъня, може би ще бъдеш кума, съгласна ли си?

Майк побърза да смени темата, преди да сме заговорили за неговия интимен живот:

— Какво знаете за неврохирургията? Трябва да проучим в какво точно се е състояла практиката на Доджън и какви са били задълженията ѝ, за да знаем какво да търсим, когато онези доктори започнат да ни обясняват. И в болницата, и в медицинския колеж, защото е заемала две различни длъжности.

— С кого трябва да се срещнеш след аутопсията? — попитах.

— Първият ми разговор ще бъде с Уилям Дитрих, директора на болницата, който днес ме разведе из сградата. Вече нахвърлях

повечето въпроси, които трябва да му задам. После ще привикам Спектър, доктора, който е поканил Джема да асистира при операцията.

— Неврохирурзите се смятат за елита на гилдията — отбелязах. — Мозъчната хирургия е престижна специалност и една от най-скъпо платените области в медицината.

— След Спектър в списъка ми има още двама професори и няколко студенти и специализанти. Дитрих настоява да потърся и двамата млади лекари, които са заместили Доджън в операционната, когато не се явила. Как ти се струва, Куп? Като в „42-а улица“, а? Руби Кийлър е дубльорката, която замества звездата на спектакъла и предизвиква сензация на Бродуей. Но в този случай... — Отвори стенографския си бележник и огради имената с лявата си ръка, докато с дясната набождаше парче риба. — Да, в нашия случай са комбина. Пакистанец и американец от скандинавски произход, от онези с по две фамилни имена. Пакистанецът, Бансуар Десаи, ми се струва идеален кандидат за специалното ми хиндуистко шоу. Трябва да му кажа да не се престарава твърде много. Всеки доктор в списъка ми е чалмалия, кълна се.

— Кога най-сетне ще проумееш, че е оскърбително да говориш така?

Неетичните коментари на Майк винаги ме ядосваха, когато разговарях с него.

— Спокойно, Куп. Не пестя подигравките си за никого. Другият симпатяга се казва Коулмън Харпър. Не те ли дразнят подобни превзети имена? Може би вече го обидих. Сигурно е трето, четвърто или пето поколение роднина, кръстен на прапрадядото на майка си по майчина линия.

— Залагам на онзи ортопедичен хирург, чийто кабинет е точно до този на Доджън — каза Мърсър. — Младият доктор със зализани черни коси и най-фалшивата усмивка, която съм виждал. Зъбите са изкуствени, разбира се. Видяхте ли го? Сигурно се мисли за Бен Кейси. Навярно единствената му грижа в момента е дали ще успеят да заличат петната от кръв в кабинета на Доджън, за да се нанесе в него. С една врата по-близо е до кабинета на декана и изгаря от нетърпение да се премести там.

Още преди да сервираат рибата, се почувствах сита и започнах да клюмам. Бях подала кредитната си карта на Патрик и му казах да

донесе на момчетата каквото желаят и да добави към сметката двайсет процента бакшиш.

— До утре — казах, докато ставах от масата.

— Не искаш ли едно последно?

— Не, благодаря. Едва се държа на краката си.

— Не можеш да си тръгнеш без бисквитка с късмет. Хей, Патрик, донеси на мис Купър някоя с добро предсказание.

— В „Шън Лий“ всичките ни предсказания са добри, мистър Майк. Няма лоши вести.

Разкъсах целофанената опаковка, разделих хрупкавата бисквита на половини и издърпах тясната бяла лентичка, за да узная съдбата си.

— Благодаря, Майк, имах нужда от подобна новина: „Нещата рязко ще се влошат, преди отново да ви потръгне. Бъдете търпеливи!“. Нищо ново.

— Искаш ли да те изпратя? — попита Мърсър.

— Няма нужда. Паркирала съм точно отпред и ще се прибера направо вкъщи.

— Ще се видим в офиса ти преди обяд. Чао.

Казах на нощния пазач, че колата няма да ми бъде нужна до следващата сутрин, отключих входната врата на блока откъм гаража и изкачих стъпалата до фойето. Единият от портиерите ми подаде дрехите, донесени от химическо чистене, и пощата, която съдържаше твърде много списания, за да се побере в кутията. Наместих папката под мишница, взех купчината и се опитах да задържа закачалките с лявата си ръка така, че да не се впият в пръстите ми от тежестта, докато натисна бутона за дванайсетия етаж. Когато отворих двете ключалки и побутнах вратата на жилището си, видях бележка с печата на Дейвид Мичъл на пода в преддверието.

Щом се освободих от товара си, вдигнах хартиятката и прочетох:

„Ще прекарам уикенда на Бермудите, за да избягам от лошото време. Би ли наглеждала Прозак или да я оставя в приют за кучета? Ще се обадя сутринта в офиса ти.

Дейвид“.

Изгодна сделка. Щях да се грижа за преданата му четиринога другарка Зак, докато той си почива и прави слънчеви бани, несъмнено в компанията на поредното си завоевание. В замяна Мичъл щеше да издейства болнично легло в „Мид-Манхатън“ за „наскоро заболялата“ Морийн Форестър.

Събух се и докато минавах през всекидневната, прегледах пощата. Най-обемистите списания бяха за мода, вътрешен дизайн и градинарство — все пак пролетта приближаваше. Имаше четири каталога за пазаруване от дома със снимки на причудливи уреди за бързо отървяване от излишни килограми, брошури от местни магазини и ресторанти, които оставих на бюфета, и картичка от Нина, която взех със себе си в спалнята. Пътюм свалих чорапогащника си и го хвърлих в коша за пране.

Докато четях краткия разказ за уикенда ѝ в Малибу, написан на картичка с морски пейзаж на Уинслоу Хоумър, ми се прииска да си побъбря откровено със своята най-добра приятелка. Бяхме съквартирантки в колежа и сега, макар и разделени от три часови зони и два претоварени графика, поддържахме връзка с ежедневни писма, телефонни разговори и послания на картички с репродукции на известни картини, които и двете колекционирахме. Споделяхме мисли и преживявания. Преди години тя полу на шега се бе оплакала, че животът ми е много по-интересен от нейния. Описвахме с подробности романтичните си приключения и Нина безкрайно ми бе помогнала в месеците на траур, когато годеникът ми бе загинал при нелепа автомобилна катастрофа година след дипломирането ми.

По-късно, когато четях новините за нейните уикенди с Джери и сина им във вилата на крайбрежието и за отговорната ѝ работа като юридически съветник на „Въргоу Студиос“, моята зима ми се струваше непоносимо скучна и самотна. Но тази вечер, след като в живота ми се бе върнала тръпката от разследването на нашумял случай, няхах търпение да споделя това с Нина.

Докато свалих костюма си и го оставих на закачалката, прослушах трите съобщения на телефонния секретар. Пръв се бе обадил баща ми от дома си на Сейнт Бартс. Стар партньор искаше повече информация за трагедията в „Мид-Манхатън“ и предлагаше помощта си, ако се нуждая от нея. Следваше отговорът на Нина на обаждането ми в пиковия час. Настояваше за подробности по случая.

Последна бе Джоан Стафорд, която бе позвънила да ми напомни за поканата си за вечеря в събота. „И никакви скалъпени извинения от рода на «разследвам убийство», ако нямаш нищо против.“

Опитах се да се отпусна и да избягам от мрачното ежедневие, като взех романа на Тролъп, оставен на шкафчето до леглото ми. През уикенда бях започнала „Диамантите на Юстъс“ и знаех, че десетина-дванайсет страници от класическото криминале ще бъдат достатъчни, за да усетя, че клепачите ми натезават и да угася лампите.

Смятах, че напълно съм освободила съзнанието си от мислите за Джема Доджън, но не преставах да се питам дали тази вечер и някой друг не може да заспи заради смъртта ѝ — от скръб, чувство за загуба или вина.

8.

Може би според някои Дон Аймъс не бе най-подходящият сигнал за събуждане, но при мен действаше като магия.

Алармата се включи в седем часа и радиото автоматично заработи. Аймъс прочете новините, като започна с подробен материал за „Мид-Манхатън“, обхващащ всичко — от убийството до живота в гъсто населените подземия на медицинския център.

— Като че ли мотел „Бейтс“ е нищо в сравнение с това заведение — каза той и се впусна да имитира пациент на психиатрията „Стъйвесънт“, тръгнал на разходка из болницата. Жалко, че след като се облякох, трябваше да изключа радиото и да изляза, обзета от опасения, че Аймъс и екипът му, които ежедневно бяха коментирали развоя на процеса срещу Симпсън по-задълбочено от всички журналисти в страната, ще оповестят самоличността на убиеца, преди полицията да реши, че е уместно.

Облякох черния си агнешки кожух и се опитах да свикна с отрицателната температура навън, докато вървах от блока към Трето Авеню, за да хвана такси до офиса си. Шофьорът знаеше пътя до Криминалния съд в центъра на Манхатън, така че спокойно се облегнах и прегледах заглавията в „Таймс“.

Смъртта на Джема Доджън ѝ бе осигурила място на първа страница, а не, както обикновено, в рубриката „Метро“. Може би това донякъде се дължеше на престижа ѝ, но в по-голяма степен — на мястото, където бе извършен бруталният акт. Читателите на „Таймс“ бяха далеч — физически и емоционално — от бордеите и враждата между улични банди, която често водеше до насилие и убийства. Но щом нечий живот бе отнет на обществено място, посещавано от „всички нас“ — някоя от големите болници в града, Сентръл парк или сградата на „Метрополитън опера“, смъртта приемаше различно измерение и се превръщаше във водеща новина, публикувана на първа страница.

Внимателно прочетох статията, за да преценя колко точно са отразени фактите и дали някой от нюйоркската полиция е издал информация. Засега положението бе под контрол. Никой не бе направил грешката да назове вероятни заподозрени, включително и осемте „гости“ на участъка, или прибързано да размахва пръст.

Докато прочита редакторските бележки, рецензията на книга и съобщението в притурката, излизаща всеки четвъртък, за предстоящ търг на антики, мълчаливият ми шофьор вече бе спрял на Сентръл Стрийт, номер 100, и бе спуснал пластмасовата преграда, за да получи своите четиринайсет долара и трийсет цента.

— Както обикновено? — попита продавачът на кафе, когато се приближих.

— Нека бъде двойно, ако обичате. Две дълги кафета без захар.

Повечето от хората от помощния персонал щяха да пристигнат след девет часа, но пъстро множество млади адвокати и стажанти бързаше към съда от всички спирки на метрото и автобусите в района.

Джоана Епстайн се качи след мен в асансьора. Работеше в отдела ми отскоро, но ентусиазирано поемаше дела и се подготвяше за съдебни процеси.

— Имате ли време да прегледаме един обвинителен акт днес? Делото, което ми бе възложено миналата седмица, помните ли фактите?

— Влизането с взлом в източния край на Девета улица... дрогираното момиче?

— Точно така.

— Как мина срещата със съдебните заседатели?

Друг наркоман проникнал в апартаментата на жертвата, навярно убеден, че не би се обърнала към полицията поради собствената си пристрастеност към опиати. Но тя изненада и него, и Джоана с прямотата и готовността си за съдействие. Предишния ден трябваше да даде показания пред съдебната комисия, за да имаме основание да съставим обвинителен акт.

— Да, представи се добре. Ще ви задам само няколко въпроса. Колко обвинения в изнасилване да повдигна? Имам предвид, че я е нападал многократно, отивал до кухнята да си вземе бира и когато се върнел, отново я връхлитал. Всичко това отделни престъпления ли са или само едно изнасилване?

— Донеси материалите си около единайсет часа. Ще ги прегледам и ще ме запознаеш по-подробно с фактите, за да взема решение. Няма полза да предявяваме повече обвинения, но ако е имало няколко сексуални акта, между които са станали други събития, определено става дума за нееднократно престъпно деяние.

Джоана слезе на шестия етаж, а аз продължих към осмия, където бе офисът ми, откакто оглавявах отдела за борба със сексуалните престъпления. Намираше се срещу просторния кабинет на Баталия, отвъд главния коридор, до офисите на други началници от Съдебен отдел. Под техния надзор се водеха хилядите дела за улични престъпления, които полицията струпваше пред прага ни през всяко денонощие в годината.

Запалих лампата в преддверието на офиса си, където работеше секретарката ми, и отключих вътрешната врата. Забелязах, че работното ми място е по-подредено от обикновено, което ме зарадва. Знаех колко претрупано ще бъде скоро, когато започнат да се събират документи, полицейски доклади, диаграми, бележки и вестникарски статии, както винаги при толкова сериозно разследване. Обичах купчините материали по различни дела да бъдат видимо отделени със зелена хартия, за да не ми убягва нищо, което изисква действие или внимание.

Първата ми работа бе да позвъня на Дейвид Мичъл.

Беше прочел сутрешните вестници и знаеше, че съм поела делото „Мид-Манхатън“.

— Снощи не бих ти оставил онази бележка за Зак, ако знаех, че си толкова заета. Извинявай за безпокойството.

— Шегуваш ли се? С удоволствие ще я взема при себе си, Дейвид. Освен това ще ми бъде приятно да потичам с нея през уикенда. Знаеш, че обичам да ми прави компания. Ако не съм у дома, когато тръгваш, просто я пусни вътре с твоя ключ.

— Страхотно! Утре сутринта ще я разходя и ще я оставя в апартамента ти.

— Имаш ли време за една услуга, преди да заминеш?

— За теб — винаги. Какво искаш?

Описах му накратко положението в медицинския център и обясних, че трябва да внедрим Морийн като наблюдател без знанието на администрацията и персонала.

— Няма да представлява голям проблем, стига да разполагат със свободни легла. В замяна ще ми помогнеш, когато Медицинската асоциация се опита да прекрати разрешителното ми за...

— Дадено! Полицейският комисар трябва да одобри цялата операция, така че ще получаваш преки указания от него, след като го уведоим. Зная, че има свободни легла. Двама от бездомниците са спали в празни болнични стаи през последните четири дни. Впрочем казват, че и храната не била лоша.

— Добре. Слушай какво предлагам: кажи на Морийн да ми се обади, за да обсъдим симптомите ѝ. После ще се свържа с един невролог, който ми дължи услуга...

— Не, Дейвид. Доджън е била неврохирург. Искаме Морийн да влезе в неврохирургичното отделение.

— Не се тревожи, в „Мид-Манхатън“ те са на един и същи етаж. Нормално е първо да бъде изпратена при невролог.

— Не разбирам разликата. Ще ми обясниш ли?

— Разбира се. Невролозите са лекари, които изследват симптоми и лекуват заболявания на нервната система. На този етап не можеш да настояваш за участието на неврохирург, освен ако си готова да изпратиш Мо в операционната.

— Заедно ли работят невролозите и неврохирурзите?

— Да, но невролозите не могат да извършват хирургически операции.

— Доджън се е занимавала главно с мозъчна хирургия.

— Разбрах това от некролога ѝ. Не забравяй, Алекс, че главният и гръбначният мозък и дори очите са част от централната нервна система. Затова има известно припокриване с някои от специалностите, свързани с тях — психиатрия, офталмология и ортопедия. Мисис Форестър ще симулира достатъчно болки, тикове и трептения, за да създаде работа на целия екип, докато се върна в понеделник. Това устройва ли ви?

— Благодаря, Дейвид. Мърсър ще се обади да придума Мо и ще те свържа с нея веднага щом се съгласи. А сега, след като свършихме с деловата част, мога ли да попитам коя е спътничката ти?

— Ще ви запозная, когато се върнем. Рене Симънс, сексолог. Мисля, че истински ще си допаднете.

Имах чувството, че обикновено едночасовата ни среща в неделя вечер, когато гледахме заедно „Шейсет минути“ и пийвахме коктейли, този път ще се проточи три часа.

— Да не би да е онази стройна брюнетка с ослепителна усмивка и страхотни крака, която те чакаше в бара до „Луми“ миналия вторник?

Една вечер преди седмица, докато излизах от любимия си италиански ресторант, Дейвид бе профучал покрай мен, бързайки за късна среща.

— Точно тя, навярно ще откриете доста допирни точки в работата си.

— Нямам търпение да се запозная с нея. Сигурно ще ти се обадя отново до края на деня.

Преди да затворя и да изхвърля празните чаши от кафе, в офиса ми влязоха Мариса Бърджис и Катрин Дашфър. И двете отдавна бяха част от екипа ми и мои приятелки. Също като Сара, бяха с няколко години по-млади от мен, омъжени и майки на капризни малчугани. Всяка от трите балансираше между кариерата и личния си живот с възхитителна енергия и неизчерпаемо чувство за хумор.

— Край на плановете за обяд във „Форлинис“ днес — каза Мариса и посочи заглавието във вестника на бюрото ми.

— Може би работата по нашумяло дело има едно-единствено предимство — гарантираното бързо отслабване. Хапване на крак, течна диета на кафе и сода, обтегнати нерви и неуморно тичане по цял ден в продължение на седмици или дори месеци. Възнамерявам да прекарам един ден в пазаруване, щом всичко това приключи, дами. Надявам се тогава да нося дрехи четирийсет и шести номер, както в студентските си години. Идвате ли с мен?

— Дадено. Междувременно имаш ли нужда от помощ? С Мариса бихме могли да облекчим труда на Сара, докато ти си заета с разследването на убийството.

— Страхотно предложение! Тази сутрин ще прегледам бележника си. Мисля, че има два разговора, които можете да проведете вместо мен другата седмица. Естествено, ако до уикенда не попаднем на сериозна следа. Тогава всичко ще бъде в ръцете на полицията, не в моите.

Лора Уилки, дългогодишната ми секретарка, надникна в стаята, поздрави ни и съобщи, че Фил Уейнбърг настоява да се види с мен,

преди да се яви в съда. Спешно.

С Мариса и Катрин се усмигнахме подигравателно, преди Уейнбърг, „ревльото“, както го наричахме, да влезе в офиса ми. Фил винаги срещаше затруднения. Въпреки че бе добър юрист и състрадателен защитник, нуждаеше се от повече напътствия, за да се справи със съдебен процес, отколкото жертвите.

Фил определено не бе доволен да види, че имам компания. Знаеше, че в мига, когато излезе, ще започнем да го обсъждаме, но макар и с неохота, сподели проблема:

— Няма да повярваш какво направи една от съдебните заседателки вчера следобед.

— Да чуем.

Куриозните истории, които колегите ми разказваха за доблестните граждани и гражданки на Манхатън, нямаха край.

— Шансовете ми по делото срещу Тъгс са петдесет на петдесет.

Със Сара на смени бяхме наблюдавали Фил в съда през по-голямата част от деня в понеделник и вторник. Така процедирахме с всички млади членове на екипа, за да им поставим обективна оценка, да дадем съвети и да направим представянето на тези обещаващи оратори в съда по-убедително.

Бях добре запозната с фактите по делото. Жертвата познаваше изнасилвача. Бе приела покана да гостува на подсъдимия в дома му, след като се срещнали на купон. Двайсет и три годишната фотографка упорито твърдеше, че се е съгласила да придружи Айвън Тъгс без намерение да прави секс с него.

Но тази категория случаи винаги бяха спорни, въпреки факта, че отделът ни бе водил стотици подобни дела през последните десет години. Причината не бе неяснота в закона, а преобладаващото обществено отношение към този вид престъпления, поради което неопитните съдебни заседатели не гледаха сериозно на въпроса.

Главният проблем, с който се сблъскват жените, изнасилени от познати, е класическата тактика, използвана от защитата — да бъдат представяни като лъжкини или луди. Престъплението не е извършено, следователно жената е изфабрикувала цялата история. Или „нещо“ се е случило между страните, но тя просто е твърде смахната, за да повярва.

В такива случаи за прокурора по-голямата част от борбата се състои в сполучливия подбор на съдебни заседатели. Интелигентните граждани, надарени със здрав разум и много либерални инстинкти, придобити при ежедневния сблъсък с градския обществен живот, винаги вземат трезви решения. Но тесногръди жени, които често са много по-критични към поведението на други представителки на своя пол, отколкото мъжете, обикновено са по-надеждни кандидатки за съдебни заседатели, когато обвинението в изнасилване е срещу непознат, отколкото при ситуация, приличаща на интимна среща. Бях стигнала до това прозрение от личен опит и трябваше да го предам на учениците си.

— Видя имената на съдебните заседатели, нали, Алекс?

— Да, защо?

— Е, какво мислиш?

— При подобно дело предпочитам по-малко от тях да са жени, но ти сам каза, че не си имал голям избор.

— Кълна се, Алекс, трябваше да избирам между цяла армия дами. Нямах начин да променя положението.

„Престани да хленчиш, Фил.“

— Какъв е проблемът?

— Всичко вървеше добре до малко преди края на деня. В осемдесет и втора зала беше студено и заседателите помолиха съдията да усили отоплението, малко преди на скамейката да седне първият полицай, изпратен на местопрестъплението. Час по-късно стана толкова горещо, че всички плувахме в пот. Заседателка номер три се изправи пред всички, гръмогласно се извини и свали пуловера си. Знаеш ли какво имаше отдолу? Тениска, голяма колкото рекламното табло, с искрящ цикламен надпис: „Освободете Майк Тайсън“.

Едва сдържах смеха си, но Мариса и Катрин не успяха.

— Не е смешно, момичета. Процесът срещу Тайсън беше през деветдесет и първа, нали? Това означава, че жената или не си е купувала нови тениски от шест години и не е имала друг избор, освен да облече тази, или искрено вярва в каузата си. Ако случаят е такъв, мисля, че сме загубени.

— Какво каза съдията? — попита Мариса.

— Нищо. Само се спогледахме, но...

— Искаш да кажеш, че не си я помолил да поговори със заседателката на четири очи? Тичай веднага при нея, Фил. Чух онази част от речта ти, в която ги попита дали вярват, че връзката между страните по делото е „личен въпрос“, а не престъпление. Получи недвусмислени отговори. Работиш със съдия, който умее да се справя с подобни ситуации. Поискай почивка и я помоли да зададе няколко въпроса на заседател номер три, когато продължите.

— Не мислиш ли, че аз трябва да ги задам?

— В никакъв случай. Ще ти ги напишем, а ти ще подадеш бележката на съдията. Последното, което искаме, е заседателката да си помисли, че си я нарочил. Ако устои на предизвикателството и не се откаже от участие в процеса, нека вярва, че не ти, а съдията не харесва стила ѝ на обличане. Не бива да допускаме да се настрои против нас заради твоето дело.

Катрин предложи да отиде с Фил и да му помогне с каквото може, а аз да се заловя с по-важните си задължения.

Лора ми позвъни по интеркома:

— Мо се обади, докато разговаряхте с Фил. Ще я свържа. Вече е уплашена и замаяна след обаждането на Мърсър.

Взех един бележник, погледнах часовника си и казах на Лора, че тръгвам към офисите на съдебната комисия на деветия етаж, за да образувам официално следствие срещу убиеца на Джема Доджън. Областният съд на Ню Йорк свикваше по осем комисии на ден за изслушване на фактите по безброй случаи, които изискваха решение. Четири от тях заседаваха в десет сутринта. За нито едно престъпление в щата Ню Йорк не можеше да бъде предявено обвинение без допитване до съдебната комисия.

Преди да мисля как и кога ще разкрием самоличността на извършителя, за да започне съдебен процес, първата ми грижа винаги е да се явя пред двайсет и три членната комисия. От тях зависи дали прокурорът има законно право да издава призовки и да изисква доказателства при криминално разследване. Въпреки че в половината щати в страната тази система бе отменена преди години, в щата Ню Йорк няма изгледи за промяна. Тук никой областен прокурор не притежава пълномощия да изисква предоставяне на документи или явяване на свидетели в офиса си. Две телефонни обаждания бяха достатъчни, за да се сдобия с докладите на полицията и съдебните

лекари. Но за медицинските картони, разпечатките на телефонни разговори, регистрите на охраната и други потенциални писмени доказателства по случай като този с Джема Доджън бе необходимо разрешение.

За повечето граждани не е нужно да знаят целта и функциите на тази комисия, наречена „голямото жури“, за да се прави разлика с дванайсетте съдебни заседатели при процеси за криминални престъпления. Създадена е по модел, заимстван от британската съдебна практика, за да упражнява контрол над прокурори, чиито мотиви за образуване на следствия могат да се окажат политически или неоснователни. Нейните правила са коренно различни от тези за съдебните заседатели при процес. Заседанията ѝ са тайни и представители на никоя обществена организация нямат достъп до тях. Обвиняемият може да бъде изслушан, въпреки че рядко се случва да изяви желание за това. Защитата няма право да призовава свидетели, а тези на обвинението не се подлагат на кръстосан разпит. Задачата на двайсет и тримата членове, след като изслушат показанията, е да гласуват за предявяване на обвинение, ако доказателствата са достатъчни.

Чакалнята бе пълна с помощник-областни прокурори и свидетелите им. Повечето от първите бяха развълнувани и нетърпеливи и трескаво преглеждаха трогателните си истории за човешко страдание, чието представяне бе началният етап от подготовката за процес. С това работата под ръководството на хора като Баталия привличаше младите юристи. Изглеждаха най-доволни, когато им се струпат по много дела наведнъж. Наблюдавах ги, докато формулираха обвиненията си в по три екземпляра, които трябваше да бъдат предоставени на всяка комисия, свикана да се произнесе първа по въпроса за основанията. Заставаха рамо до рамо до високата катедра в залата и се съревноваваха кой по-бързо ще убеди комисията и ще получи разрешение за започване на следствие.

Свидетелите бяха по-мрачна компания — хора пребити или ранени с нож, лишени от портфейлите или колите си, измамани от непознати или роднини, които с тревога очакваха мъчителните часове на сблъсък със съдебната система.

Само двама от колегите ми се намръщиха, когато минах покрай тях, за да говоря с пристава, който определяше реда на разглежданите

случаи по време на сесията. Присъствието ми в чакалнята и новината, че съм поела нашумял случай, означаваше, че съм дошла да моля да бъде приета извънредно. И че прокурорите с материали за големи кражби и контрабанда на наркотици, чиито свидетели вече бяха чакали повече от час, ще трябва да потърпят още.

— Спокойно, Джийн. Излизам след минута. Нямам свидетели. Просто трябва да започна следствие, за да мога да изпратя няколко призовки. Няма да ви забавя.

— Деби е с едно петгодишно момиченце в офиса си. Приятелката на баща му го заляла с гореща вода, защото не преставало да плаче. Много е изплашено...

— Това трябва да мине първо, няма спор. Ще вляза след нея.

Щом приставът даде знак, че вече има кворум, позвъних на Деби и предложих да доведе детето да свидетелства. Обгореното момиченце с опадали коси и ужасяващ белег от лявата страна на главата стискаше ръката на прокурорката, докато вървяха между множеството колеги, полицаи и цивилни граждани. Спряха заедно до масивната дървена врата и преди да влязат в заседателната зала, Деби погледна детето в очите, за да му вдъхне кураж и попита дали е готово.

Отговорът бе утвърдително кимване, след което вратата се отвори и Деби поведе момиченцето за ръка към свидетелската скамейка. Съдебната стенографка ги последва. Бях преживявала това стотици пъти през последното десетилетие — с жени, мъже, юноши и деца. Бях виждала двайсет и тримата заседатели да зяпват от ужас, потресени от жестокостта, проявена от едно човешко същество към друго. Съобразявах се с авторитета на тази комисия, но разбирах, че всеки хитър областен прокурор би могъл да се възползва от неравновесието в нея, за да постигне целта си, и бях съгласна със съвременната максима, че прокурорите могат да изправят пред съда и сандвич с шунка, стига да пожелаят.

Детето излезе шест минути по-късно, след като бе разказало за случилото се. Останалите свидетели бяха бащата и двамата полицаи, пристигнали на местопрестъплението и арестували извършителката. Кратко и ясно изложение, както ни бяха учили, само на неоспоримите доказателства за криминално престъпление, бе достатъчно за решението на съдебната комисия. Нямаше сблъсък на гледни точки, не присъстваше нито съдия, нито адвокат или самата обвиняема.

Деби и стенографката се върнаха при нас в чакалнята, за да започне процесът на обсъждане и гласуване. Позвъняването, което бе сигнал за взето решение, прозвуча след секунди. Никой от хората, които бяха видели детето, не се съмняваше, че ще бъде образувано следствие. Обвиняемата щеше да отговаря пред съда за опит за убийство.

Приставът ми даде знак да вляза. Прекосих залата и сложих бележника си и копие от Наказателния кодекс на масата, предназначена за това.

— Добро утро, дами и господа. Казвам се Александра Купър. Заемам длъжността помощник-областен прокурор и съм тук, за да образувам следствие за убийството на Джема Доджън.

Никой не прояви особен интерес. Членовете на съдебната комисия седяха като в амфитеатрална ложа срещу мен. Две редици от по десет стола бяха подредени в двоен полукръг, а трите, поставени най-високо, бяха местата на председателя, заместника му и секретаря, които ръководеха процедурата. Както обикновено, все още държаха в скута си вестници и дъвчеха тестени закуски, които скришом бяха пренесли покрай табелите, предупреждаващи, че внасянето на храна в залата е забранено.

— Днес няма да ви предоставя доказателства, но отново ще се явя преди края на мандата ви във връзка със същия въпрос. Предлагам ви кодово име, с което ще наричам случая винаги когато заставам пред вас. Мисля, че това ще ви помага да си припомните обстоятелствата, тъй като ежедневно изслушвате множество различни изложения. Кодовото название ще бъде „Болница Мид-Манхатън“.

Не беше остроумно, колкото някои други ключови имена, които бяхме измисляли, но бе достатъчно ясно. Едва сега заседателите започнаха да се раздвижват и се заслушаха по-внимателно. Неколцина прошепнаха нещо на съседите си — явно обяснение, че става дума за убийството на онази докторка, за което вече бяха чули по телевизията и бяха прочели във вестниците. Кафявите кесии с остатъци от закуски бяха затворени и прибрани. Двама мъже на първия ред се приближиха и ме изгледаха от главата до петите, сякаш преценяваха дали да се радват, че ще ме видят отново преди края на месеца, когато дойда да назова убицеца.

— Днес ще ви помоля за нещо. Както някои от вас вече знаят, по телевизията и във вестниците се появиха материали за смъртта на доктор Доджън. Когато се натъквате на тези истории, бих ви посъветвала да не им обръщате внимание.

„Никакъв шанс“, помислих си, докато изричах молбата. Сега, когато знаеха, че делото е в техни ръце, повечето от тях щяха да превключват каналите и да следят новините, към които по-рано едва ли бяха проявявали интерес.

— Единствените доказателства, които ще бъдете помолени да разгледате в този случай, са показанията на свидетелите, които ще застанат пред вас, и документите, които ще ви бъдат предоставени в тази зала по законния ред. Статиите, репортажите и мненията на вашите роднини и приятели не са доказателства. Освен това естествено не е редно да обсъждате фактите помежду си. Ще оставя няколко призовки, за да бъдат подписани от председателя и следващата седмица отново ще се явя тук. Благодаря за вниманието.

Ако детективите не попаднеха на невероятно ценни улики в близките ден-два, едва ли щях да мога да предоставя показания, преди да бъде набелязан заподозрян.

Бързо излязох от залата и преотстъпих комисията на колегите си.

— Ще дойдеш ли на тържеството за Бродърик тази вечер? — попита Джийн, когато се отправих обратно към офиса си. Друга колежка бе решила да напусне прокуратурата и да започне частна практика.

— Да. В седем и трийсет имам лекция, но после ще се отбия, стига да не изникне нещо във връзка с този случай.

Лора ме пресрещна на площадката на осмия етаж, за да ми предаде, че Баталия иска незабавно да говори с мен.

Свих към неговото крило и секретарката му ме покани в преддверието, където беше бюрото ѝ.

— Хей, Роуз, страхотен костюм! Този цвят ти отива.

— Добро утро, Алекс. Благодаря. Само почакай няколко минути, докато приключи телефонния си разговор, и ще влезеш.

Роуз се обърна встрани и продължи работата си на компютъра. Хвърлих бегъл поглед към купчината писма на бюрото, но се постарах да не приложа „номера на Ковингтън“. Род Скуайърс често се бе подигравал на един бивш колега, Дейви Ковингтън, който владееше до

съвършенство изкуството да наднича в кореспонденцията на Баталия. Заставаше срещу Роуз и докато водеше непринуден разговор с нея, преглеждаше писмата на областния прокурор от горе до долу. Баталия неведнъж го бе хващала в крачка. Когато Дейви бе подшушнал на пресата за обвинение срещу местен конгресмен във финансова злоупотреба, още преди да бъде официално повдигнато, областният прокурор го бе изпратил с доста топли препоръки на друга работа — на около трийсет километра разстояние. Изкушението да надзърна бе голямо, но назидателният пример го правеше по-лесно за устояване.

Взех новия брой на „Юридически журнал“ и прочетох водещото заглавие. Доводите на апелативния съд по повод постановление за полицейско издирване на изоставен куфар при пристанищните власти ми се сториха интересни и си набелязах да помоля Лора да изреже материала.

Лъхна ме познатият аромат на „Монте Кристо номер 2“, който бе знак, че Баталия идва да ме покани в офиса си. Благодарение на него областният прокурор не можеше да изненада нито мен, нито Род с неочакваните си посещения в нашето крило. Неизменният цигарен дим и този мирис често достигаха до нас секунди преди него, което бе достатъчно време Род да свали краката си от бюрото, а аз — да се обуя.

— Нещо ново, Алекс? Влез.

Притежаваше удивителното умение да върши четири неща едновременно. Нито дума, изречена от мен, нямаше да бъде пропусната или забравена, въпреки че докато ме слушаше, преглеждаше куп писма, които Роуз току-що бе разпечатала и донесла за одобрение, и умуваше дали да отговори на обажданията по две от шестте телефонни линии, чиито лампички примигваха, когато влязох.

— Може би трябва да се обадиш, Пол. Ще почакам.

— Не, сенаторът ще позвъни по-късно. Иска съвет за онзи закон за правата на жертвите, но просто ми доставя удоволствие да го поддържа в напрежение. Другото ще отнеме само минута. Седни.

Баталия натисна прозрачния бутон и се заслуша.

— Да, в момента е при мен. Какво искаш да знаеш? — Пауза. — Задръж. — Погледна ме: — Какво научи за съпруга и семейството на Доджън?

Последваха три подобни въпроса, всичките безобидни.

Дадох му информацията, която имах, и се запитах на кой вестник прави услуга. Умело преценяваше какво да каже и никога не издаваше нищо неуместно. Подхвърляше на няколко благонадеждни журналисти трохи, които скоро биха могли да получат и по обикновени канали. Внимателно слушах как с лекота и увереност води разговора. Събеседникът му каза нещо, от което явно се почувства поласкан и устните му се разтегнаха в широка усмивка. Аз също се усмигнах, докато наблюдавах издълженото му лице с едър орлов нос и гъсти, посивели коси. Този човек бе гений в общуването с пресата.

— Това трябва да ги укроти за известно време. Е, някакви следи, за които не зная?

Разказах му какво бе станало вечерта и споделих плановете си за деня.

— Знаеш ли, никой от медицинския център не е доволен от онези статии за проблемите с охраната.

— Е, Пол, трябва да признаеш...

— Просто се постарайте да няма повече подобни истории, Алекс. Хора, които се нуждаят от спешни операции и лечение, напускат болницата, сякаш е колония на прокажени. Така е не само в „Мид-Манхатън“. Обадиха се и от „Кълъмбия-Презбитириън“ и „Маунт Синай“. Като че ли пишат за „Гранд Сентръл Стейшън“ или мисията „Бауъри“, а не за медицински център. И още нещо: Пат Маккини беше тук малко преди теб. Каза, че началникът Макгроу му се оплакал за нещо, което си сторила снощи в участъка.

Трябваше да предположа, че онзи негодник ще се свърже със себеподобния си. Маккини, един от преките ми началници, който не пропускаше възможност да ме постави в неудобно положение, веднага бе дотичал като махленска клюкарка да злослови срещу мен пред областния прокурор. Не издадох раздражението си, защото знаех, че Баталия мрази противоборствата между своите подчинени.

— Единственото, което мога да ти кажа, Алекс, е, че навярно си постъпила правилно. Макгроу е непоносим досадник. Пътищата ни се кръстосаха преди дванайсет години, когато командваше участъка в Южен Манхатън. Никога не се е сработвал добре с жени. Истински неандерталец. Не му позволявай да ти пречи. — Стана и тръгна към вратата, за да сложи край на срещата ни. Стисна пурата между зъбите си и ме изпрати с още по-широка усмивка: — Ако се заяжда с теб,

поздрави го от мое име. Предай му, че съм казал да закопчае дюкяна си и да те остави на мира.

Взех съобщенията от касетката върху бюрото на Лора и открих сред тях това, което очаквах. Дейвид Мичъл се бе обадил да потвърди, че е насочил Морийн Форестър към невролог, свързан с болница „Мид-Манхатън“. Въз основа на оплакванията ѝ пред него и резултатите от предварителния преглед, бе препоръчал да бъде приета в болницата в петък сутринта. Естествено доктор Мичъл бе настоял да не бъдат предприемани никакви сериозни изследвания и процедури до завръщането му в Ню Йорк в началото на следващата седмица. Само наблюдение и пълно спокойствие.

Обадих се на Сара, за да ѝ съобщя новината и да попитам дали би могла да отиде на „свиждане“ при Мо в петък следобед. После позвъних в магазин „Бергдорфс“ и поръчах на следващия ден да доставят кафяв халат в неврологичното отделение с послание:

„Ти си нашата смела героиня под прикритие.
Приятно прекарване!
С обич, от твоите приятели Майк, Мърсър и Ал“.

Джина Брикнър изчака, докато затворих, преди да влезе с папките си и касетофон. Изглеждаше отчаяна.

— Лора ми каза, че излизаш по обяд, но трябва да изслушаш този запис, преди да тръгнеш. Повдигнах обвинение за онова изнасилване след купон в университета „Кълъмбия“ миналия месец. Но тази сутрин получих касетата от телефон 911, заедно с разпечатката. Джеси Пойнтър, жертвата, твърдеше, че в онази нощ е изпила само две бири. Убеждаваше ме, че е била напълно трезва, когато се върнала в стаята на приятелката си в общежитието, за да позвъни. Прослушах записа... Алекс, толкова е пияна, че едва се разбира какво иска да каже.

— Невероятно!

— Става все по-лошо. Всеки път, когато телефонистката попита за адреса, Джеси не може да отговори на въпроса. Не помни името на

общезитието. После диспечерката иска номера, в случай че адресът, който най-сетне е успяла да продиктува, се окаже грешен. Джеси изрича шест цифри, а после двете дълго спорят дали телефонните номера се състоят от по шест или по седем. Звучи, сякаш напълно е загубила разсъдъка си.

— Повикай я отново утре. Прочети й показанията, които е дала. После й пусни записа. Кажй й, че има един-единствен шанс да ги промени. И че трябва да признае в съда, че не е казала истината за състоянието си пред теб и полицаите. Никога няма да разбере защо някои жени лъжат за обстоятелствата, довели до нападението, а после очакват да повярваме на останалите им твърдения. Това не е игра, за бога, човешки живот е заложен на карта. Стараем се да им помогнем, а те ни смятат за глупави и се надяват да не разберем какво се е случило всъщност. Ако иска да има съдебен процес за изнасилване, всяка друга подробност, която сподели с теб, трябва да бъде потвърдена.

Нищо не ме вбесяваше така, както увъртанията на истински жертви, които със собственото си поведение правеха услуга на виновниците. Освен това караха всички да се отнасят по-скептично към напълно достоверните показания на други жертви след тях.

Когато свършвах с телефонните обаждания и уговарянето на срещи със свидетели, Мърсър пристигна да ме вземе.

— Позвъни, ако имаш нужда от мен, Лора. Ще бъдем в моргата.

9.

Мърсър премина на зигзаг между жълтите багери и булдозери до строежа на Първо Авеню, една пресечка на юг от входа на синьосивата сграда, в която се намираше кабинетът на медицинския експерт. Паркира, след като слязох и стъпих върху купчина твърд лед, за да стигна до тротоара.

— Погледни онзи глупак — каза Мърсър и посочи към Чапмън, който пристъпваше от другата страна на улицата. — Не се сеца да си купи зимно палто.

Майк бе излязъл от деликатесния магазин отсреща и сякаш не усещаше режещия студ, въпреки че бе само по сако и дънкова риза с разкопчана яка.

Махнах му и той повдигна голямата пазарска чанта, посочи към нея и каза:

— Обядът.

Мърсър ме погледна и поклати глава. За разлика от Чапмън, никой от двамата ни не се чувстваше в моргата като у дома си. За хората от отдела му присъствието на аутопсии бе нещо обичайно, докато ние, разследващите сексуални престъпления, имахме късмета да общуваме с оцелели жертви, страдащи, но живи.

— Не през тази врата — извика Чапмън, когато понечих да се изкача по стъпалата до входа на сградата. — Насам. Кършнър все още е в сутерена.

Никога не бях влизала откъм Тринайсета улица, така че последвах Майк и Мърсър покрай ъгъла до отбивката, където линейките и пикапите на спешните служби стоварваха трупове. Един полицай провери самоличността ни, преди да ни пусне през широката двойна врата, и ние се спуснахме по наклонената рампа към залите за аутопсия.

Майк забеляза, че докато вървим, аз се вирам в боядисаните в зелено стени. На около метър от пода се виждаха, дълги ивици

олющена боя. Станаха особено забележими, когато свихме вдясно и изминахме още пет-шест крачки надолу.

— Зная, зная. Мислиш, че това място се нуждае от ремонт и пребоядисване. Забрави! Така трябва да бъде, Русокоске. Горе натоварват трупа на количка, а после някой я блъсва по рампата. Отърква се в стените и когато стигне до завоя и се удари в ръба, сама продължава надолу. Повярвай ми, пациентът не усеща никаква болка. Не е нужно някой внимателно да бутта количката.

— Чувствително копеле, а? — промърмори Уолъс.

Майк ни въведе в малка зала в далечния край на коридора. Вътре имаше дълга маса, дванайсет стола и черна дъска, а по стените бяха окачени множество рентгенови и фотографски снимки.

Преди с Мърсър да свалим палтата си и да седнем, доктор Чет Кършнър влезе при нас.

Често бяхме работили заедно през петте години, откакто бе назначен от кмета за главен медицински експерт, и ценях спокойното му и достойно държане толкова, колкото и професионалните му качества. Чет бе висок и твърде слаб, с тъмни коси, тих глас и блага усмивка, която рядко виждахме при обсъжданията на рутинните му процедури.

Разменихме поздрав и се настанихме около масата, а Майк започна да изважда сандвичите и кутиите сода от претъпканата си чанта.

— Това, което ще ви кажа, са само предварителни изводи, Александра. Налага се да почакаме, докато получа резултатите от токсикологичните и серологичните проби, така че за начало мога да ви опиша положението само в общи линии.

— Разбира се.

— Искате ли по една ръжена питка с пуешко и руска салатата?

— Не сега, Майк — отвърнах. Стерилната обстановка, лекият мирис на формалдехид в съчетание с мрачната задача, която ни предстоеше, разсеяха всички мисли за храна или глад.

Мърсър и Чет също отказаха. Майк разопакова големия си сандвич и отвори кутия от заместителя на любимата си бира, докато доктор Кършнър извади купчина полароидни снимки на окървавеното тяло на Джема Доджън и ги подреди на масата.

Хвърли поглед към Майк, който хрупаше чипс между хапките от сандвича, и с фалшива усмивка му пожела „bon appetit“.

— Причината за смъртта на докторката е очевидна. Както всички знаете, получила е множество прободни рани — по-точно седемнайсет. Няколко от тях са засегнали важни органи, но най-вероятно фатално се е оказало разкъсването на единия ѝ бял дроб. Другият също е увреден. Поредицата прободания, голяма част от които доста дълбоки, са причинили обилни вътрешни кръвоизливи в гръдния кош и коремната кухина. Има и повърхностни разрези, но повечето пъти извършителят е успял да причини сериозни наранявания. Някои от ударите са нанесени в гръб. Явно е било нападение в пристъп на безумна ярост. Има повече увреждания, отколкото са били необходими да предизвикат смъртта ѝ. Почти всяко от тях можеше да бъде достатъчно.

— Следи от самоотбрана? — попита Мърсър.

Взех няколко снимки, за да ги разгледам, докато следя коментара на Кършнър. Бях видяла лицето на Джема Доджън, усмихнато на снимките от тържествени церемонии, подредени в кабинета ѝ. Сега проследих същите черти — бледи, безизразни и безжизнени върху масата за аутопсии.

— Никакви. Но ако внимателно се вгледате в китките ѝ, ще забележите леки белези. Ще проличат по-ясно на професионалните снимки, които направихме.

Погледнах долната част на ръцете на Доджън, фотографирани отблизо, и наистина видях червеникави ивици.

— Очевидно е била вързана, предполагам, преди нападението с нож, когато е била поставена и превръзката на устата ѝ, която не беше свалена. Съмнявам се, че е имала възможност да се съпротиви. Вероятно ръцете ѝ са били пристегнати с парчета от същия материал, който убиецът е използвал, за да запуши устата ѝ. Усукани и увити около китките ѝ, биха причинили белезите, които виждате, без да разкъсат кожата.

Чапмън отпи голяма глътка сода.

— Успя ли да разгледаш превръзката, докторе?

— В момента е в лабораторията за анализ, но я видях, когато докараха тялото. По-късно ще получите категоричен отговор, но ми се стори, че е от обикновен болничен чаршаф, нацепен на дълги ивици.

Възможно е да е взет от всяка стая, склад, кашон с доставки или дори от пералнята.

— Запиши си това, Мърсър. Предполагам, че лейтенантът е изпратил някого да говори с перачките, както и с всички останали от персонала на болницата, но досега не бях се сетила за доставчиците, които влизат и излизат оттам всеки ден.

— Няма начин да издирим всички, Куп. Носят пране, храна, медикаменти, цветя, подаръци, балони — какво ли не. Говорим поне за няколко хиляди приходящи.

Чапмън бе изтрил ръцете си, стоеше до рамото ми и посочваше с пръст местата на прободните рани, докато разглеждах останалите снимки. Попита Кършнър:

— Ако трябва да възстановиш събитията въз основа на това, което знаеш, какво би казал, че се е случило?

— Засега мога само да гадая, Майк. Знаеш това. Предполагам, че който и да го е извършил, независимо дали първоначалното му намерение е било обир или сексуално насилие, е дошъл предварително подготвен. Бил е въоръжен, носел е ивици плат и вероятно е имал цел. Навярно Доджън е била изненадана от нападателя и не е имала време да се защити. Тази жена е била във фантастична физическа форма. Мускулите на бедрата и прасците ѝ са като на човек на половината на годините ѝ. Фактът, че по ръцете ѝ няма следи от съпротива, ме кара да смятам, че не ѝ се е удала възможност за самоотбрана.

— Имате ли представа в колко часа може да е била нападната?

— По-трудно е от обикновено. Знаем точния час на смъртта ѝ, защото е настъпила, след като пазачът я е открил. Всеки лекар би казал, че е невъзможно да бъде спасена при тези наранявания. Сигурен съм, че е изпаднала в безсъзнание, докато онзи тип все още е нанасял удари, и се обзалагам, че когато си е тръгнал, я е смятал за мъртва. Това е един от редките случаи, в които медицината не може да даде отговор дали се е борила за живота си трийсет минути или трийсет часа. Разрязаният бял дроб веднага е престанал да функционира. Другият постепенно е започнал да губи капацитет. Майк ми каза, че на местопрестъплението всички сте решили, че може би се е свързала за момент и е използвала последния кислород в тялото си в отчаяно усилие да се придвижи. Възможно е.

— Нима е имала достатъчно енергия да се довлече до вратата?

— Професионалният ми отговор на този въпрос е „не“. Но всеки ден виждаме да се случват невъзможни неща, когато тялото попадне при екстремни обстоятелства. Да, може би Джема Доджън е събрала сили за последен опит да се спаси. Няма медицинско обяснение за това. Абсолютно никакво.

— Чет, Майк каза ли ти за... онази драскулка на пода до мястото, където е било открито тялото? Искам да кажа, сред кръвта.

Майк все още бе зад мен и ме перна по косите, за да покаже, че идеята ми му се струва смешна.

— Куп мисли, че покойната се е опитала да ни каже нещо.

Срещнах погледа на Кършнър и той кимна в знак, че е склонен да обмисли хипотезата.

— Навярно разполагате със снимки от местопрестъплението и ще ми покажете за какво става дума?

— Да. До тази вечер ще получим по две копия от всяка. Ще ти ги изпратя.

— Може ли? — Кършнър протегна ръка и взе няколко от полароидните снимки. Приблужи ги към лицето си, търсейки подробност, която би освежила паметта му. — Със сигурност ще мога да ви покажа това по-ясно днес, когато се сдобия с по-качествени снимки на тялото, но петното от кръв на върха на десния ѝ показалец би могло да потвърди теорията ти. Да не забравяме, че имаше множество кръвави следи дори по ръцете ѝ. Ще се върна на този въпрос след малко, когато обсъдим защо е била развързана. Но наистина слоят кръв на пръста ѝ е по-различен, като че ли неволно го е плъзнала по килима, докато се е влачила, или — признавам, че досега не ми бе хрумвало — съзнателно го е потопила в кръвта, за да нарисува нещо. Все пак бих искал да видя снимките ви, преди да направя прибързано заключение, че се е опитала да пише. Изненадан съм, че си толкова скептично настроен, Чапмън. Нали ти разследва онзи случай преди два месеца? Нещастникът беше прострелян шест пъти в гърба в метрото, а успял да изтича по стълбите до улицата, да намери телефонен автомат и да се обади. Едва тогава загубил съзнание и умрял.

— Да, късметлията Луи Барски, лихварят. Със сетни сили телефонираше на майка си, за да ѝ каже, че може да преживява с това, което открие в кутия за обувки с надпис: „12 Д, черни мокасини“ върху

третата полица на гардероба в спалнята му. За нещастие на горката майка, пристигнах със заповед за обиск, преди да успее да намери стълба. Бившата му приятелка го бе шпионирала и знаеше къде крие парите си. Признавам, че понякога наистина стават чудеса, докторе.

Мърсър се върна на темата за убийството на доктор Доджън.

— Значи смяташ, че е била развързана след пробожданията?

— Парцалите, с които убиецът е пристегнал китките ѝ, не са намерени на местопрестъплението, нали? Само устата ѝ е била запушена. Изглежда, след като я е омаломощил — с първите два или повече удара — я е развързал и повалил на пода.

Майк отново бе седнал на масата и поклащаше глава напред-назад.

— Значи я е изнасилил, докато е била в несвяст и кръвта ѝ е изтичала от някои или от всичките рани? — Залюля се на стола си, а после се отпусна напред със страхотен трясък и удари с юмруци по масата. — Как е възможно някакъв извратен психо да се възбужда от гледката на окървавен труп? Никога няма да разбере с какво те привлича работата с подобни типове, Мърсър. Що за човек е това, щом го вдига, след като най-брутално е нарязал тялото на една жена? Според мен трябва да има смъртно наказание за този вид престъпления. Самият аз бих извършвал екзекуциите. По дяволите!

Кършнър отново заговори със спокоен тон:

— Не искам това, което ще добавя, да прозвучи като смекчаване на вината, Майк, но може би не е бил така стимулиран, както се е надявал. Ако съдя по позата, в която Майк каза, че е открит трупът, сваленото бельо и повдигнатата пола, под която са се виждали гениталиите ѝ, очевидно убиецът е възнамерявал или се е опитал да извърши сексуално насилие. Но не е успял. Няма следи от семенна течност нито върху тялото ѝ, нито във вагиналния отвор. Никаква сперма. Извлякох проби от вагиналния и аналния секрет и ще получите резултата от лабораторията, но мисля, че ще бъде отрицателен.

Мърсър направи недоволна гримаса:

— И ти ли си мислиш същото?

Въпросът бе отправен към мен.

Бях отчаяна. През последните няколко години с Мърсър бяхме свикнали да разчитаме на ДНК тестовете като генетична техника, чрез която получавахме неоспорими доказателства за разкриването на

зачестяващите случаи на сексуално насилие. Дори когато жертвата оживее и разпознае нападателя си в полицията или по снимка, ДНК тестовете бяха надеждно потвърждение на показанията ѝ и значително бяха повишили разкриваемостта на този вид престъпления в цялата страна.

— Явно съм разчитала на доказателство, с което никога няма да се сдобием. — Тонът ми издаде дълбокото ми разочарование. — Досега се надявах да получим проба от семенна течност, която да бъде основа за сравнение, щом открием заподозрян.

— В случая сме лишени от този лукс, Алекс.

— Възможно ли е да е ползвал презерватив, докторе? Може би затова няма следи от сперма?

— Едва ли, Майк. Искам да кажа — напълно е възможно. Но почти винаги презервативите оставят в тялото вещества, които бихме засекли при аутопсията или в лабораторията.

— Би ли могъл да кажеш поне дали е имало проникване?

— Не открихме никакви наранявания, вагинални или анални. Няма основание да подозираме това.

Майк не бе опитен в разследването на сексуални престъпления, колкото мен и Мърсър, така че допълних фактите, за които Кършнър бе загатнал:

— Над една трета от жените в зряла възраст, които стават жертви на изнасилване, не получават физически наранявания, Майк. При сексуално активна жена не биха проличали вътрешни увреждания. Вагиналният отвор е еластичен и ако е била в несвяст, когато изнасилвачът е проникнал в тялото ѝ, вероятността да е срещнал съпротивление е нищожна.

Кършнър продължи:

— Още по-необичайно ми се струва това, че не попаднахме на никаква частица или друго доказателство за опит за сексуален контакт. Ако наистина бе опитал, щяхме да открием негови косми сред нейните.

Стандартна процедура при събирането на доказателства за изнасилване, както и при аутопсия, бе разресването на космите около половите органи на жертвите. Често се случваше сред тях да попаднат косми на изнасилвача, които после се използваха за доказване на връзката между него и жертвата.

— При изнасилване самото тяло на жертвата е местопрестъпление. Това е валидно единствено за този вид престъпления. Убедена съм, че в случая доказателствата са твърде малко, за да повярваме, че нападателят е извършил сексуално насилие.

— Сега трябва да помислим какво го е спряло — каза Мърсър. — Може би е чул шум в коридора и се е изплашил или възбудата му е изчезнала. Може би този път Майк е прав. Ако намерението му е било да изнасили Доджън, но е бил принуден да приложи повече сила, за да я лиши от възможност за съпротива, вероятно е загубил интерес и просто не е получил ерекция.

— Не забравяйте — добавих, — че мнозина от психарите, живеещи в центъра и подземията му, които са част от кандидатите ни за заподозрени, страдат от полови смущения и въпреки това е възможно да имат склонност към сексуално насилие. Никакъв напредък, а, момчета?

— Неприятно ми е да те разочаровам, Александра, но не мисля, че решението на този случай ще дойде от моята работа или от лабораторията ми. Сега Чапмън не знае много повече за смъртта на Джема Доджън, отколкото сутринта, когато пристигна. Научи само какви вътрешни наранявания е предизвикало всяко пробождаване. Съжалявам, че засега не мога да помогна повече, но убиецът не е оставил никакви уличаващи доказателства, каквито всички се надявахме да открием. Ако го хванете скоро — Кършнър се обърна към двамата детективи, — вероятно по тялото и дрехите му ще има доста повече следи, отколкото по трупа на Доджън. Нямам представа дали е успяла да го одраска или ухапе. Но със сигурност е излязъл от кабинета ѝ, изцапан с повече кръв, отколкото хирург след операция.

Чет ни напомни да му изпратим снимките от местопрестъплението веднага щом ги получим, събра полароидите си и ни остави, след като видя, че разполага само с половин час, докато започне следващата му процедура в три следобед.

Майк, Мърсър и аз прибрахме принадлежностите си и излязохме.

— Отказвам се от тези сандвичи, Купър. Искаш ли да пийнем кафе отсреща, преди да продължим? — попита Мърсър.

Аз също нямах никакъв апетит.

— Да, не е зле да се посгреем.

Изкачихме се по рампата и излязохме на тротоара.

— Ще заведеш ли Куп да огледа апартамента на Доджън?

— Да.

— Отивам в „Мид-Манхатън“ да разпитам персонала. Ще дойдеш ли по-късно в участъка, малката?

— С какво мога да бъда полезна? Все още съм разочарована от разкритията на Чет. Надявах се да получим нещо от лабораторията, за което да се заловим преди уикенда. Тази вечер трябва да произнеса реч в гимназия „Джулия Ричмън“.

Мърсър слезе от бордюра, за да пресече Първо Авеню. Обърнах се назад и широко се усмихнах на Чапмън.

— Защо питаш? Не можеш ли без мен, Майки?

— Мечтай си, Русокоске. Мечтай си.

10.

До входа на жилищната сграда на „Бийкмън Плейс“, в която бе апартаментът на Джема Доджън, стояха двама портиери с тъмночервени костюми. Намираше се на няколко крачки от медицинския комплекс. Уолъс показа детективската си значка на по-възрастния портиер от лявата страна, който кимна и побутна големите остъклени врати.

Уолъс ми даде знак да свия вдясно, докато вървахме през фойето покрай огромните вази с клонки от разцъфнали декоративни храсти, които, изглежда, бяха изпреварили сезона. Качихме се в асансьора и Мърсър натисна бутона за дванайсетия етаж.

— По дяволите! — промърмори той, когато вратите се отвориха и разкриха мрачен коридор, който изглеждаше още по-потискащ заради едрите тъмни шарки на тапетите. — Взех фотоапарат, в случай че искаш да направиш снимки. Остана в багажника. Вратата ѝ е третата вляво, номер 12 С. Ето ключовете, големият е за долната ключалка. Влез, а аз ще дойда след пет минути.

Когато вратите хлопнаха зад мен, завъртях ключодържателя на пръста си. Поколебах се, докато си играех с миниатюрното копие на Тауър Бридж, от което висяха двата ключа. Предпочитах да вляза в дома на Джема заедно с Мърсър, отколкото сама.

„Време е да пораснеш — казах си. — Вътре няма призраци, а и Мърсър ще дойде след минути.“

Пъхнах по-късия ключ в горната ключалка, а после завъртях големия „Медеко“ в цилиндричния отвор отдолу. Дръжката леко заяде, преди да се завърти, и точно в същия миг нещо изшумоля зад мен. Стъпих на прага и когато погледнах назад, видях само полюшващите се крила на прозореца в дъното на коридора.

Не чух нито глас, нито друг звук, но бих се заклела, че зърнах нечие лице да наднича иззад малкия прозорец. Испитах странното чувство, че някой ме наблюдава, но си казах, че най-вероятно е

любопитен съсед, разтревожен заради честите посещения на непознати в апартамента на покойната.

Ключът за осветлението в преддверието бе срещу вградения гардероб. Натиснах го, докато затварях вратата.

Огледах широкото помещение. Сградата бе от следвоенния период, с просторни стаи, чиито бетонни тавани наподобяваха обърнати наопаки тави с извара, но грозният им вид бе компенсиран от огромните прозорци с изглед към Ийст Ривър. Днес бяха надвиснали гъсти облаци и почти целият район отвъд моста на Петдесет и девета улица и натовареното движение към летище „Ла Гуардия“ едва се виждаха.

Вкусът на Джема Доджън бе скромен и консервативен. Обиколих хола, който, изглежда, бе обзаведен с едно-единствено посещение в евтин магазин за модерни мебели със скандинавски дизайн. Всичко имаше остри ръбове и ъгли. Тапицериите бяха от грубовата материя в неутрален цвят. Бих ѝ препоръчала наситените цветове и меките плътни материи в моя дом, които ме обгръщаха и успокояваха, когато най-сетне бях готова да сваля обувките си, да се отпусна и да оставя света на професията зад гърба си в края на тежък ден.

Закачих палтото си на облегалката на един стол в трапезарията и свих по малкия коридор към спалнята ѝ. Разгледах старите британски проспекти от Брайтън, Котсуълдс и Кеймбридж, закачени на двете стени пред вратата на съвършено подредена стая с огромно легло.

Ако снимките, с които се бе обградила, издаваха кои са най-важните неща в живота ѝ, Джема Доджън определено бе харесвала ролята си в академичната общност. Лицето ѝ сияеше от катедри и подиуми, на които бе снимана в професионалната си униформа. Знамената до нея показваха, че се е чувствала еднакво у дома си и в Англия, и в Америка. Изпитах възхищение към тази жена за блестящите ѝ постижения в специалност, доскоро доминирана от мъжете.

Будилникът до леглото ѝ все още работеше. Натиснах малкия бутон отгоре, за да видя в колко часа са започвали дните на Джема. Запремигнаха цифрите 5:30 и аз още повече ѝ се възхитих за волята да става толкова рано, особено в студените мартенски утрини, за да потича край реката, преди да тръгне за работа. Пронизителен звън на

входната врата ме изтръгна от мислите ми и побързах да отворя на Мърсър.

— Някого друг ли очакваше? — попита той, явно забелязал, че надникнах през шпионката, преди да завъртя секретната брава.

— Знаеш правилата на майка ми, Мърсър. — Навярно бях свикнала винаги да поглеждам, преди да отворя, откакто се бях преместила в Манхатън преди повече от десет години. — Освен това усетих нечий любопитен поглед, когато влизах. Видя ли някого?

— Никого, мис Купър. Дръж се, момиче!

— Погледна ли будилника?

— Не, доколкото си спомням. Нещо важно?

— Просто не е зле да запишеш часа, в който е ставала обикновено. Последно е бил нагласен да звънне в 5:30. Може би ще бъде от полза, ако успеем да ограничим отрязъка, в който е била нападната.

— Съгласен. — Мърсър извади бележника си и нахвърля кратка записка. — Твоят приятел с видеокамерата засне филм тук и още един на местопрестъплението. Джордж Зотос прерови тонове папки. Изглежда, не е канела много гости. Използвала е хола си по-скоро като офис. Цялата секция на лявата стена е пълна с книги, а на етажерката вдясно са материалите й за медицинския колеж. Огледахме всичко. Имаш достатъчно време. Ще те почакам. Кажи ми, ако искаш да направиш снимки.

Влязох в кухнята. Подобно на моята, бе полупразна. Имаше стандартни качествени уреди и прибори — „Куизинарт“, тенджери и тигани „Калфалон“, ножове „Хенкел“ и вносна кафемашина. Всичко изглеждаше така, сякаш не бе използвано. Вече можех да кажа що за човек е била Джема.

— И тук бяхме, Куп. Зотос описа какво открихме в хладилника й, но после изхвърли всичко. Цедено мляко, моркови, маруля. Можеш да надникнеш, но едва ли ще разбереш нещо повече.

Върнах се в спалнята и седнах на фотьойла до нощното шкафче на Джема. Леглото бе така старателно пригладено, че по покривката не се виждаше дори една гънка. Или бе станала в обичайния час и бе разтребила, след като се бе върнала от джогинг, или вечерта не се бе прибирала да спи в дома си.

Взех книгата от нощното шкафче — кратък труд за уврежданията на гръбначния стълб, наскоро публикуван от университетското издателство „Джон Хопкинс“. Четивото изглеждаше потискащо като задачата, която ни предстоеше. Прегледах отбелязаните от Джема страници и подчертаните съждения, но те не ми говореха нищо и върнах книгата на мястото ѝ под нощната лампа.

Гардеробът бе с плъзгачи се врати, които отместих, за да видя с какви тоалети се е появявала в своите среди. От едната страна имаше тъмни костюми без аксесоари, удобни, но не особено стилни. В другия край бяха ежедневните ѝ облекла — множество спортни панталони, семпли памучни блузи и якета. Долният рафт бе затрупан с гуменки и маратонки в различно състояние. Навярно бе избирала между няколкото чифта английски обувки с груба подметка най-подходящия за професионалните си срещи. Майка ми би ги нарекла „функционални, но твърде простовати“. Между официалните и ежедневните тоалети висяха няколко бели престилки, чисти и изгладени. Докоснах ръкава на тъмносин вълнен костюм. Запитах се дали някой е поискал тялото на Джема от моргата и дали мисли с какво облекло да бъде погребана.

Върнах се в хола. Мърсър стана от бюрото на Джема, където преглеждаше няколкото кафяви плика, оставени отгоре, и ми предложи стола.

— Това са писмата, пристигнали за нея днес. Портиерите ми ги дадоха, когато се върнах. Сметки за абонаментни такси и кабелна телевизия, известие от банка „Чейс“ и картичка от бившия ѝ съпруг от екскурзията му в Хималаите. Прочетох я. Изглежда, очаквал е да се види с нея в Англия след две седмици. На медицински симпозиум в Лондонския университет. Ще вземеш ли това, за да го покажем на Питърсън?

— Добре.

Прегледах написаното и бях впечатлена от цивилизованите отношения между покойната и Джефри, който изразяваше задоволство, че скоро ще се срещнат. Повечето ми приятелки не се радваха на подобно приятелство с бившите си съпрузи. Тази мисъл ме накара да се усмихна, но с тъга осъзнах, че може би Джефри все още не знае за трагичната съдба на Джема.

Мърсър застана до етажерките с книги. С обичайната си наблюдателност започна да чете заглавията и описанията, докато аз отворих чекмеджетата на бюрото да потърся бележници и календари.

— Била е сериозна жена, Купър. Тук няма почти нищо, което да не е медицинска или строго научна литература. Малка сбирка класически романи от онези, които харесваш. Джордж Елиът, Томас Харди. После погледни компактдискете. Много немска опера и произведения на Бах. Представяш ли си — музикална колекция без един-единствен джаз албум или поне диск на Мотаун? Твърде суховато според мен.

— Мисля, че не забелязах, Мърсър, открихте ли компютър в кабинета ѝ?

Бях изненадана, че в апартамента ѝ няма.

— Да, в момента преглеждат файловете. Не е имала домашен и затова не е било необичайно да работи в медицинския колеж до късно. Когато отидохме там вчера сутринта, буквално всички, с които разговаряхме, казаха, че Доджън предпочитала да подготвя лекциите си късно вечер, когато е напълно тихо. За съжаление това е било известно на всеки, който я е познавал.

Преместих се със стола до стената срещу секцията. Ниските шкафове имаха множество чекмеджета, всяко от които бе пълно с големи папки. Бяха отделени по години, а някои — и по цвят, но не открих никаква последователност в тематиката. Също като Мърсър, извадих бележника си и се опитах да водя записки за категориите документи.

— Това ми се струва необичайно за жена с толкова логичен ум. Не мога да си обясня по каква система е откривала това, което ѝ трябва. Има много папки със статии на тема „Професионална етика“...

— Да, била е експерт и в тази област, Куп. Изнасяла е доста лекции.

— Но между тях и две папки със заглавие „Регенериране на тъкани“ е картата ѝ за „Мет Геймс“.

— Знаем, че е била запалена спортистка.

— Да, но помощница като Лора Уилки би въвела известен ред в живота ѝ. Търсиш билетите си за бейзбол да ги подновиш за новия сезон и ги намиращ сред статии за мозъчните тъкани. Две чекмеджета по-нататък попадаш на каталози за спортна екипировка. Не, Лора не би

търпяла подобен безпорядък. Би сложила всички материали за мозъка на едно място, а всичко, свързано със спорт — на друго.

Очите ми се замъглиха от взирание в етикети и списъци. Исках само да добия представа за Джема Доджън и тези документи не биха имали друго значение за мен, освен ако по-късно се окажеха важни за разследването.

Когато станях и се почесах по гърба, Мърсър фотографираше нещата, оставени на бюрото.

— Не е зле да направя няколко снимки, за да се вижда как точно е изглеждало всичко при пристигането ни.

— Когато се свържем с най-близкия ѝ човек, трябва да му покажем какво сме заварили тук. Би било от полза.

— Можеш да дойдеш отново, когато поискаш. Наемът е предплатен за април и Питърсън не иска нищо да бъде докосвано, докато не разберем кои са наследниците ѝ и не установим дали е била случайна или предварително набеязана жертва.

Ранният мартенски здрач вече се бе спуснал над града, докато с Мърсър тършувахме из личните вещи на Джема Доджън. Минаваше шест часът, а трябваше да присъствам на малкия прием в чест на абсолвентките на „Ленъкс Хил“ в дирекцията на гимназията, където бях поканена да изнеса лекция.

Светкавицата на Мърсър щракна няколко пъти, когато насочи апарата срещу различни участъци от хола на Доджън. Светлината се отрази в лъскавата повърхност на малък златист предмет и аз се приближих, за да видя какво бе проблеснало така ярко в иначе полутъмната стая.

— Спокойно, Купър. Не е бижу.

Мърсър повдигна средно голяма статуетка върху черна плочка от третата полица на секцията и прочете надписа на бронзовата пластина в основата ѝ. Беше гравирани с ръкописни букви посвещение:

„На Джема Доджън по случай удостояването ѝ с орден «Златен скалпел». 01. 06. 1985 г. Сдружение на британските хирурзи. Лондон, Англия“.

Върху абаносовата поставка бе прикрепен златен хирургически скалпел със стоманено острие. С възхищение поех изящната статуетка.

— Трябва да е била изключително способен лекар, за да получи такова отличие едва на четирийсет години. — Представих си клуб, пълен с възрастни английски професори с очила и перуки, и как някой от тях връчва на талантлива млада жена този масивен златен символ на уважението им. — Изглежда малко страховито, но е великолепен, нали?

— Жалко, че го е държала тук, а не в кабинета си. Би имала по-голям шанс да се бори.

И двамата знаехме, че не е оръжие, а символизира инструмента, с който тази жена може би хиляди пъти е спасявала човешки живот.

Върнах го обратно на полицата и казах на Мърсър, че съм готова да тръгвам. Облякохме палтата си, угасихме лампите и заключих вратата след нас, докато Мърсър повика асансьора.

В шест и половина пожелах лека нощ на Мърсър. Остави ме пред гимназия „Джулия Ричмън“ и аз забързах по стълбите, за да потърся организаторката.

През шейсетте и седемсетте години, когато бях ученичка, сексуалното насилие бе тема табу. Разпространяваха се митове, че изнасилването не е нещастие, което сполетява „порядъчни момичета“ като нашите сестри, майки, дъщери или приятелки. Жертвите бяха смятани за жени, които „са си го търсили“, и не смееха да говорят за случилото се. Надяваха се никой да не разбере, за да няма последствия за тях.

Всички реформи в закона във връзка с това явление бяха постигнати през последните две десетилетия. Но се бе оказало много по-лесно да се променят законите, отколкото общественото отношение.

Затова с колежките ми отделяхме доста време за просвещаване на обществеността по въпросите, с които бяха свързани ежедневните ни усилия. Всеки от хората, до които се опитвахме да достигнем чрез религиозни организации, гимназии, колежи и университети, професионални сдружения и клубове по интереси, би могъл да се озове сред заседателите по делата ни. Тогава биха пренесли в

съдебната зала всички свои предразсъдъци и погрешни разбирания за тази категория престъпления.

Рядко отказвах покана за лекции пред аудитория, желаеща да се информира за фактите — приликите и различията между случаите на изнасилване от познат и непознат, кои сексуални хищници са психически неизлечими, какви официални програми съществуват за останалите, на кои насилници биха могли да помогнат, за явлението изопачаване на истината и усилията на съдебната система да подпомага оцелелите жертви на сексуално насилие чрез все повече източници на просвета по въпроса. Със Сара Бренър често участвахме в сутрешни или вечерни дискусии като тази. Колкото повече помагахме на себе си, толкова по-голяма бе вероятността да помогнем на потърпевшите жени, деца и мъже, разчитащи на преценката на дванайсет свои съграждани за справедлива присъда.

На информационното табло до входа на училището бяха закачени ръкописни съобщения на жълт фон за лекцията ми и голяма черна стрелка сочеше пътя към залата. Тръгнах в обозначената посока, но спрях до отворена врата на няколко крачки от голямата аудитория и влязох.

Едра на ръст жена с къдрави руси коси, прихванати на висок кок, пристъпи към мен и ми подаде ръка.

— Здравейте, вие навярно сте Александра Купър. Казвам се Лиди Максуйн. Отговарям за тазгодишната лекторска програма. Поласкани сме, че намерихте време за нас, особено когато участвате в толкова нашумяло разследване. Сутринта видяхме името ви във вестниците и бях сигурна, че ще трябва да отложим тази проява.

Поведе ме навътре в стаята, където десетината дами от комитетата й хапваха дребни сандвичи. Представих се на някои от тях и реших да се нахраня, преди да се почувствам твърде слаба, за да застана на подиума. Кубчетата от пълнозърнест хляб бяха три вида: с кресони, яйчена салата и домати. Съжалих, че преди часове бях отказала апетитния сандвич с пуешко, който ми бе предложил Чапмън, и сега трябваше да се задоволя с тези миниатюрни хапки. Сложих няколко от тях на хартиена чинийка.

Обиколих стаята, учтиво отговорих на поредица въпроси за прокуратурата и уверих присъстващите, че ще предам най-сърдечните им поздрави на Пол Баталия. Пристигаха все повече и повече жени на

средна възраст. Разликата между ветеранките и по-младите в комитета бе очевидна. Над петдесетгодишните носеха сака „Вуитонс“, праметнати върху ръцете си, и равни обувки „Ферагамо“. Светлите коси на повечето от тях бяха с цвят, близък до естествен, навити и високо прихванати. Членуващите по-отскоро предпочитаха облекла на Дууни и Бърк, чиито горница носеха, наметнати на рамо, а обувките им „Ферагамо“ бяха с малко по-висок ток. Русите им коси изглеждаха естествени, с по няколко изсветлени кичура за разнообразие. Сториха ми се консервативна компания и мислено цензурирах бележките си, като замених думите „пенис и вагина“ с „интимни части“.

Десет минути преди уговорения за начало на лекцията ми час освежих грима си и всички тръгнахме към аудиторията. Повече от двеста жени бяха заели места в цялата зала и аз прегледах плана си, за да се уверя, че съм набелязала всички въпроси, които бях помолена да обхвана.

Мисис Максудейн бе съчинила трогателно встъпление, в което щедро изреди професионалните ми постижения. Изкачих четирите стъпала до подиума, заех удобно място зад катедрата и заговорих.

Разказах историята на отдела за борба със сексуалните престъпления, създаден от Пол Баталия, който бе първият по рода си в Съединените щати. Искях да внуша колко сериозен проблем представлява сексуалното насилие в страната ни и се бях въоръжила с шокиращи статистически данни. Изтъкнах факта, че преди по-малко от двайсет и пет години, тоест в рамките на нашия живот, в същия този град законите са били толкова архаични, че от над хиляда мъже, арестувани и обвинени в сексуално насилие за една година, едва осемнайсет са получавали присъди. Чух няколко въздишки от момичетата на първия ред. Постарах се да не мисля за Джема Доджън и продължих по същество.

Обясних промените в закона: отпадането на изискването за потвърждение на показанията, което гласеше, че трябва да има поне един свидетел, освен самата жертва, забраната адвокатите на защитата да задават въпроси за интимния живот на жертвите, опровергаването на упоритото твърдение, че нападателите жени са длъжни да оказват съпротива дори ако насилникът е въоръжен и прилага застрашителна физическа сила. Всички тези постижения бяха осъществени едва през последните две десетилетия.

Часът отмина бързо за мен, защото илюстрирах точките от закона с интригуващи материали от действителни случаи. Когато настъпи моментът за въпроси и отговори, се убедих, че тези жени, за разлика от цели поколения преди тях, напълно осъзнават, че сексуалното насилие е явление, което би могло да сполети всекиго. Бих се обзаложила, че поне част от слушателките са били пряко или косвено свързани с някаква проява на сексуален тормоз. Почти всички жени, с които общувах напоследък, разказваха за преживявания на свои приятелки или роднини, деца или възрастни, които са били жертви на вид малтретиране, което има нещо общо с деликатната ми специалност.

Когато посочих вдигнати ръце за първите няколко запитвания, съмишленичките на Лиди Максуейн минаха между скамейките и събраха индексните карти, раздадени на входа. Върху тях слушателките бяха написали въпроси, които ми бяха предадени накуп.

— Този е добър — казах, когато прегледах най-горната карта. Слушателката питаше: „Какво е значението на ДНК тестовите в работата ви?“. Ентусиазмът, с който отговорих, прикри разочарованието ми от липсата на този вид доказателство в случая с Джема Доджън. — Това е най-надеждната ни технология напоследък. Използваме я, когато в или върху тялото на жертвата е останала семенна течност, за да установим самоличността на извършителя, или да я потвърдим, след като е бил визуално разпознат. Наистина е облекчение за жертвата при процес. Решението на съдебните заседатели вече не зависи единствено от „нейната дума“. Методът е също толкова надежден за елиминиране на заподозрени. Ако адвокатът на обвиняемия ми каже, че в деня на изнасилването клиентът му е бил в Охайо, просто го моля да ни предостави кръвна проба. Ако заподозреният не се окаже нашият човек, тоест ако ДНК не съвпада, няма арест. Освен това тези тестове увеличават шансовете ни. Вече четири пъти през последните четири месеца ги използвахме, за да изправим пред съда насилници, които иначе не биха били разпознати, защото жертвите или са слепи, или очите им са били завързани. Преди десет години наричахме генетичните тестове „технология на бъдещето“. Е, това бъдеще вече е факт и те ни помагат да разкриваме все по-голям брой случаи.

Прескочих следващите две карти с въпроси за влиянието на работата като прокурор върху личната ми безопасност и интимния ми живот. „Съжалявам, момичета, не говоря за тези неща пред публика.“

— Следва въпрос за присъдите на изнасилваните. Малко е сложно да се отговори, тъй като степените на престъпно поведение са различни, а и срещу голяма част от извършителите има и други обвинения, следователно могат да бъдат лишени от свобода за по-дълго време.

Опитах се в рамките на пет минути да обясня вариращата продължителност на присъдите в зависимост от конкретния случай на насилие.

Лиди Максудейн ми се притече на помощ. Застана до подиума и обяви, че разполагаме с време само за още три въпроса.

Взех поредния, който бе свързан с новата система за процедиране при случаи на насилие в семейството, която бе въведена в нюйоркската полиция преди две седмици. Върху следващата карта прочетох лесно изпълнима молба да опиша медицинските услуги, които се предлагат в педиатричните отделения на местните болници за деца и юноши, станали жертви на малтретиране.

Следваше въпрос, който ме накара да прехапя устни и да потърся в отдалечения край на залата две познати лица.

С почерк, който никога не бих сбъркала, върху картата бе изписано: „Отговорът на «Последна заплаха» тази вечер е: Нещо черно и дълго дващсет и пет сантиметра. Какво е?...“. Чапмън и Уолъс бяха застанали от двете страни на задната врата. Мърсър бе навел глава и се тресеше от смях, а Чапмън гледаше право в мен и сочеше с пръст към Уолъс.

Едва се сдържах да не избухна в смях пред тези прекрасни жени.

— Съжалявам, дами, повечето от останалите въпроси са свързани с трагичната смърт на доктор Доджън в „Мид-Манхатън“ и с развоя на разследването. Не би било коректно от моя страна да коментирам случай, който все още не е приключен, но мога да ви уверя, че в момента по него работят най-добрите детективи в града. Благодаря, че дойдохте тази вечер, въпреки лошото време. Искрено оцелявам интереса ви към тези проблеми.

Когато слязох от подиума, няколко от слушателките ме наобиколиха. Получих щедри похвали за лекцията си и една дама

попита дали мога да я свържа с програмата за подпомагане на жертвите в „Сейнт Люкс“, където би искала да предложи помощта си като консултант. Както винаги, три жени изявиха желание да поговорим за „нещо“, което им се е случило в миналото.

Накратко изслушах всяка от тях и им казах, че трябва да се срещнем насаме. Дадох им по една визитна картичка, за да се обадят в понеделник и да се уговорим. След всяка лекция поне една слушателка разказваше за случай на малтретиране, за който по-рано не е имала сили да потърси помощ — нейно собствено преживяване, на дъщерята на някоя колежка или на най-добрата ѝ приятелка. Все още твърде много от жертвите на изнасилване не събират кураж да съобщят за престъплението.

Бях оставила палтото си на един стол на последния ред. Мърсър го бе взел и ми помогна да го облека, когато стигнах до тях.

— Не ми дължите извинение, господа. Как бих ви познала, ако не по грубото и детинско държане? Ако беше някой друг, бих се озадачила. Но в случая на Чапмън това е по-надежден метод за идентификация от ДНК тестовете. Каквато и покана да получа от вас тази вечер — отказвам. Заета съм. — Продължих и побутнах масивната дървена врата. — Не ми се обаждайте, както се казва, ще...

Чух шепота на Чапмън зад гърба си:

— Не се безпокой, Мърсър. Ако говори сериозно, имам телефонния номер на Патрик Маккини. За нищо на света не би отказал той да разпита убиеца на Доджън. Ще му позвъним.

Рязко извърнах глава при намек, че извършителят е арестуван, и веднага спрях.

— Извинявай, Русокоске. Права си, наистина въпросът не беше такъв. Затова ли си толкова ядосана? Впрочем имаме заподозрян. Изглежда обещаващо. Лейтенантът ни изпрати да те вземем, защото е твърдо решен да процедира точно по протокол. Шефът Макгроу да върви по дяволите!

— От болницата ли е, от персонала? — попитах, когато излязохме на стъпалата пред входа, вече покрити с тънък слой лед.

— Не. От подземията. Целите му крачоли са в кръв. Както каза Чет, сякаш е излязъл от кланица.

— Преди два часа го прибрахме в седемнайсети участък.

— Говори ли?

— На този етап бих го нарекъл по-скоро пелтечене. Сама ще видиш.

Качих се на задната седалка на колата на Уолъс за краткото пътуване по Лексингтън Авеню и се подготвих да се срещна очи в очи със злодея.

11.

— Не е за вярване, а? — попита Мърсър Чапмън, докато спираше пред участъка. — Макгроу все още не се е разбърлил.

Намекваше за факта, че сградата не е заобиколена от журналисти, прииждащи като акули, надушили прясната кръв на заподозрян в нашумяло убийство.

Слязохме и тръгнахме към преддверието, минахме покрай униформения сержант на информацията и се качихме в общата зала на екипа. Този път дори детективите и полицаите от постоянния персонал на участъка проявяваха нескрит интерес. През следващите двайсет и четири часа на всеки от тях щеше да бъде възложена някаква дребна задача, за да подредим по-бързо парчетата от мозайката.

— Хей, Чапмън, ти ли се занимаваш с тази отврат?

— Пол Морели. По дяволите, не сме се виждали, откакто партньорът ти спипа зодиакалния убиец! Да не би след този арест да са те катапултирали от „Бед-Стъй“?

Разминахме се с Морели на стълбите.

— Да, право тук, в седемнайсети. Малко е скучно, когато човек е свикнал да преследва убийци.

— Да — съгласи се Чапмън и ни даде знак да продължим нагоре, — но ако предпочиташ жени, които имат зъби, Поли, по-добре е да работиш в Ийст Енд. Ще ни помогнеш ли в разследването за Доджън?

— Отивам да търся доброволци за разпознаването.

— Разпознаване? — попитах. — Най-добре успокойте темпото и нека някой най-сетне ми каже какво става.

— Затова си тук, Русокоске.

Мърсър ме поведе към залата. За разлика от предишната вечер, всички активно участваха в работата. Няколко души отговаряха на телефоните, докато другите разпитваха свидетели. Почти до всяко бюро стоеше човек в професионална униформа — някои бяха с бели медицински престилки, други носеха облекла с емблеми на фирмите за

доставки, за които работеха. Забелязах и неколцина с познатите провиснали непрани дрехи на бездомниците от подземията.

Докато вървахме към командния модул на Питърсън, забелязах, че вратата на килията отново е широко отворена. Но тази вечер имаше един-единствен гост.

Надникнах вътре. На скамейката седеше около шейсетгодишен чернокож. Беше се прегърбил до отсрещната стена, изпънал крака напред. До него в килията имаше две големи пазарски колички, чието съдържание отдалече бе загадка за мен. Видях, че е облечен с карирано вълнено сако с дълги ръкави, а отдолу е по тениска. Когато плъзнах поглед надолу по тялото му, забелязах бледозелените хирургически панталони с ластик на кръста. Погледът ми бе привлечен от тъмните червени петна по двата крачола. Кръвта на Джема Доджън.

Лейтенант Питърсън седеше на бюрото и тъкмо завършваше телефонен разговор, когато влязох. Намигна ми, докато говореше.

— Не, шефе, няма да позволим на онази мъжкарана да ни заповядва. За нищо на света. Просто реших, че би било разумно да я повикаме тук за юридически съвет, да ни издейства разрешително за обиск, да помогне при разпознаването и разпита. Не, ние командваме парада, ще бъде наясно с това. Дочуване.

— Добре дошла отново, Алекс. Май постигнахме пробив. Ела оттатък да те осведомим за събитията от деня.

Мърсър и Майк бяха влезли направо в стаята за съвещания, където забелязах няколко нови лица сред екипа от предишната вечер.

Питърсън представи всички и зае място на масата.

— Добре. Ето какво имаме. Отряд „Б“ прекара деня в „Мид-Манхатън“. Макгроу позволи да заведе отряд „А“ и няколко полицаи от седемнайсети участък да огледат сградите и бомбените скривалища. Хората ми разговаряха с административния и медицинския персонал в конферентните зали на колежа. Разпитаха трийсет-четирийсет души от неврологията и факултета на „Минуит“. Цял следобед влизаха и излизаха хора. Отговаряха на въпроси за миналото си, за отношенията си с доктор Доджън и дали са видели и чули нещо в нощта, преди да бъде открито тялото ѝ. Обичайната процедура.

— Никой не очакваше толкова скоро да имаме успех. Лесно попаднахме на следа.

— Около шест и половина детектив Лозенти получи обаждане от двама лекари, с които вече бяхме разговаряли по-рано през деня. В момента са тук, Алекс. Може би ще поискаш да поговориш лично с тях. Излезли заедно от неврологичното отделение и тръгнаха към радиологията на втория етаж. Трябвало да погледнат някакви рентгенови снимки на пациент, когото лекували. Влезли в склада до рентгеновата зала и открили онзи приятел, който седи в килията, задрямал на пода. Побутнали го, за да го изгонят и забелязали, че по панталоните му има кръв. Единият останал при него, а другият се обади на Лозенти, който по-рано им дал телефонния си номер, за да позвънят, ако си спомнят да са чули или видели нещо. Все още бил в медицинския комплекс и веднага тръгнал към радиологията.

Погледнах лицата на детективите. Беше девет и половина вечерта, а всеки от тях бе започнал работа при зори, но оптимистичните очаквания разследването да приключи толкова скоро бяха повдигнали духа на всички и отново ги бяха сплотили.

— Какво казва онзи тип?

— Или се прави на глупав, или си имаме работа с истински психо. Няколко души се опитаха да поговорят с него и не стигнаха доникъде. Искам Чапмън и Уолъс да го отведат в някоя от стаите за разпит и да опитат постигането на напредък. Това ще отнеме часове. Той пелтечи, твърди, че единственото му име е Попе, а червените петна по панталоните му са от боя. Стъпил в кофа с червена боя. После — като гръм от ясно небе — се извинява за „случилото се с дамата“.

— Възможно ли е?

— Кръв е, Алекс. Човешка кръв. Все още не сме направили тест, но съм се нагледал на кръв за шест живота и не бих се заблудил. Затова настоях да дойдеш. Да видиш какво можем да предприемем без разрешително и как би искала да действаме, за да запазим всички доказателства. Предложенията на Макгроу не ме интересуват. Ако иска, може през цялото време да се перчи пред медиите, а ние ще довършим разследването, както аз реша. Имаше една поговорка преди около четирийсет години, когато учехме заедно в Академията и когато нещата в Ню Йорк бяха различни. За началник, който не подхожда към разследванията като истински детектив, се казваше, че не може да намери еврейин на Гранд Конкорс. Не се обиждай, Алекс.

— Забрави, Лу! — каза Чапмън. — Сега и Шерлок Холмс не би открил евреин на Гранд Конкорс.

В този район на Бронкс някога бяха живели хиляди амбициозни източноевропейски имигранти, а днес бе изцяло населен с испаноезични жители.

— За какво е разпознаването? Искам да кажа — кой може да идентифицира човека и какво е бил забелязан да върши?

— Почти всички, с които разговаряхме, са видели някого в коридорите, асансьора или на стълбището във вторник вечерта или през нощта. Не зная дали става дума за един и същи човек в медицинския център или за дузина различни неканени гости, или просто им се е сторило. Но ще покажем Попе на онези смотаняци, за да видим дали някой ще го познае.

— Не мисля, че на този етап би имало полза от разпознаване. Нямаме свидетел, който да твърди, че е чул нещо от кабинета на Доджън или е видял някого да излиза оттам, нали? Нека не губим време.

— Алекс, попаднахме на много хора — чистачки, санитарии, студенти по медицина, които са влизали и излизали от онези коридори през цялата нощ. Бих искал да проверя дали някой от тях е видял онзи тип в непосредствена близост до местопрестъплението. Продължавай да работиш, както желаеш. Това не би навредило.

— Напротив, Лу. Да предположим, че той е нашият човек, а никой не го е виждал преди. Излишно е да прибързваме.

— Най-важното е да свалим онези панталони от него и веднага да ги изпратим в лабораторията. Да изследват кръвта и да установят дали съвпада с тази на Доджън. Повика ли фотограф?

— Да, Шърман чака.

— Добре. Нека го снима, както е, а после в близък план краката му така, че да се вижда, че няма наранявания. Огледайте и ръцете му, за да проверите дали е успяла да го одраска...

— Направихме го. Няма следи.

— Е, Чет не мисли, че ѝ е дал възможност. Има ли какво да обугне, когато свалите панталоните му?

— Тук има повече хирургически дрехи, отколкото в количката на Скърбс. Да, ще му дадем чисти.

Чапмън попита лейтенанта какво е открито в количките, които бяха в килията.

— Попе твърди, че едната от тях е негов дом, мистър Чапмън. Не бива да претърсваме жилището му без разрешително за обиск, нали? Затова засега ще остане паркирана там. Може би сте забелязали, че са две. Другата принадлежи на добър приятел на Попе, който сега е на разпит с Рамирес.

— А осемте ви „гости“ от снощи отидоха ли си?

— Не ставайте смешна, млада госпожице. Ралф — Питърсън погледна Лозенти, — на кого гостуват моите приятели днес?

— Преместихме ги в службата за борба с престъпността, Лу. Тази вечер ще гледат баскетболния мач. Преди малко ги нахранихме с вкусни ребърца от „Уайлис“. Защо биха поискали да си тръгнат?

Питърсън изложи плана си. Чапмън и Уолъс щяха да заведат Попе в помещението за разпознаване и да започнат разпита си там. Така ако двамата пожелаехме да наблюдаваме част от него, можехме да надникнем през огледалното стъкло, което позволяваше да виждаме хората от другата страна без тяхно знание.

— Доброволците за разпознаването ще пристигнат най-рано след час, но трябва да се свърши доста друга работа. Алекс, с какво би искала да започнеш?

— Първо искам да се обадя на Баталия, за да бъде в течение, преди да чуе новината в късната емисия. Мисля да поговоря и със Сара Бренър и да я помоля за помощ. Някой трябва да се заеме с разрешителните, а тя е човек, на когото наистина мога да разчитам. После и аз ще поговоря с лекарите, открили Попе, и хората, които може би ще го разпознаят. О, Майк, направи ми услуга и се обади на Морийн. Кажй й, че независимо от това, което ще чуе в новините, задачата й за утре не се отменя. Всичко е уредено. Може би по този начин ще получим повече информация и ще разберем какво точно става там.

— Добре. Ползвай телефона в офиса ми, а аз ще се опитам да намеря друга стая за разговорите.

— Куп, от „Стивс Пица“ доставят ли храна толкова далеч? — попита Уолъс.

— Защо не поръчаме от заведението зад ъгъла? — предложи Питърсън.

Чапмън се намеси:

— Ще бъде дълга нощ, Лу. Нали не искаш някой от нас да получи разстройство? „Стивс“ е най-добрата пицария, а доставчикът би се разходил и до Джърси заради Купър. Намира се на Седемдесет и втора улица. Ще пристигне за двацет минути. Знаеш ли номера?

Можех да го набера и насън. Продиктувах го и чух Чапмън да поръчва шест големи бюрека от фини кори с всички подправки, но двете парчета за мис Купър да бъдат без аншоа.

— Пишете ги на нейната сметка.

Би било наивно от моя страна да мисля, че съобщавам на Баталия нещо, което все още не е разбрал, особено като имах предвид поста на съпругата му в управителния съвет на „Мид-Манхатън“. Не бях изненадана, когато ми каза, че е очаквал да позвъня тази вечер.

— Какви са изгледите според теб?

— Все още не съм започнала, Пол, но по дрехите на онзи тип има ужасно много кръв. Питърсън нареди да огледат тялото му за наранявания, за да се уверят, че не е негова. Мисля, че след няколко часа ще приключим. Няма да се обаждам до утре сутринта, но знаеш къде да ме намериш.

Сара вече бе сложила бебето да спи, когато се свързах с нея. С Джеймс довършвах спокойната си вечеря.

— Ще повикам такси и ще дойда веднага.

— Сигурна ли си, че е разумно да се нагърбваш с това? Не целя да те разубедея, за да дам този шанс на някого друг, но не бих искала да те натоварвам, ако е твърде изтощително или опасно за бременността ти.

— Знаеш, че не бих отказала да работя с теб по този случай. Ще остана няколко часа тази вечер, за да видим докъде ще се стигне. Трябва ми само допълнителен стол да облягам краката си от време на време. Ще се видим след половин час.

— Готова съм, Лу — казах, когато се върнах при Питърсън в общата зала.

Уолъс стоеше, облегнат на вратата на килията. Чух го да разговаря с Попе и да го пита дали ще бъде така добър да дойде с нас и да повтори историята си още веднъж. Когато тръгнаха един зад друг към помещението за разпознаване, казах на лейтенанта, че искам да

прегледам записките от разпитите на двамата лекари, преди да разговарям с тях.

— Чапмън, зарежи телефона и донеси на Купър бележките си.

Майк ползваше бюро в отдалечения край на стаята. Остави слушалката, грабна папката си и се върна в офиса на Питърсън заедно с добре облечен мъж на около петдесет и пет години.

— Мистър Дитрих, бих искал да ви запозная с началника си, лейтенант Питърсън, и Александра Купър, която... също се явява нещо като мой шеф — добави Майк с насмешка. — Тя е човекът от областната прокуратура, който пое случая. Това е Уилям Дитрих, управителят на „Мид-Манхатън“.

— Приятно ми е. Бих искал да ви благодаря за усилията, които положихте до момента, лейтенант Питърсън. Всички сме потресени от убийството на доктор Доджън. Чудех се дали на този етап бихте могли да ми кажете...

Питърсън го прекъсна:

— Знаем как се чувстват хората ви, мистър Дитрих. Щом стигнем до нещо, което е уместно да оповестим, ще се обадим първо на вас.

Изкуствено придобитият тен на Дитрих, пригладените му черни коси и изтънчените маниери бяха фалшива фасада. Той бе най-висшият ръководител на болничния комплекс и отчаяно се опитваше да съхрани обществения имидж на медицинския център, в който цареше пълен хаос.

Лейтенантът се върна до бюрото си да вземе нова цигара, а Дитрих се опита да спечели благоразположението ми.

— Днес направих проучване за вас, Александра. Нали нямате нищо против да ви наричам така?

— Нямам, мистър Дитрих.

— Имате завидна репутация. Искам да кажа — в борбата с този вид насилие.

Запитах се откъде ли е получил информацията. Застана до мен, галантно повдигна лакътя ми и ме поведе към по-усамотено място да поговорим на четири очи.

— Аз съм голям почитател на баща ви, мис Купър. Името му наистина е легенда в медицинските професионални среди. Предполагам, че като пенсионер се радва на приятна почивка.

„Не си и помисляй да използваш баща ми като примамка, мазник такъв.“

— Доста приятна, мистър Дитрих, благодаря.

— Не забравяйте да му предадете най-сърдечните ми поздрави. С удоволствие бих го поканил да се върне в Ню Йорк, за да изнася лекции пред нашите студенти и да консултира кардиолозите ни.

— Е — казах и сграбчих папката си с две ръце, — ако ви попадне интересен случай на артериален кръвоизлив, веднага би хванал първия самолет. А сега ме извинете, мистър Дитрих...

— Казвам се Бил, Алекс. Наричай ме просто Бил.

— Ще ви помоля да изчакате отвън, докато с детектив Чапмън работим.

— Разчитам на теб да ме държиш в течение, Александра. Мисля, че знаеш по-добре от всеки как е в голяма болница като нашата. Съдбата на твърде много хора е заложена на карта и не бива да научавам за развоя на събитията едва в късната емисия, заедно с всички останали в Ню Йорк.

— Ще направим всичко възможно, мистър Дитрих — уверих го аз, отдръпнах се от него и се върнах в офиса на Питърсън.

Майк затвори вратата и аз седнах на бюрото да прегледам бележките му.

— Дитрих дойде тук с хората си — двамата свидетели. Опита се да влезе в ролята на адвокат, но главният представител на болницата беше на третото си мартини преди вечеря. Казах му просто да се опита да помогне на полицията. Двамата, с които искаш да разговаряш, са в стаята отсреща. Лозенти е направил грешката да ги разпита заедно. Разделих ги, за да поговорим поотделно с всеки от тях.

— Кои са?

— Джон Дюпре. Мъж, чернокож, четирийсет и две годишен. Женен, с две деца. Невролог. Завършил е университета „Хауърд“ и медицинския колеж „Тюлейн“. Отраснал е на юг. Преди две години открил частен кабинет в Манхатън и оттогава е във връзка с болницата. Другият е Коулмън Харпър. Мъж, бял, на четирийсет и четири. Разведен, без деца. Също невролог. Учил е в полувисшия институт и

медицинския колеж „Вандербилт“. Практикувал известно време. В момента е аспирант.

Какво означава това?

— Сама трябва да го попиташ. Не успях да стигна толкова далеч. Той е един от хората, които Спектър, неврохирургът, е избрал да асистира при операцията, когато Доджън не се появила. Пациентът е в добро състояние.

— С кого предпочиташ да започнем?

— Ще доведе Дюпре.

Чапмън се върна след две минути с доктор Джон Дюпре. Станах да го поздравя и докато му подавах ръка, незабелязано го огледах от главата до петите. Беше с осем години по-възрастен и с няколко сантиметра по-висок от мен, с късо подстригани коси, мустаци, очила с телени рамки и стройна фигура. Бе облечен със спортно яке и тъмносини панталони и имаше сериозно изражение — като на повечето хора, въввлечени в разследване на убийство при първите разпити.

— Зная, че сте имали дълъг ден, доктор Дюпре. С детектив Чапмън бихме искали да повторите разказа си още веднъж, ако нямате нищо против.

— Нямам, стига да бъде от полза. Цяла вечер правя само това. Пристигнах в медицинския колеж рано следобед. Личният ми кабинет, където приемам повечето си пациенти, е на Сентръл Парк Уест. Дойдох в „Минуит“, за да ползвам медицинската библиотека. Намира се на шестия етаж, където е или по-скоро беше кабинетът на Джема. В библиотеката бе доста оживено, както всеки следобед. Обсъдих с няколко колеги един случай, по който работи доктор Спектър.

— Боб Спектър? Неврохирургът, който е помолил Доджън да асистира сутринта, когато е била убита?

— Точно така. Спектър провежда доста задълбочени изследвания за болестта на Хънтингтън. Знаете ли какво е това?

Дюпре вдигна глава и ни погледна, след като изрече въпроса си с провлачен южняшки акцент.

— Единствено, че е наследствена болест, за която не е открито лечение.

— Точно така, мис Купър. Нарушение на централната нервна система, което се характеризира с прогресивна интелектуална

деградация и неволни двигателни действия. Спектър посвещава голямо внимание на това заболяване и е светилото, около което се навъртат...

— Но Доджън е била ръководителят, нали? — попита Чапмън.

— Да, но се носеха слухове, че е решила да се върне в Англия след края на академичния семестър. Така че, честно казано — Дюпре леко повдигна крайчеца на устните си, — много от нас смятат, че Спектър е този, чийто задник трябва да целуват. Извинете за грубия израз, мис Купър. Мнозина се опитват да се присламчат към Спектър. Мисля, че той ще бъде новият ни началник.

— Какви бяха отношенията ви с Джема Доджън?

— Жената айсберг? Не бяхме особено близки. Всъщност разбирахме се, когато се налагаше да работим заедно. Но не я познавах много добре, а и... зная, че вече сте чули това от други хора — тя не изпитваше симпатия към мен.

— Защото?

— Нямам представа. Няма да я нарека расистка, както може би очаквате. По-скоро беше снобка. Навярно не смяташе, че си струва да говори с мен, защото не съм хирург. Беше доста затворен човек. Понякога я срещах, когато изляза на джогинг — и двамата редовно тичахме край реката, но мисля, че се чувстваше най-щастлива, когато е сама.

— Вие ли бяхте един от лекарите, които асистираха на Спектър вместо Джема сутринта, когато бе убита?

— Не, не. Не зная нищо по въпроса, детектив Чапмън. Дори не бях в болницата в сряда сутринта. Като невролог не мога да извършвам хирургически процедури. Лекувам пациенти с мозъчни заболявания, но не и в операционната.

— Защо се наложи да отидете до радиологията?

— Всъщност идеята не беше моя, а на доктор Харпър. Коулмън Харпър. Спектър бе направил няколко рентгенови снимки на пациент с „Хънтингтън“, чието състояние следи от години. Заговорихме за този случай и Коулмън предложи да ги разгледаме и сравним с направените миналата година. Слязохме на втория етаж. За наша изненада, хранилицето беше отключено. Вече знаете за проблемите ни с охраната. Впрочем така е не само при нас. Такова е положението във всички големи медицински центрове, които съм посещавал. Дори си

спомням, че чух за подобно убийство в Белвю, преди да се преместя в Ню Йорк.

— Какво се случи, искам да кажа — какво точно се случи, когато влязохте?

— Човекът, който сега седи в арестантската килия, се бе сгушил на пода и спеше дълбоко. Коулмън включи осветлението и го видяхме. Нямахме начин да не забележим петната по панталоните му. Веднага разбрах, че са от кръв. Казах на Коулмън незабавно да повика някого, а аз останах да пазя онзи чуждак да не избяга.

— Събудихте ли го?

— Едва когато Коулмън се върна. Не видях оръжие, но не можех да бъда сигурен, че не е скрито под тялото му. Побутнахме го с крака. Отвори очи и започна да мърмори несвързано. Повтаряше само: „Съжалявам, съжалявам...“. Нямам никаква представа дали съжаляваше, че сме го спипали на място, където не би трябвало да бъде, или за това, което е сторил с Джема.

— После?

— Детективът, когото повикахме, пристигна след по-малко от десет минути и отведе непознатия.

Чапмън зададе на Дюпре още няколко въпроса, докато аз записах подробностите в бележника си. Благодарихме му и го помолихме да остане в участъка още малко, но да не обсъжда показанията си с никого.

Питърсън го изведе, а Чапмън отиде да доведе Коулмън Харпър.

Доктор Харпър все още бе с бяла лабораторна престилка, когато влезе в офиса, въпреки че откакто го бяха довели от болницата в участъка, за да разкаже какво са открили с Дюпре, бяха изминали повече от три часа. Беше малко по-нисък от Дюпре, почти колкото мен, с преждевременно побелели кичури сред тъмнокафявите коси. Имаше набито телосложение и нервно заклати левия си крак, когато седна на стола срещу бюрото.

Подадох му ръка, обясних защо се налага да го разпитаме и му казах да се успокои.

— Наистина е смущаващо, мис Купър. Никога досега не съм се замесвал в нещо подобно.

— Не се безпокойте, повечето свидетели, които призоваваме, никога не са участвали в разследване. С Майк ще ви зададем няколко

въпроса.

Чапмън започна с обичайната обща информация. Помоли Харпър да разкаже за себе си и професионалната си биография.

— За първи път се свързах с „Мид-Манхатън“ преди десетина години. Но напуснах около година след като пристигна доктор Доджън, така че не съм работил дълго под нейно ръководство. Върнах се в Нешвил, където живееше семейството на съпругата ми, и продължих неврологичната си практика там. По-късно, когато бракът ми се разпадна, реших, че е време да се върна в голямата университетска болница и да се заема с нещо, което винаги съм искал да правя. Работя тук от септември миналата година.

— На аспирантура ли сте? — попитах, след като отново погледнах записките на Чапмън.

— Да, зная, че е малко налудничаво, но когато съпругата ми ме напусна, реших да променя живота си, като се захвана с нещо, които биха ме накарали да се чувствам щастлив. Винаги съм се интересуval от неврохирургия. Поех по най-разумния път към желаната професия. По-възрастен съм от повечето мъже и жени в програмата, но предимството е, че сега мога да асистирам при операциите. Може би наистина ще събера кураж да се запиша в неврохирургичната програма тук. Трябваше да го направя преди години.

С Чапмън се спогледахме и незабелязано кимнах към клатещия се крак на Харпър. Предположих, че на Майк му е хрумнала същата мисъл, както и на мен, и бях благодарна, че не подхвърли някакъв дебелашки намек колко уверени ръце трябва да има Харпър, за да стане мозъчен хирург. Един спокоен разговор с местните сили на реда — и докторът се бе разтреперил. С Майк имахме такова въздействие върху доста хора.

— Разбрах, че сте били в операционната вчера сутринта, когато доктор Доджън не се е появила, така ли е?

— Да, да, бях. Доктор Спектър оперира пациент с инсулт. Беше засегнато дясното мозъчно полукълбо. Наблюдавам Спектър винаги, когато мога. Той е истински гений.

— И избра вас измежду всички да асистирате?

— Да, може да се каже. Но присъстваха само дванайсет от нас, сред които едва неколцина бяха работили с него при такава процедура. Беше голяма чест.

— Резултатът за пациента е добър, доколкото разбрахме.

— Все още не се е възстановил, но в момента състоянието му е стабилно.

— Участвате ли и в неговата програма, свързана с болестта на Хънтингтън?

— Не официално. Но определено разчитам на подкрепата му, за да се включа в неврохирургична програма. Естествено в годините, през които работех като невролог, имах възможност да изучавам това нарушение. Би могло да се каже, че внимателно следя работата му.

— Как се озовахте заедно с доктор Дюпре тази вечер?

— Отидох до библиотеката да потърся един том, който ми трябваше. Когато влязох, няколко колеги говореха за новите рентгенови снимки на пациент, който е под наблюдението на Спектър, и Дюпре предложи да им хвърлим по един поглед. Бяха в радиологията на долния етаж. Искях първо да откроя литературата, която търсех, но...

— Извинете — прекъснах го, — но чия беше идеята?

— На Джон Дюпре. Каза ми, че не може да ме чака, защото трябвало да се прибере у дома за вечеря и ме помоли веднага да отида с него.

Страхотно! Половин час работа по случая и вече имаше противоречие в показанията, макар и незначително. Дюпре бе казал, че идеята да отидат в радиологията е била на Харпър, а Харпър твърдеше, че Дюпре е настоял.

По време на обучението ми Род Скуайърс казваше, че несъответствията са най-верният път към истината. Според мен бе напълно прав. Изтъкваше, че макар и да е естествено хората да виждат едни и същи събития от различни гледни точки, противоречията биха могли да се окажат съществени за разкриването на тежко престъпление.

— Добре, значи с доктор Дюпре слязохте на втория етаж. Какво стана после?

От този момент нататък версията на Харпър потвърждаваше тази на Дюпре.

— Щом видях кръвта, веднага се сетих за Джема. Онзи призна ли нещо?

— Нека ви попитам, доктор Харпър, чухте ли го да казва нещо за доктор Доджън или за нападението?

— Не, почти не проговори в мое присъствие. Но аз изтичах до дъното на коридора да се обадя по телефона. Малко след като се върнах при него, вашият детектив пристигна. Човекът ми се стори доста странен.

— Добре ли познавахте доктор Доджън?

— Зависи какво имате предвид. Не беше лесна...

Лейтенант Питърсън отвори вратата:

— Извинявай, Алекс. Сара е тук и мисля, че почти сме готови да започнем с разпознаването. Стойте далеч от прозорците! Някой се е разприказвал пред пресата. Отпред има два екипа фоторепортери и ако успеят да ви снимат тук, сигурно ще бъдат доволни. Благодаря, доктор Харпър. Извинете, че ви прекъснах. Бихте ли изчакали отсреща? Ще поговорим отново с вас веднага щом свършим част от другата работа.

— Хапнете парче пица, докторе — каза Чапмън, стана и потупа Коулмън Харпър по гърба. — Сред бездомниците, които гледат баскетболен мач в сградата, ще се намерят доброволци за разпознаването. Вие с доктор Дюпре също бихте могли да помогнете.

12.

— Какво искаш да свърша? — попита Сара, след като се настани на едно бюро с портативния си компютър.

— Опитай се да издействаш две разрешителни за претърсване на онези колички. Едната е на Попе, а другата — на негов приятел. Виж дали Рамирес и Лозенти са стигнали донякъде с вероятния мотив. На този етап имат доста повече информация за фактите от мен. Питърсън иска да проведе разпознаване и може би ще се нуждае от помощ при разпитите на двама свидетели, ако посочат заподозрения. Готова ли си да започнеш?

Оставих я в общата зала и тръгнах по коридора към кабината за разпознаване. Уолъс и Чапмън се опитваха да подредят Попе и петте доброволни попълнения удобно за наблюдение. Джери Маккейб подаде на всеки от тях чиста хирургическа риза с V-образно деколте, за да бъдат с еднакво облекло.

Попе бе сменил окървавените си панталони и седеше на четвъртия стол откъм вратата с табелата с номера в скута си. Мърмореше нещо под носа си.

— Не са добре подбрани, Джери — казах, когато огледах компанията. — Двамата най-близо до мен са твърде млади.

— Е, добре, опитай се да намериш по-подходящи в този късен час. Никой не напираше.

— Изпрати някого от униформените полицаи да купи пудра от аптеката на ъгъла на „Леке“. Ще поръсим по малко върху косите им, за да приличат повече на Попе.

Мърсър каза на доброволците, че ще спечелят по пет долара за вечерта. Нареди им да вдигнат номерата пред гърдите си, да се изправят и да останат с лице към огледалото, докато чуят команда да се обърнат в профил, а после да се върнат на местата си. За час работа като попълнения при разпознаване щяха да изкарат достатъчно, за да се наливат с вино цяла нощ.

Отидох да нагледам Сара. Енергично натискаше клавишите на компютъра си и вдигна поглед, за да ми каже, че дрехите на Попе са изпратени в лабораторията за анализ.

Анна Бартолди все още отговаряше на горещата линия в ъгъла на сборния пункт. Стана от бюрото си и мина покрай мен, докато вървеше към автомата за напитки.

— Вечеря?

Дадох знак на Сара да дойде с нас и трите прекосихме коридора да си вземем сода и по парче поизстинала пица.

— Все още ли звънят? — попитах Анна.

— Вече записах триста и петдесет обаждания. Досега четири жени твърдяха, че подозират съпрузите си, а шест — интимните си приятели. Утре ще бъде по-спокойно, щом се разчуе, че вече имаме кандидат.

Оставих пицата, взех кутия сода и след миг чух Мърсър гръмогласно да изрича името ми. Когато се върнах до кабината за разпознаване, той поръсваше косите на по-младите попълнения с бебешка пудра „Джонсън“. Надникнах през стъклото, за да ги сравня с по-зрелите им другари.

— Така е много по-добре, Мърсър. Да не губим повече време!

Хората на Питърсън бяха събрали четирима свидетели. Единият бе студент трета година в „Минуит“, работил в библиотеката на шестия етаж — на няколко крачки от кабинета на Доджън — до един часа в нощта на убийството. Останалите бяха двете чистачки от нощната смяна и една санитарка, която се промъквала от болницата в медицинския колеж, за да води среднощни разговори с приятеля си от телефоните на рецепцията.

Застанах в отдалечения край на затъмнената стая за наблюдение, докато Уолъс и Чапмън въведоха свидетелите един по един. Студентът по медицина и санитарката не разпознаха никого от групата, но и двете жени, които почистваха кабинетите на професорите всяка нощ, посочиха мъжа, представил се с името Попе.

Излязох и помолих Майк да доведе двете чистачки една по една в офиса на Питърсън.

Извадих чист бележник и записах датата и часа, 23:45. Биографичната информация за всяка от тях вече бе документирана от детективите, които бяха направили проучване за целия персонал на

болницата, така че просто прегледах ксерокопираните бележки и разбрах, че Людмила Грасковиц и Грасиела Мартинес са назначени да почистват кабинетите на петия и шестия етаж на медицинския колеж „Минуит“.

И двете бяха имигрантки, Людмила — от Полша, а Грасиела — от Доминиканската република. Първата работеше в „Мид-Манхатън“ от три години, а втората — от шест месеца. След убийството на Джема Доджън Людмила бе помолила да бъде преместена в дневната смяна, а Грасиела бе напуснала. И двете често бяха виждали Доджън, когато оставала да работи в кабинета си по време на смяната им от полунощ до осем часа. Никоя от тях не бе общувала с нея, защото получили строги указания никога да не влизат в кабинета на доктор Доджън нощем. Не искала да бъде смуцавана, докато е заета с изследователската си работа или пише научни статии, така че кабинетът ѝ винаги се почиствал от дневната смяна, и то само когато вратата е отключена. Докторката не обичала натрапници и не желала никой да докосва материалите ѝ.

Людмила имаше закръглена талия и глезени и говореше със силен акцент. Гърдите ѝ се повдигаха, когато се опитваше да отговаря на въпросите ми, и се кръстеше след всяка реплика. Да, през последните две седмици често виждала мъжа, който бе държал номер четири. Няколко пъти се опитал да я заговори, но не разбрала какво иска да ѝ каже. В понеделник вечерта пристигнала в единайсет и половина за дежурството си и го срещнала на стълбището между петия и шестия етаж. Не, нямало нищо необичайно във вида и облеклото му. Но обикновено избягвала да го гледа, когато се приближава, и няколкократно се оплакала на охраната заради присъствието му в медицинския колеж нощем. Прекръсти се за последен път, още веднъж се помоли за опрощение за доктор Доджън — и нямаше какво повече да добави.

В сравнение с плахата Грасиела, Людмила изглеждаше почти спокойна. Заедно отговаряха за чистотата на двата етажа. Въпреки че с Людмила рядко общували, двете решили да се оплачат от нощните разходки на Попе. Чашата вода, която някой бе дал на младата жена за успокоение при разговора с мен, се разля на бюрото и намокри бележките ми, защото ръката ѝ неудържимо трепереше. Грасиела бе сигурна, че в малките часове във вторник е видяла онзи човек да

излиза от мъжката тоалетна на шестия етаж. Не повикала охраната, защото никога не се отзовавали. Но веднага влязла да почисти библиотеката, сигурна, че ще завари там поне един студент, предпочитащ да учи нощем.

Благодарих на жените за съдействието и ги изпратих с лейтенанта, който да уреди прибирането им по домовете.

Сара влезе в офиса на Питърсън, за да решим какво да правим по-нататък. Разрешителните бяха готови и тя щеше да се погрижи да бъдат подписани сутринта, веднага щом съдията заеме мястото си на скамейката.

Върнахме се в стаята за разпознаване и погледнахме през огледалното стъкло. Мърсър бе подредил помещението, след като бе освободил доброволците, и отново седеше на масата с Попе. С тих и спокоен глас се опитваше да му вдъхне кураж и доверие. Със Сара го бяхме наблюдавали, докато прави това, стотици пъти.

— Странно, нали? — отбеляза Сара. — Тези типове винаги изглеждат толкова безобидни, когато попаднат в участъка или в съдебната зала. Докато пътувах насам с таксито, изпитах омраза към този човек и започнах да преосмислям убежденията си относно смъртното наказание. Мисля, че при подобно убийство съм способна сама да направя смъртоносната инжекция.

— На мен ми хрумна същото, когато влязох и го видях, изпоцапан с кръвта на Джема Доджън. Как е възможно да причиниш това на друго човешко същество и просто да си тръгнеш?

— А половин час по-късно почти беше склонна да изпиташ съжаление към него, нали?

Стояхме със скръстени ръце и се взирахме в двамата мъже отвъд стъклото.

— Дори не изглежда достатъчно силен, за да надвие човек в отлична физическа форма като Доджън. Предполагам, че както смята Кършнър, предимството му е било, че е действал изненадващо.

— Знаем ли вече самоличността му?

— Мърсър работи по въпроса. Лозенти му е снел отпечатъци, когато са го докарали. Ако няма други провинения, възнамеряват да го задържат за незаконно проникване в обществена сграда. Ще въведат отпечатъците му в компютрите и се надяваме до сутринта да получим отговор.

Сара прикри прозявка.

— Нека решим каква ще бъде следващата ни стъпка и ще те изпратя.

Върнахме се в офиса на Питърсън и го помолихме да доведе Мърсър и Майк, за да ни обяснят докъде са стигнали.

Мърсър влезе, поклащайки глава.

— Заспива, докато му говоря. Не мисля, че има смисъл да продължаваме тази вечер. Вече е почти един часът. Ще го отведем да си легне, ще разберем кой е и ще го подхванем отново сутринта, когато е по-бодър. Вие, момичета, се прибирайте — добави Питърсън. — Попе е задържан за навлизане в чужда собственост. Каква информация да оповестим за убийството?

Спогледахме се със Сара. В момента разполагахме само с потенциал за оспорвано дело.

— Нека Макгроу им каже, че все още няма да повдигаме обвинение срещу никого. Разследването продължава. Ако съобщим нещо повече, няма да ни оставят на мира.

Майк влезе и затвори вратата след себе си.

— Нещо ново? — попита лейтенантът.

— Да — отвърна той, — едва не арестувах един тип за екзхибиционизъм. Бездомниците от болницата гледат стари филми по телевизията в офиса на службата за борба с престъпността. Дребосъкът със сивия пуловер, който твърди, че се казвал Ти Ти Томпсън, има четиринайсет висящи дела за грабеж. Гледаше „Дръжте крадеца“ заедно с останалите. Изведнъж стана, смъкна панталоните си и започна да си удря чекия. Не зная дали си играеше с онази си работа, защото Грейс Кели изглежда страхотно на екрана, или защото героят от филма се сдоби с по-добра стока, отколкото Ти Ти е сънувал. Трябваше буквално да го напердаша, за да престане.

— Нещо по-ценно за нас, Майк?

— Втората пазарска количка принадлежи на друг обитател на подземията, който също е тук. Агосто Марин. Известен е с прякора Тенекеджията. По цял ден обикалял около „Мид-Манхатън“ и събирал ламаринени кутии от сода от контейнерите за рециклиране и кофите за смет. Предавал ги за вторични суровини, за да си купува дрога. Твърди, че в количката му ще намерим само няколко стотици кутии. Не е нужно разрешително, за да я претърсим. В момента Тенекеджията е

трезвен. И ми се закле, че Попе е бил с него в тунелите от малко след полунощ до сутринта, когато заедно излезли от подземията. Сигурен е, че е било същата нощ, защото на разсъмване валил сняг. В сряда сутринта наистина валеше, помните ли?

— Какво става тук, по дяволите?

Въпросът на Мърсър не бе отправен към никого.

— Имаме заподозрян с окървавени дрехи, който крие самоличността си. Възможност? Безспорно е имал. Защото живее в болницата нелегално. Мотив? Зависи какъв ще решим, че е бил мотивът — сам си отговори Майк. — Ако е провалил се опит за сексуално насилие, само като го гледам, бих казал, че има проблеми с възбудата.

— Чакай малко. — Прекъснах разсъжденията на Майк. — Твърдиш, че от пръв поглед можеш да познаеш кой има проблеми с възбудата? Някои мои приятелки биха платили прескъпо за услугите ви, мистър Чапмън. Да оставим тази тема за по-късно. Мотивът може да е бил опит за изнасилване или обир. Все още не знаем дали нещо е изчезнало от кабинета ѝ.

Майк продължи:

— Двама души твърдят, че са видели Попе на шестия етаж или в непосредствена близост в приблизителния час на убийството. А един наркоман, събиращ алуминиеви кутии, му осигурява алиби. Не разполагаме с оръжието. Не може да се направи ДНК тест. Едва ли ще открием отпечатъци, според криминалистите, но в болницата човек навсякъде би могъл да намери хирургически ръкавици.

— Тази вечер няма да стигна доникъде с него. Да прекъснем и ще продължим утре — предложи Мърсър.

Няколко часа по-рано надеждата за разкриване на това брутално убийство бе повдигнала духа ни, а сега бяхме почти сломени от изтощение и от чувството, че разследването е стигнало до задънена улица. Детективите ни пожелаха лека нощ и тръгнаха да придружат подбраните свидетели, доставчици и лекари до домовете им. Прибрахме папките и бележниците си и сравнихме граfiците си за следващия ден. Мърсър предложи да изпрати Сара, а Майк обеща да ме откара до апартамента ми.

Слязохме по стълбите и командирът на участъка ни посъветва да минем през задната врата, по уличка, която водеше до Лексингтън

Авеню, за да избегнем фоторепортерите, събрани пред главния вход. Махнах на Мърсър за довиждане и продължих с Майк към колата му.

— Какво казва шестото ти чувство, Майк?

— Все още нищо ясно. Искам да докажем, че онзи човек е злодей — и кръвта е достатъчно основание да го смятам за такъв. Но когато го погледна, ми се струва, че може би има и втори, съучастник. Това определено би обяснило защо не е имала възможност да се съпротиви.

— Да. Може би сега просто сме уморени. Утре нещата ще изглеждат по-добре.

— Обадох се на майка си. Заради теб. Искам да кажа — за да се успокоиш, че не си пропуснала нищо. Въпросът на „Последна заплаха“ тази вечер е бил от областта на физиката. Нещо за квантовата теория.

— Забрави! Познанията ми са слаби. Не се решавам да участвам в шоуто, защото се боя, че късметът ще ми изневери и ще се падне въпрос за интеграли, Новия завет или някоя от другите теми, на които не бих заложила и цент. Физиката е една от тях.

— За мен също.

Майк профуча по Трето Авеню към пресечката, на която бе жилището ми, без да спира на червените светофари, и измина разстоянието за по-малко от десет минути.

— Била е истинска красавица, нали? Жена от класа.

Озадачено погледнах Майк:

— Джема Доджън?

— Не, съжалявам. Мислех си за Грейс Кели, от филма тази вечер. Изглеждаше зашеметяващо в него с Кари Грант. Но си спомням, че се влюбих в нея, когато я гледах в „У като убийство“. Скромна и естествена, с онези старомодни дрехи и белия шлейф с черни шарки.

— Страхотен филм!

И двамата имахме слабост към кинокласиката.

— Мисля, че беше още по-красива без грим като във финалната сцена на „У като убийство“. Бе лежала в затвора, а после решиха да проверят показанията ѝ и я освободиха. Помниш ли? Господи, колко крехка изглеждаше! Нямаше начин да не се влюбя.

— Не знаех, че си падаш по крехки жени, Майк — опитах да се пошегувам.

Той спря на алеята пред блока и изчака единия от портиерите да отвори вратата, за да слеза.

— Не всеки би могъл да живее със самоуверена дама като теб, Русокоске. За мъжа е приятно понякога да чувства, че се нуждаят от закрилата му.

„Право в целта, Чапмън“, помислих си, когато Майк потегли, и влязох в сградата. Какво трябваше да сторя, за да изглеждам толкова крехка, колкото се чувствах?

Взех обичайните пощенски пратки от кутията, сред които нямаше нито едно лично писмо, и бавно се качих с асансьора до апартамента си. Не закачих палтото, а просто го метнах върху дивана във всекидневната.

Рестото от автомата за сода издрънча в джоба на самото ми. Извадих монетите и ги сложих на тоалетката, преди да прибера костюма си в гардероба. Бях забравила да върна на Мърсър ключовете от апартамента на Джема и оставих ключодържателя с фигурка на лондонския Тауър Бридж на нощното шкафче до обемистия том на Тролъп. Тази нощ никой нямаше да се нуждае от тях.

На следващата вечер до мен щеше да бъде поне кучето на Дейвид — за компания и утеха.

13.

В петък сутринта станах в седем без петнайсет и тъкмо излизах от банята, когато се обади Чапмън.

— Спри радиото и пусни телевизора. Все още не съм превключил на програма „Днес“, но Джим Райън започна местните новини с нашата история. Има страхотни източници. Съобщи, че сме задържали окървавен психар за убийството в медицинския център.

Грабнах дистанционното, но когато екранът светна, Райън вече говореше за престрелката в метрото до една от спирките в Бронкс.

— По дяволите, изпуснах го!

— Ако искаш да се отбиеш в участъка, преди да отидеш в офиса си, ще те откарам, съгласна ли си?

— Добре. Ще бъда готова след двацет минути. Ела да ме вземеш от тъгля до „Пи Джей Бърнстейнс“.

Изуших косите си и опитах да си придам по-свеж вид с малко спирала и руж. Бяха ми омръзнали мрачните цветове на зимните костюми, които бях носила през цялата тягостна седмица, и реших да разнообразя палитрата с нещо, което може би щеше да подобри и настроението ми. Потърсих в гардероба любимия си костюм „Ескада“ — яркочервен комплект с черна ивица по ръба на яката и плисираната пола.

Собственикът на „Бърнстейнс“ ме поздрави приятелски, когато влязох в закувалнята и поръчах двацетина питки, кифли и понички и достатъчно кафе, за да бъда топло посрещната в щаба.

Колата на Майк бе до бордюра, когато излязох с пълната торба. По пътя до седемнайсети участък отхапваше от парче кекс, което държеше в едната си ръка, и въртеше волана с другата. Взех вестник „Поуст“ от предната седалка и прочетох материала на Мики Дайъмънд на трета страница със заглавие: „Докторка загива в схватка с изнасилвач. Заподозреният е задържан за разпит“.

Когато пристигнахме, пред сградата нямаше репортери. Влязохме заедно и минахме покрай дежурния сержант на

информацията и двамата униформени полицаи във фоайето, които се подготвяха да патрулират пеша от осем сутринта до четири следобед.

Лейтенант Питърсън вече бе на бюрото си, което от сряда сутринта се бе превърнало в команден център. Живееше на сто километра извън града, но бе прекарал нощта — или трите часа сън, които си бе позволил — на кушетката в офиса си в отдел „Убийства“.

— Добро утро, Александра. Здравей, Майк. През нощта постигнахме известен напредък. На Олбъни му провървя с отпечатъците и вече знаем самоличността на Попе.

Питърсън подаде на Майк разпечатката от идентификационната система на щата Ню Йорк. Чапмън зачете на глас:

— Остин Чарлс Бейли. Роден на дванайсети октомври 1934-а. Значи е на шейсет и три. Има поне двацет предишни провинения. Грабеж, обир, притежание на крадени вещи, отново грабеж. — Прелисти страниците и прегледа останалите обвинения твърде бързо, за да ги изрече. — Последното е отпреди дванайсет години. Убийство. Невинен поради невменяемост.

Питърсън вече бе проверил останалите факти.

— Да, бил е изпратен в държавната психиатрия за обществено опасни невменяеми в Роклънд Каунти. Единственият проблем е, че е избягал от комплекса преди две години и половина и никой не е съобщил за изчезването му.

— Кого е убил?

— Жена си. Прекарал е по-голямата част от живота си в психиатрични заведения. И двамата били пияни. Халосала го с еднолитрова бутилка от „Колт 45“, счупена. Оттогава е белегът от бузата до врата му. Вбесил се и...

Чапмън го прекъсна:

— Нека позная. Намушкал я е. С какво? С кухненски нож?

— С назъбен нож за пържоли.

— Неведнъж или два пъти, нали, Лу?

— Двацет и две прободни рани. Без да се броят разрезите по лицето.

— Типична семейна драма — промълвих. Приличаше на повечето убийства при скандал между роднини. Не само по фаталните рани, а и по зверското обезобразяване на жертвата, което обикновено

бе знак, че убиецът я е познавал достатъчно добре, за да изпитва омраза.

Много нападатели никога не бяха проявявали склонност към насилие извън дома си, таяха озлобление само към най-близките си и показваха на света друго лице. Но при мнозина други след първото убийство бариерите рухваха и обсегът на гнева им се разширяваше.

— Все още ли изпитваш съжаление към стареца, Куп?

Постепенно се пренастройвах — умствено и емоционално. Предизвикателството вече не бе да установим кой е убил Джема Доджън. Сега трябваше да мисля в юридически план, внимателно да подреда логически фактите и да изградя стабилна версия, която би устояла на процедурните предизвикателства в съда.

— Проговори ли тази сутрин?

— Все още не съм пускал никого при него. Засега Мърсър се справя най-добре. Ще го изпратя вътре веднага щом пристигне.

— Майк, защо не му занесеш закуска и не опиташ да го предразположиш, докато чакаме Мърсър?

Пейджърът ми записука, когато Майк отвори пакетите със закуски и кафе, за да раздаде на всички в щаба. Откачих малкия черен апарат от колана си и погледнах номера, изписан на екрана.

— Шийфър — казах.

Чапмън спря на прага и изчака да отговоря на обаждането на Бил Шийфър, серолога, под чието ръководство се провеждаха лабораторните анализи в центъра за медицинска експертиза.

Не чаках дълго.

— Не исках да те безпокоя през нощта, но мисля, че би пожелала първа да узнаеш. Петната по панталоните, които изпратихте снощи, наистина са от човешка кръв. Сигурно сте се досетили, но предположих, че очаквате потвърждение.

Нещата се подреждаха. След като благодарих на доктор Шийфър, кимнах на Чапмън, безшумно произнесох думата „кръв“ и вдигнах палец.

— Какво друго можеш да ми кажеш?

— Ще получим предварителни ДНК резултати през следващите ден-два. Работим по въпроса. Бих искал и кръвна проба от заподозрения. В случай че се е порязал и неволно е докоснал дрехите на покойната.

— Страхотно! Разбира се. Сара ще уреди съдебно нареждане за проба от обвиняемия още тази сутрин. Можеш да изпратиш някого да му вземе кръв. Благодаря за обаждането, Бил. Ще се чуем отново през уикенда.

Зареждането на пробите и получаването на ДНК резултати, генетичен отпечатък, който с неоспорима точност би определил произхода на кръвта по панталоните на Попе, щеше да отнеме два-три месеца. Но новата техника, известна като компютърен ДНК анализ, даваше възможност на Шийфър да извлече предварителен резултат за по-малко от четирийсет и осем часа, които по-късно щеше да бъде потвърден.

— Тук няма нищо съществено, но направих копия за вас — каза Питърсън и ми подаде полицейските доклади, които бе прегледал. Всеки от тях съдържаше обобщение на разговора с лице от ръководството или персонала на болницата за местонахождението и заниманията му преди и след предполагаемия час на убийството.

Прегледах записките, но съзнанието ми бе заето с мисли за Остин Бейли. Бързо бяха изместени от тревогата ми колко труден противник ще бъде адвокатът, назначен от съдията да го представлява. Знаех, че всяка стъпка, която предприемем от този момент нататък, ще бъде зорко следена от строгото и безпощадно око на процесуалния и апелативния съд.

— Милост, милост — извика Уолъс и погледна часовника си, когато влезе в залата и Питърсън му даде знак незабавно да дойде при нас. — Ако знаех, че сте решили да започнем призори, щях да бъда на борда от часове.

— Влизай. Трябва веднага да се заемеш с Попе. Ще се наложи да го откараме до центъра, за да бъде официално регистриран преди края на деня. Иначе някой перко ще оспори задържането му — каза Питърсън. — Искам да видиш с кого си имаме работа.

Съдилищата в Ню Йорк имаха много строго правило за продължителността на престоя на обвиняемия в ареста без възможност да застане пред съдия и поиска пускане под гаранция. Последната тенденция бе всички обвинения да отпаднат, когато полицията и прокурорите забавят явяването на заподозрения в съдебната зала.

Питърсън накратко запозна Уолъс с биографията на Бейли.

— Изглежда, няма къде другаде да отиде, освен да се върне в удобната си килия. Да видим какво ще ми поднесе тази сутрин.

Уолъс взе две чаши кафе и закрепил по една закуска върху всяка от тях. Тръгна към все още отворената врата на арестантската килия и поздрави Остин Бейли, който се бе изтегнал на дървената скамейка. Затворникът — всички предполагахме, че статутът му на „гост“ се е променил през нощта — се надигна, каза нещо на Мърсър и като че ли му се усмихна.

След като подаде закуската на Попе, детективът го поведе по коридора към стаята за разпит.

Уолъс се върна за кратко в офиса на Питърсън, взе един бележник и предложи да наблюдаваме част от разговора през огледалното стъкло.

— Сцената не е за изпускане — каза Мърсър на висок глас, неясно на кого. След това ми кимна. — Спомни си за Еди Флойд, Куп — подсети ме той, усмихна се и засвири с уста припева на единствения голям хит на ритъм енд блус певеца „Да чукна на дърво“, когато се обърна и тръгна да се залови с разпита на Бейли.

— Някой прочете ли правата му от снощи досега? — попитах.

— Не се безпокой, ще започна с това, но не мисля, че би имало полза. Не съм сигурен, че с него сме настроени на една и съща вълна.

Мърсър се върна и започна сеанса си с Попе. Влязох в съседната стая и надникнах през стъклото. Двамата мъже бяха заели местата си на масата с ламиниран плот в празната стая. Мърсър бе гладко обръснат и добре облечен, седеше с изправен гръб и говореше, докато Бейли отхапваше от закуската си и отпиваше кафе. Възрастният заподозрян се бе привел над масата, редките му предни зъби се впиваха в меката поничка и от време на време сърбаше от чашата, без да я повдигне към устата си.

Детектив Уолъс полагаше усилия да го заговори. Разказа за себе си и баща си, опитвайки се да намери общ език с жалкия чудак, с когото се надяваше да поведе свързан разговор.

Излязох в коридора и мислено се упрекнах, че когато погледна Попе, изпитвам състрадание, въпреки искрения си гняв към него заради убийството на Джема Доджън.

Чапмън се приближи и заедно влязохме в стаята с огледалното стъкло. Мърсър бе изхвърлил картонените чаши и съсредоточено се

взираше в Остин Бейли над масата. Обясняваше на набелязания виновник, че има право да мълчи, като си служеше с изрази и перифрази, които дори второкласник би разбрал.

Питах се дали и на Майк му се струва, че този разговор е безсмислен. Когато убиецът бе с подобна психиатрична история, се изискваше присъствието на компетентно лице и вече си представях кръстосания разпит на психолозите, които щяха да бъдат призовани от защитата, за да удостоверят, че Остин Бейли не е в състояние да понесе съдебен процес.

Докато наблюдавахме как Уолъс се опитва да задържи вниманието на събеседника си, Бейли протегна ръка към старинния телефон до ръба на масата. Не обърна внимание на Мърсър и вдигна слушалката, за да набере поредица цифри.

— Ало, мамче, Чарли се върна...

Дългата ръка на Мърсър внимателно измъкна слушалката от пръстите на Попе и я сложи на мястото ѝ.

— Трябваше да го остави да говори — прошепнах на Чапмън. — Сега ще твърди, че не му е било позволено едно телефонно обаждане, на което има право.

— Куп, знаеш ли какъв е този телефон? Това е скапаният интерком. Не можеш да набереш външен номер. Свързан е единствено с апаратите в участъка. Не говори с майка си, а просто се лигави, за бога. Дори не зная защо си губим времето с тези глупости. Да го заведем в съда и да продължаваме — каза Майк и излезе от задушното помещение.

Върнах се с него в офиса на Питърсън. Докато умувахме какво да предприемем по-нататък, Уолъс дойде при нас.

— Настоява да говори с теб, Купър. Не е зле да дойдеш и да кажеш мнението си. Според мен безполезно е да викаш екипа с камерите. Онзи или разиграва театър, или е напълно побъркан. Мисля, че не би искала да покажеш тази сцена на видеокасата пред съдебните заседатели.

Свих рамене и тръгнах с Мърсър, но този път влязох с него в стаята за разпит.

Попе ме погледна, докато затварях вратата след нас, и ми се ухили.

— „Беззъбият и безпощадният“, госпожо — представи се Бейли.
— Така ме наричат всички доктори!

Потресаващо.

Уолъс му обясни коя съм и защо съм тук, докато придърпах един стол до този на Мърсър и седнах.

— Искам да поговорим за някои неща, които са се случили в болницата, мистър Бейли. Разбирате ли ме?

— Съжалявам за болницата, госпожо. Съжалявам, съжалявам, съжалявам.

Навярно Джема Доджън бе преживяла още по-страховити мигове, отколкото предполагаме, молейки за пощада един безумец, неспособен да разсъждава.

— За това искам да поговорим. Ще ви помоля да обясните за какво точно съжалявате, за да зная какво да кажа на съдията.

Най-важно за мен бе да докажа пред съдията, а после и пред заседателите, че правата на Бейли са му били обяснени така, че напълно да ги разбере, за да мога да използвам нещо, което е казал, за доказателство.

— Детектив Уолъс предупреди ли ви, че не сте длъжен да разговаряте с мен, мистър Бейли?

— Аз искам да говоря с вас, госпожо. Не съм разговарял с приятно момиче, откакто жена ми се спомина.

— Слушайте, имате право да не отговаряте...

— И тя си поприказва с ножа, а? Онази докторка си поприказва с ножа.

През тялото ми премина тръпка, сякаш ме бе ударил гръм. Нима говореше за Джема?

— Какво искате да кажете?

— Отказваше да говори с мен. Не разговаряше с никого, а накрая добре си поприказва с ножа.

Необходимо бе усилие, за да го върна към логичен разговор. Трябваше да разбере правата си, без да загуби желание да говори за убийството.

Изведнъж изражението на Попе се промени. Стисна устни и закри ушите си, сякаш бе чул оглушителен шум. Наведох се напред към него, а Мърсър хвана едната му ръка и я отмести. Попе се залюля на стола си и изкрещя да му донесем „Клийнекс“. Мърсър кимна към

мен. Станах и изтичах по коридора да взема носни кърпи от чантата си. Върнах се с няколко и ги сложих пред затворника, който се усмихна и започна да ги къса на ситни парчета, да прави от тях топчета и да ги пъха в ушите си.

Продължи да се тресе, докато натъпкваше късовете от носните кърпи и ивици от тях висяха от ушите му.

— Чарли ми говори. Разбирате ли? — извика Бейли и погледна Мърсър. — Той ми казва какво да правя. Не можете да ме обвините в нищо, защото всичко, което правя, е по заповед на Чарли.

— Кажи на дамата кой е Чарли, Попе.

— Брат ми, госпожо. Родили сме се в един и същи ден, но той е останал в болницата. Държат го там от толкова години, но говори с мен и мама. Всеки ден. Казва ми какво да правя.

Погледнах Мърсър и се опитах да намеря отдушник за гнева си. Облегнах се с лакти на масата, отпуснах глава и започнах да съставям план как да процедирам по-нататък.

Нима бе възможно да се преструва толкова убедително? Или просто си губех времето с човек, лишен от разум, който не би могъл да отговаря в съда?

— Защо не ми кажеш какво те накара Чарли да сториш с докторката? Да започнем с това. Чарли ми каза да те попитам.

Попе отново ми се усмихна, когато изрекох името на Чарли.

— Добре, но сега не го чувам. Мога да ви кажа само колко съжалявам, че днес докторката не се чувства добре.

През следващите двацет минути се въртяхме в кръг. Не успяхме да изкопчим нищо от безумните бълнувания на Бейли и когато той напълно се умори от нас, скръсти ръце на масата и отпусна глава върху тях.

Уолъс стана и посочи към вратата. Чапмън и Питърсън бяха наблюдавали през стъклото и когато ни видяха да излизаме, тръгнаха обратно към офиса на лейтенанта. Бях отчаяна, разтревожена и сигурна, че нищо, което каже Бейли, не би могло да послужи за съставяне на обвинение срещу него.

— Така няма да стигнем доникъде.

— Определено не си струваше да заснемаме сцената.

Мърсър свали сакото си, нави ръкавите на ризата си и заяви, че ще продължи разговора, докато решим да регистрираме Попе и

официално да обявим задържането му.

— Трябва да се обадя на няколко души в прокуратурата. Да се посъветвам с Баталия как да продължа. И да проверя дали от отдел „Връзки с обществеността“ са готови за нашествието на пресата. Ще ми преотстъпите ли някой телефон за половин час?

Лейтенантът стана от бюрото си.

— Ползвай този. Ще бъда отвън, в залата. Готова ли си за още един удар, Александра?

— Давай!

— Обадиха се от „Служебна защита“. Стив Рубинщайн. Чули по телевизията, че сме арестували заподозрян и искат да го представляват. Настояват да изпратят някого тук да говори с него и да преустановиш разпита.

— Кажи им да се обадят на брат му Чарли — намеси се Чапмън.

Смъртното наказание отново бе въведено в Ню Йорк през 1996-а и предумишленото убийство на жена при опит за изнасилване би превърнало убиеца в идеален кандидат за смъртоносен коктейл след признаването му за виновен. Баталия не одобряваше този закон и предположих, че ще изпита облекчение, щом разбере, че Попе ще избегне тази съдба благодарение на психичното си състояние.

Взех от Питърсън хартийката с номера на Рубинщайн и добавих името му в списъка на хората, на които трябваше да се обадя.

Седнах на бюрото и набрах номера на Баталия. Роуз вдигна, каза ми, че той е в колата си, на път за лекция пред Гражданската комисия за борба с престъпността, и ме свърза.

— Добра работа, Алекс. Поздрави Питърсън от мен.

— Нуждая се от съвет, Пол. В момента имаме само косвени улики. Не разчитам на показания. Онзи нещастник не е способен да говори свързано. Може би след ден-два ще се сдобием с потвърждение от ДНК теста. Надявам се дотогава да открием неоспоримо доказателство, нещо, което е взел от кабинета на Доджън, или може би дори оръжието. Искам да кажа — след като претърсват кофите за смет и огледат всички улички около болницата. Не мога да застана пред съдията и да поискам заповед за задържане само въз основа на това, с което разполагаме до момента.

Разказах на областния прокурор историята на Бейли, след като го запознах с положението.

— Не е бил освободен от „Роклърнд Стейт“? — попита Баталия. Имаше предвид едно от психиатричните заведения, свързани със затворите в Ню Йорк.

— Не. Офейкал е.

— Изчакай, Алекс. Отложи официалния арест, докато получиш достатъчно доказателства. Уреди да го откарат в психиатрията в Белвю и съобщи в „Роклърнд“, че искаш да бъде поставен под строг надзор заради бягството си. Така ще го държат в затворническото отделение на болницата и ще спечелиш време да изградиш стабилна позиция по делото. Няма да го задържаме официално за убийството на Доджън, докато не кажеш, че си готова.

— Мога ли да разчитам на подкрепата ти, шефе?

Знаех, че неуморният ми критик, заместник-началникът на Съдебен отдел Пат Маккини, ще анализира всяко действие, което предприема.

— Разбира се. Няма смисъл да се бием в гърдите, преди да получим желанния резултат. Прати онези от „Служебна защита“ по дяволите. Все още не е поискал адвокат и не е обвинен в убийство. Сам ще се справя с медиите.

Затворих и позвъних в болница „Мид-Манхатън“. Морийн Форестър бе приета там рано сутринта. Телефонистката ми даде вътрешния ѝ номер и ме свърза със стаята ѝ.

— Как се чувстваш?

— Засега добре. Особено след като чух, че сте хванали вашия човек. Благодаря за халата.

— Разбрах, че в дъното на твоя коридор има солариум и пациентите от амбулаторията често се навъртат там. Предположих, че ако си най-добре облеченото момиче в компанията, ще привлечеш поне част от тях да споделят с теб по някоя и друга клюка.

— Значи все още искате да остана тук два дни?

— Да. Не сме сигурни с какво си имаме работа. Майк мисли, че е възможно Попе да е имал съучастник, когато е нападнал Доджън. Може би някои от приятелчетата му са го чули или видели след убийството. Просто искаме да се подсигурим, ако нямаш нищо против.

— Да имам нещо против? Това е лесна работа. В единнайсет и половина ще бъда посетена за първи път. Ще доведат някакви стажанти да им опиша симптомите.

— „Каж и покажи“?

— Без да показвам, слава богу. Засега само ще изслушат оплакванията ми.

— След малко Сара ще дойде при теб на свиждане. Ще се обадя отново. Много поздрави от Мърсър и Майк. Чао!

Позвъних на още няколко места, след което отворих вратата на офиса на Питърсън, за да проверя какво става в щаба. Почти всички отново бяха отишли в болницата, за да продължат търсенето на доказателства и свидетели. Уолъс все още бе в стаята с Бейли и не бе постигнал никакъв напредък.

Лейтенантът преглеждаше записките на двама от детективите.

— Баталия има страхотна идея как да отложим обявяването на Бейли за арестуван.

Изложих плана да бъде държан в затворническата психиатрия заради предишното си престъпление, за да избегнем прибързаните изявления за успех в разследването, докато доказателствата не бъдат анализирани, и помолих Питърсън да съобщи на Чапмън, Уолъс и останалите от екипа.

— Чувствам се напълно безполезна тук, Лу. Би било по-разумно да отида в офиса си и да свърша малко работа, не мислиш ли? Ако имате нужда от мен за нещо, обадете се и веднага ще дойда.

Събрах бележките си и излязох от участъка, отново през задния вход. Хванах такси до Лексингтън Авеню и прегледах полицейските доклади, докато колата пълзеше към центъра през натовареното движение, обичайно за петък по обяд. Пристигнах в прокуратурата, когато повечето колеги излизаха в обедна почивка. Лора ми предаде съобщенията и предложи да ми донесе нещо за хапване на връщане от покупки. Поръчах си салата с риба тон и диетична кола и се залових да отговарям на обаждания и да давам указания на юристите от екипа си.

Следобедът ми се стори безкрайно дълъг и скучен. Никой не позвъни от участъка, а Сара правеше компания на Морийн в болницата. Както обикновено в петък следобед, бяха се струпали куп нови оплаквания. За колегите, които нямаха работа в съда, уикендът вече започваше. Не ги потърсих и естествено никой от тях не поиска съвет.

Минаваше четири и половина, когато Лора ми съобщи, че на телефона е Джордън Гудрич, най-добрият ми приятел от първите дни в

юридическия колеж.

— Сюзън ми се обади преди малко. Знае, че работиш по нашумял случай, но все пак те каним на вечеря с нас и децата.

— Благодаря, но за съжаление трябва да откажа. Изтощена съм. Ще се прибера рано и ще хапна нещо диетично у дома.

— Какво ще кажеш поне да пийнем преди това?

— С удоволствие.

През десетте години, откакто се бяхме дипломирали, с Джордън се срещаме всеки втори петък и споделяхме преживяванията си. Той произхождаше от скромно семейство от малък град в Джорджия и само благодарение на собствените си усилия бе завършил право с по-висок успех от повечето ни състуденти. Беше спечелил място в „Лоу Ривю“ и имаше блестяща кариера. Двамата със Сюзън бяха най-близките ми приятели в Шарлътсвил и малко от събитията в зрелия ми живот не бяха споделени и отпразнувани с тях.

Обадих се на Питърсън, преди да тръгна за срещата си с Джордън на обичайното място — в бар „Бемълмънс“ в „Карлайл“. Лейтенантът ме осведоми, че след два часа Уолъс и Рамирес ще отведат Остин Бейли в затворническото отделение на „Белвию“ и че Чапмън и останалите от екипа са в болницата. Полицейският началник Макгроу щеше да съобщи на екипите от пресата, че е постигнат успех в разследването за Доджън, но все още няма арестуван. Щом фоторепортерите се разотидеха, щяха спокойно да изведат Попе. Казах, че пейджърът ми ще бъде включен, докато се прибера у дома, където ще прекарам вечерта.

Джордън чакаше в едно сепаре в „Карлайл“, под причудлива стенна рисунка на животни, каращи кънки в Сентръл парк. Когато пристигнах, пианистът свиреше китка от песни на „Бакра“ и докато вървах към масата на Джордън, направи виртуозна импровизация върху мелодията на „Никога вече няма да се влюбя“.

— Важното е да запазиш ритъма — с насмешка коментирах музикалния подбор.

Джордж, сервитьорът, който ни обслужваше всеки петък, пристигна с моя „Дюарс“ още преди да разкопча и сваля палтото си. Джордън бе изпил половината от първото си мартини „Столи“, когато го целунах по бузата и седнах до него на коженото канапе.

Все още не бях свършила с обичайните въпроси за Сюзън и децата, когато пейджърът ми записука. Погледнах екрана и видях номера на Бил Шийфър, който отново се обаждаше от лабораторията.

— Страхотно! Почакай да отговоря. Може би все пак ще дойда на вечеря. Ако новините за кръвната проба са такива, каквито очаквам, ще ми вдъхнат нови сили.

Трябваше да прекося фоайето на хотела, за да стигна до телефонния автомат. Проправих си път между малките маси, отрупани с чаши и панери с домашно приготвен чипс и заобиколени от елегантно облечени клиенти от близките художествени и антикварни галерии.

Поставих монета и набрах номера на Шийфър.

— Бил, обажда се Алекс. Имаш ли вече нещо за мен?

— Да, но няма да ти хареса. Кръвта не е нейна.

— Моля? — попитах недоверчиво. — Трябва да е на Доджън.

— Не е. Зная, че са ти казали, че Бейли няма никакви наранявания, но кръвната група напълно съвпада с неговата, Алекс. Все още нямам ДНК резултати, но съм сигурен, че ще се окаже негова собствена кръв. Не мисля, че човекът, когото сте задържали, е убиецът.

„Успокой се“, казах си и се опитах да осмисля въздействието на информацията на Шийфър.

Свързах се със седемнайсети участък, за да съобщя новината на Питърсън.

— Тръгвам веднага. Незабавно повикайте медицински екип. Искам някой да прегледа Остин Бейли в мое присъствие още сега. Вече загубихме двайсет и четири часа по фалшива следа. Кажете на Макгроу този път да заяви пред пресата, че нямаме заподозрян. И се постарай да уведомиш Морийн какво става, преди да се заемеш с каквото и да е друго. Може би някой все още се разхожда на свобода в болницата.

Джордън бе поръчал по още едно питие, за да полеем добрата новина, която бях отишла да получа.

— Запази го за следващия път — казах троснато и грабнах нещата си. — Извинявай, че те изоставям, но току-що се оказа, че убиецът ме е надхитрил.

Оставих го, зяпнал от изненада, с двете пълни чаши на масата и сметката. Главата ми бучеше.

14.

Наближаваше седем часът в петък вечерта, когато изкачих стъпалата в участъка. Въодушевлението на екипа от сутринта се бе изпарило. Долавяше се разочарование.

Джери Маккейб говореше по телефона на едно бюро до прозореца. Закри слушалката и ми каза:

— Те са в дъното на коридора с Бейли. Върви при тях.

Оставих палтото и документите си в офиса на Питърсън и отидох в стаята за отидох. Лейтенантът и Уолъс стояха с гръб към мен, двама други мъже се бяха облегли на стените, а Попе седеше на масата, съблечен само по чифт мръсни боксерки.

Медик от „Бърза помощ“ бе застанал на колене пред Остин Бейли и старателно оглеждаше левия му крак от бедрото до прасеца и надолу до ходилото.

— Няма дори дракотина — съобщи той на лейтенанта, когато стана и се отдръпна от масата.

Питърсън ме представи на Хуан Гуера, който току-що бе завършил щателния преглед на Остин Бейли. Затворникът не помръдна от масата, опря брадичка на голите си гърди и започна да мърмори нещо под носа си, а отчаяните полицаи го гледаха като рядък екземпляр в зоопарк.

— Мърсър, нали имаш по едно копие от полароидните снимки на панталоните, на които се виждат петната? — попитах.

Докато Уолъс извади куп снимки от джоба на якето си, Бейли вдигна поглед към мен и се ухили:

— Казах ви, че е боя, госпожо.

Подадох полароидите на Гуера, показах най-големите петна по долната част на левия крачол и му обясних, че има доста кръв и по десния, и по обувките.

Докторът кимна и произнесе една-единствена дума:

— Варикоза.

В стаята отекна хорово изречен въпрос:

— Какво е това?

— Готов съм сам да дръпна шалтера на електрическия стол заради онази кървава баня, а вие твърдите, че нещастникът страда от разширени вени? — попита Уолъс.

— Често се случва, особено на бездомниците, които са лишени от редовни медицински грижи. — Гуера отново коленичи пред Бейли и спокойно го помоли да протегне двата си крака. Повдигна ходилата му едно по едно, прокара ръка по кожата и описа кръг около изпъкналата кост от вътрешната страна на всеки глезен. — Определено има разширени вени. Когато се спукат, кръвта му би могла да изтече, ако не получи медицинска помощ.

Попе се озърташе, докато всички говорехме за него, чешеше корема си с една ръка и нервно прокараваше пръстите на другата по бюрото.

Клекнах и разгледах глезените на Бейли заедно с лекаря.

— Помня, че баба ми също страдаше от това, Хуан — каза Питърсън, — но какво точно представлява?

— Внимавайте, лейтенант — посъветва го младият медицински експерт, — обикновено е наследствено. Разширените или усукани вени причиняват бърза умора. Венозните клапи, през които циркулира кръвта обратно към сърцето, не функционират както трябва. Би могла да потече през стари рани от употреба на наркотици или просто...

Уолъс посочи белезите от игли по ръцете и бедрата на Бейли.

— По дяволите, боцкал се е повече от „Би енд Оу Рейлроуд“!

— Но не виждам нито един нов белег. Нито драскотина, нито точица, освен онези стари петна — отбелязах.

Гуера продължи:

— Мис Купър, виждал съм кръвта да блика през тези отвори като от петролен кладенец. Сърцето продължава да изтласква, вената се спуква и кръвта няма къде да отиде. Миналата седмица с колегата ми получихме повикване от трийсет и шеста улица. Обувките на един старец се бяха напълнили с кръв и преливаха. Сложих пръст върху вената, голямата, до глезена, притиснах я за около минута и кръвотечението спря. Раната бе едва забележима като от убождане с карфица. Но ако не се действа бързо, пациентът може да умре от загуба на кръв.

— Защо просто не ни каза, че кръвта е негова? — попита Мърсър неясно кого.

Попе хвана ръката ми, когато се отдръпнах от масата.

— Казах ви, че стъпих в кофа с боя и че съжалявам за случилото се с докторката.

Явно самият Бейли не помнеше какво е преживял и вероятно дори не бе имал представа с какво са изцапани дрехите му.

— Нека се облече — казах аз и излязох. — Когато го откарате в „Белвю“, погрижете се да бъде обстойно прегледан. Може би поне той ще има полза от цялата тази заблуда.

В щаба бе тихо. Питърсън и останалите ме последваха вътре, докато двамата медици събираха принадлежностите си и се готвеха да си тръгнат.

Прелистих бележника си с номера и потърсих домашния телефон на Чет Кършнър. Повторих на главния медицински експерт теорията на Гуера за разширени вени и той ме увери, че това е логично обяснение за кръвта, заради която Попе Бейли изглеждаше идеалният заподозрян.

Когато затворих, чух Питърсън да говори с Бил Дитрих. Искаше администрацията на болницата да бъде уведомена възможно най-скоро, че убийството все още не е разкрито и вероятният риск за персонала и пациентите не е отстранен.

— Някой наглежда ли Морийн? — попитах.

— Чарлс се съгласи да се включи в плана и ще прекара вечерта при нея. — Съпругът на Морийн бе напуснал полицейския участък и сега ръководеше разузнавателния отдел на голяма корпорация. — Днес всичко протече гладко. Техниците, които влязоха да монтират устройство за наблюдение, са наши хора. Инсталирали са микрокамера зад пролука в тавана и са я свързали с монитор в микробуса си. Паркирали са точно зад медицинския колеж „Минуит“. Може да спи спокойно, Алекс. В безопасност е.

— Ще ми кажете ли какво ще правим сега?

— Предлагам да свършваме за тази вечер — каза Уолъс. — Утре сутринта ще продължим със свежи сили търсенето в болницата. Под и над земята.

— Започнете подробно проучване за Джема Доджън. Когато се съсредоточихме върху Попе, мислехме, че не е била предварително

набелязана, а случайна жертва. Сега, след като всички ни казаха, че се е държала надменно и не е била харесвана като човек, не е зле да обмислим версията, че някой съзнателно се е опитал да се отърве от нея.

— Не мога да повярвам, че загубихме цяло денонощие напразно.

— Къде се бави Чапмън? — попита Питърсън и погледна часовника си. Работният му ден бе продължил повече от дванайсет часа.

С Мърсър се спогледахме и за първи път, откакто Шийфър ми бе съобщил резултата от кръвната проба, аз се усмигнах. Майк несъмнено бе седнал за петнайсет минути да си почине в някой бар между „Мид-Манхатън“ и участъка, пийваше бира и с удоволствие сравняваше умствените си способности с тези на Алекс Требек.

— Тръгвам си, преди да се е появил. Иначе цяла вечер няма да мога да се откопча. Ще бъда у дома през уикенда, Лу. Обади ми се, ако имаш нужда от нещо.

Взех папката си и се подготвих за краткото пътуване до апартамента си.

— Имаш право. Почини си. Струва ми се, че ще преживеем още много моменти на надежда и разочарование, докато разрешим този случай. Да те откарам ли?

— Сержантът от информацията ще уреди да се кача в някоя патрулна кола. Не живея твърде далеч. Лека нощ, Мърсър. И на теб, Лу. Утре ще се чуем.

Настаних се на задната седалка в колата на двама млади униформени полицаи, които ме оставиха пред блока. Портиерът ми каза, че в кабината му има пратки за мен и аз изчаках, докато донесе куп писма и списания и няколко тоалета от химическо чистене.

Когато отворих вратата на жилището си, Прозак лежеше на изтривалката. Размаха настръхналата си опашка, вдигна глава и аз изпитах радост, че ще ми прави компания през уикенда.

Домашната помощница на Дейвид Мичъл бе довела Зак в апартамента ми и бе оставила бележка на поставката до лампиона, заедно с каишката на кучето: „Нахраних я, преди да тръгна в шест часа. Трябва само да я разходите още веднъж, преди да си легнете“.

Оставих багажа си, нахлузих клин и широка риза с мъжка кройка и пръснах по малко „Калеш“ зад ушите и около китките си. Бях се

отказала от любимия си „Шанел“ след последната си злополучна връзка.

Влязох в кухнята и надникнах във фризера. На долните рафтове имаше кутии сладолед с различен аромат, но всичките с познатия знак за съдържание на шоколад, няколко пакета замразена диетична храна над десертите и пластмасов съд с бучки лед от автомата. Предостатъчно провизии за приятна вечер у дома.

Избрах лазаня, 143 калории, отстраних целофановата опаковка и пъгнах порцията в микровълновата фурна. През шестте минути, докато коравата като камък храна се отпусна и затопли, напълних чаша „Бакара“ с бучки лед. Винаги използвах кристални и порцеланови съдове, когато вечерях сама, за да си представям, че хапвам истинска гозба.

Бутилката скоч бе в килера и Зак тръгна по петите ми, когато отидох да си наля. Сложих на масата салфетка в комплект с подложка и погледнах през прозореца прекрасния градски пейзаж. Пуснах компактдиск и докато слушах излиянията на Смоуки пред момичето, чиято любов бе загубил заради един свой каприз, и припявах „О, скъпа моя“ заедно с поддържащите вокалистки, чух звън, който ме подсети, че храната е готова.

Вестник „Таймс“ бе твърде сериозен за вечерно четиво, а клюкарските издания бяха пълни с криминални истории и не биха ми помогнали да се отърся от въздействието на събитията от деня. Заплетената история за неволите на лейди Юстъс от романа на Тролъп напълно би отклонила вниманието ми от скромната трапеза и реших, че е по-добре да почета от нея преди заспиване. Грабнах априлското издание на „Стил“ от купчината непрочетени списания в килера с надеждата, че елегантните пролетни тоалети ще повдигнат настроението ми.

След вечеря се затворих в кабинета си и позвъних на неколцина приятели. Не очаквах много от тях да са си у дома в този час в петък вечер, но опитах да се свържа с Нина Баум, предполагайки, че благодарение на часовата разлика със Западното крайбрежие ще мога да си побъбря с нея. Оставих съобщение на телефонния ѝ секретар с молба да ми се обади през уикенда.

В десет часа, въпреки че едва държах очите си отворени, извадих скиорското си яке от гардероба и закачих каишката на Зак, за да я

изведа на разходка. Тръгнах към северния край на алеята и свих вляво. Вятърът бе утихнал и вечерният въздух бе приятен. Поведох я към Трето Авеню, пресякох „Лексингтън“, заобиколих блока и продължих към парка.

Отбих се в един частен магазин зад ъгъла на „Леке“ да купя колумбийска канела за сутринта.

Тротоарите бяха почти пуси. Срегнах само неколцина собственици на кучета и двама тичащи за здраве. Със Зак минахме по последната уличка, покрай редица къщи и държавно училище, чиито прозорци бяха тъмни. Спрях на светофара на Трето Авеню и слязох от бордюра, когато светна надпис „Премини“.

От средата на съседната улица се приближи дребничък мъж с шалче на врата, следван от бостънски териер. Зак задърпа каишката, опитвайки се да стигне до тротоара, докато аз все още бях на платното.

— Кротко, момиче! — казах и се опитах да я удържа.

Чух зад дясното си рамо изскърцване на спирачки като при рязък завой. Вниманието ми бе съсредоточено върху кучето, но за миг извърнах глава, за да видя какво става. Колата взе завоя с изумителна скорост и с вдигнати предни гуми се устреми право към мен.

Зак забърза напред да подуши териера, пуснах каишката ѝ и се хвърлих към последната кола, паркирана до бордюра преди ъгъла.

Господарят на териера хвана нашияника на Зак и ми извика от тротоара:

— Добре ли сте? Удари ли ви?

Затаих дъх и изтичах да прегърна Зак. Коленичих до нея, за да се уверя, че не е пострадала. Ръцете ми неудържимо трепереха.

— Не се безпокойте, госпожице — продължи непознатият, който приличаше на късогледия мистър Маго. — Кучето не беше в опасност. Само вие. Добре ли сте?

— Нищо ми няма — отвърнах, изправих се и изтупах дрехите си. — Сигурно шофьорът е загубил контрол, пийнал е или...

— Ако питате мен, като че ли нарочно се бе насочил към вас. — Дръпна каишката на своето куче, за да го отдалечи от Зак, леко се засмя и попита: — Да се обадя ли на полицията? Имате ли врагове?

— Толкова много, че не бих могла да ги изброя. Защо? Видяхте ли номера на колата?

Опитах се да си внуша, че е глупаво да подозирам, че някой съзнателно е целял да ме блъсне. Все пак осъзнах, че е напълно възможно.

— Не. Шофьорът изключи фаровете, когато мина под лампата. Не видях нищо, освен че е голяма кола с тъмен цвят.

Благодарих му за проявената загриженост, погалих гладката шоколадова кожа на Зак и я държах близо до себе си, докато вървахме от вътрешната страна на тротоара по пътя до апартамента ми.

Качих се с поверения си за уикенда товар, преоблякох се и взех в спалнята питие, за да успокоя нервите си, преди да се опитам да заспя. Искаше ми се да вярвам, че едва избегнатата злополука е била случайна, но неволно започнах да се питам кой би могъл да желае смъртта ми.

15.

За първи път от доста дни през прозореца на спалнята ми нахлу слънчева светлина. Случката от вечерта вече ми се струваше като лош сън. Навярно въображението ми бе преувеличило действителността.

Този път със Зак заобиколихме блока от другата страна, за да избегнем улицата, на която движещата се с бясна скорост кола ме бе изплашила до смърт. Държах кучето далеч от платното и вървах срещу посоката, от която идваха колите, за да ги виждам.

Когато се прибрах, облякох трикото и клина си и слязох в гаража, за да отида с джипа си до Уест Сайд. Паркирах пред сградата, в която бе студиото на преподавателя ми по балет.

Пет-шест от редовно трениращите вече се бяха събрали и правеха упражнения за разтягане върху гладкия паркет. Уилям влезе и заехме местата си до гредите покрай трите стени на стаята.

Музиката бе Симфония номер 6 в си минор от Чайковски. Изглежда, Уилям обожаваше „Патетиката“. Стегна рамене, артистично вдигна глава и ни даде знак да заемем първа позиция плие и релеве от центъра на помещението.

Както винаги, почувствах се прекрасно, когато мелодията ме завладя, и се опитах да се съсредоточа върху стъпките, които преподавателят ни диктуваше, надвиквайки кресчендото на богатия оркестров аранжирмент. Майка ми ме бе записала в школа по балет, когато бях четиригодишна, и това все още бе любимото ми физическо упражнение.

Уилям бе танцувал дълги години в Американския балетен театър, преди да се оттегли от сцената. Дисциплината и старанието, които изискваше тази форма на изкуство, ми позволяваха поне за час да забравя за неприятните страни на работата си и да се предам на неговата магия.

Преподавателят мина покрай редицата танцьори, всеки от които се бе хванал с лявата ръка за долната греда, и огледа позициите ни.

— Прибери корема и опашката, Джудит — упрекна той стройната млада жена зад мен. — Раменете назад, Алекс. Искам да видя тези дълги крака в красива линия, млада госпожице.

Изпънах крака си и протегнах пръсти толкова далеч, колкото позволяваше бялата кожена пантофка.

Уилям ни огледа във втора, четвърта и пета позиция, а после ни накара да повторим същите движения, като се държим с дясната ръка. Докато се обръцах на другата страна, погледнах в огледалото и успях да различа професионалистите от неуспелите балерини и ненадарени красавици. Като дете всяка събота сутрин отивах в студиото за урока на първи клас с момичета на своята възраст, а после оставах да гледам по-сложните фигури, изпълнявани от по-големите, и се опитвах да имитирам стъпките им. Мечтаех за деня, в който ще играя Одетта, Одилия, Жизел или Копелия, не подозирайки, че моята сцена ще бъде пред скамейката на съдебните заседатели.

Уилям ни насочи към средата на залата, където упражнявахме пируети и фуети, докато по гърба ми изби пот и няколко къдрици се измъкнаха от конската ми опашка. Не исках урокът да свършва и да се върна от този приказен свят към реалния живот и време. Но когато адажио ламентозото завърши, Уилям се поклони на класа и ние отвърнахме на жеста като учениците на старите майстори.

Взех душ в съблекалнята и облякох домашната си униформа от клин и дълга риза. Следващата ми спирка бе паркингът на Ийст Сайд, откъдето забързах към салона на Луи на Петдесет и седма улица за подстригване и изсветляване на няколко кичура от русите коси, които бях наследила от финландския ген на майка си. Закачих пейджъра на колана си, докато седях на стола на Елза, която увиваше кичурите ми в тънко фолио.

— Ако имам късмет, няма да падне в умивалника.

Потупах малката черна кутийка, която бе връзката ми с полицейския участък.

— Ако отидеш в отдел „Убийства“ в този вид, здравата ще ги изплашиш.

Изслушах препоръките на Елза за най-новите филми и пиеси на Бродуей, които сякаш бе успяла да гледа преди премиерите. Като на конвейер тя ме предаде на Луи, който подряза с няколко сантиметра новоизрусените ми кичури и в същото време бях подложена на

кръстосан разпит за любовния си живот. Като истински французин той бе отчаян, че нямам сериозна връзка и винаги се опитваше да ми урежда запознанства с мъже. След като свърши с подстригването, Нана ми направи изящна прическа, когато ѝ казах, че вечерта съм поканена на прием у приятелка.

Половината ден бе отминал. Върнах се до дома си и оставих джипа в гаража. Когато се качих в апартамента си, лампичката на телефонния секретар примигваше. Нина бе отговорила на обаждането ми и молеше да ѝ съобщя новини за разследването. Морийн просто искаше да се чуем. Чапмън бе позвънил да ме запознае с последните разкрития, но в тях нямаше нищо важно.

Обадих се в „Мид-Манхатън“ и поисках да ме свържат със стаята на мисис Форестър.

— Засега само една дребна кражба — каза тя, след като ѝ разказах как съм прекарала сутринта. — Ходих в солариума. Там наистина е идеалното място да научиш нещо. Всички си шушукат какво е било мнението на лекуващите им лекари за доктор Доджън, кой я е харесвал и кой не. Съставям ти списъци.

— За каква кражба спомена? — попитах.

— Не се безпокой. Докато бях в солариума, една от санитарките дошла да вземе таблата от обяда ми. Скрила се зад завесата около леглото и дояла остатъците. Половин препечена филийка, най-безвкусният ванилов пудинг, който можеш да си представиш, и парче пуешко. Не знаела, че има скрита камера. После отворила чекмеджето на нощното ми шкафче и преровила козметичните ми принадлежности. Предполагам, че не е харесала цвета на червилото ми, защото само го разгледала и го върнала обратно. Колко често мислиш, че се случва това в болниците, а?

— Все още ли си самотна, Мо?

— Не се оплаквам. Не се налага да оправям легла и да мия съдове. След малко ще имам компания. Забавлявай се довечера и ми се обади.

Позвъних на пейджъра на Чапмън и докато чаках да отговори, влязох в кухнята да си сипя кисело мляко.

— В болницата съм — каза той, когато вдигнах. — Разговаряхме повторно с повечето от персонала на медицинския колеж. Този път сондираме мнения за Доджън. Мисля, че трябва да се срещнеш лично

с доктор Спектър. Като че ли я е познавал най-добре от всички. Сутринта се отбих при него за няколко минути, докато преглеждаше пациент, претърпял операция. Казва, че е удобно да се видим в понеделник в два следобед. Можеш ли?

— Разбира се.

— Единствената друга новина е, че полицаи от седемнайсети участък намери няколко папки в кофа за смет на паркинга. Уолъс смята, че са от кабинета на Доджън. По тях има петна от кръв, но засега в контейнерите не е открито нищо друго.

— Какви папки?

— Празни. Три-четири. Изглежда, съдържали са спортни материали, а не медицинска информация. На етикетите са написани имена, като „Мете“, „Брейвс“, „Къбс“. Зная, че е била привърженик на бягането, но навярно си е падала и по бейзбола. Бившият ѝ съпруг трябва да се върне в Лондон в понеделник. Бихме могли да изкопчим лична информация и от него.

— Добре. Днес следобед ще изляза на покупки в квартала. Предполагам, че утре ще почиваш?

— Да. Тази вечер имам среща с журналистка от италианско списание, която преди месец написа статия за участъка.

Постарах се пожеланието ми за приятно прекарване да прозвучи искрено.

Грабнах куп дрехи, които трябваше да занеса на химическо чистене, и три поли за скъсяване. В съседство до шивашкото ателие имаше магазин за бельо, където се отбих, за да си купя десетина чорапогащника. Продавачката ме придума да взема и комплект бледосиньо дантелено бельо по случай началото на пролетния сезон и отидох до банкомата на ъгъла, за да възстановя похарчената сума.

Когато стигнах в салона за ноктопластика, минаваше три часът. Нуждаех се от маникюр и предпочетох да изтърпя клюките на висок глас в препълнената чакалня, отколкото да бъда единствената жена на приема на Джоан с неоформени и неравно лакирани нокти.

Прибрах се у дома, дадох на Зак късен обяд и още веднъж я разходих. Бях твърде неспокойна за следобеден сън, но си починах в леглото със съботния брой на „Таймс“. Опитах се да реша кръстословицата в долния ляв ъгъл и доста поумувах коя е липсващата

дума, докато се получи името Гале. Обяснението бе: немски астроном, открил Нептун.

Съботните приеми на Джоан бяха вълнуващи и аз с нетърпение очаквах веселбата с приятелите ѝ. Това винаги бе повод да се облека елегантно и да сложа някои от бижутата, които майка ми бе събирала през годините, но ми ги бе оставила в Ню Йорк, когато се бе преместила на Карибите. С голямо удоволствие се издокарах и повиках такси да ме вземе в осем без петнайсет.

Икономката отвори вратата, взе палтото ми и попита какво питие предпочитам. Вазите във фоайето и хола бяха пълни с френски лалета и бледи коралови рози. Джоан бе в библиотеката и забавляваше първата си гостенка с разказ за премиерата на една от пиесите си преди няколко години в театър извън Бродуей. Бе направила забележителен преход от драмите, играни тук и в чужбина, към писане на романи, последният от които бе издаден за четвърти път.

Пръв ме посрещна Джим Хейджвил, мъжът, в когото Джоан лудо се бе влюбила още при запознанството им през зимата. Беше експерт по външните работи, който водеше рубрика в международно издание, и двамата изживяваха бурните първи три месеца от връзката си. Един от поводите за приема бе желанието на Джоан да го представи на другите си приятели.

Разменихме целувки и Джоан ме въведе в кръга и ме представи на онези, които не ме познаваха, докато поздравих останалите. Коктейлите бяха поднесени за час и аз побъбрих с гостите, избягвайки темата за разследването, когато някой ме запита как върви.

Малко след девет часа Джоан ни покани в трапезарията около трите кръгли маси.

— Не ме обвинявай, че не съм направила нищо за теб, момиче — каза тя с доволно изражение. — Какво ще кажеш за симпатягата, с когото разговаря за очерка за шефа ти в „Ню Йоркър“? Той ще бъде кавалерът ти тази вечер. Дру Рено.

Застанахме в ъгъла и Джоан премести старинната брошка, която бях закачила на роклята си.

— А къде е жена му, Джоан? Запознах се с него, но забелязах венчалната халка на ръката му. — Засмях се на машинациите ѝ.

— Вдовец е, Алекс.

Прехапах устни.

— Господи! Съжалявам. Добре че го разбрах от теб, иначе щях да изпадна в неудобно положение. Все пак не се прави на сводница. Ще те убия. Знаеш, че мразя да ми уреждат...

— О, стига! Това е просто прием. Той е стар приятел на Джим от Принстън. Съдружник е в Милбанк, Туийд. Съпругата му е починала преди две години от тумор в мозъка, трийсет и седем годишна. Ужасна трагедия. Дру започна да се съвзема едва през последните два месеца. Гореве главата! Не бъди толкова скептична, Алекс. И престани да се изчервяваш. Освен това тук е пълно с твои приятели. Не е точно среща с непознат. Изгаряше от нетърпение да се види с теб. Каза, че миналата година сте се запознали на прием на Юридическата асоциация, но тогава... си била заета. Изключи проклетия си пейджър и просто се забавлявай, ще ме послушаш ли?

— Не мога да повярвам, че си направила това за мен без предупреждение, Джоан — засмях се аз на собственото си смущение, крадешком погледнах косите и грима си в огледалото на стената зад нея и подсилих червилото си.

— Това е по-разумна реакция, скъпа. Настаних го точно между нас и очаквам утре да ме обсипеш с благодарности. Изглеждаш страхотно, така че сядай.

Гостите бяха наобиколили масите и търсеха табелите с имената си. Дру бе застанал зад стола си и ни очакваше, за да кавалерства на домакинята и мен да заемем местата си от двете му страни.

С лекота подхвана отново разговора, който бяхме започнали в библиотеката, и ми припомни запознанството ни през миналото лято. Докато отпихах вино и хапвах превъзходен пай, приготвен от готвача на Джоан, постепенно бях пленена от чара и остроумието на кавалера си.

Когато поднесоха медальоните от телешко с невероятна гарнитура „Марго“, неусетно започнах да флиртувам с Дру, макар и да не бях сигурна дали причината е погълнатото вино или искрен интерес. Беше ми приятно отново да се чувствам така и цялата вечер ми се струваше вълнуваща.

Поговорихме за общи познати, за лятната му почивка на любимия ми Виниярд, за несравнимите качества на Джоан и като домакиня, и като приятелка и за книгите, които четяхме в момента. Продължихме на тема кучета, филми, ресторанти и баскетбол и той

дори за миг не намекна за някакво влияние на професионалния ми интерес към сексуалните престъпления върху личния ми живот, за разлика от повечето мъже, с които се бях запознавала досега. Бях така погълната от разговора с Дру, че почти забравих за Хю Гейнър, който седеше от другата ми страна.

— Ходила си в Палас Субиз, нали, Алекс? — попита Джоан. Имаше удивителна памет за всякаква любопитна информация. — Мисля, че има най-великолепната фасада от всички сгради в Париж. Построен е от Луи XIV за Субизката княгиня. Когато князът бил на път, тя носела по една обеща с диаманти в двореца. Така подсказвала на Луи, че хоризонтът е чист, „et voila!“. Сигурно е платил огромна цена за най-разкошното жилище в града, как мислиш? Всъщност, Хю, трябва да видиш зданието, когато отидеш там. Божествено е.

— Да пийнем кафе и коняк в хола.

Всички станахме и Дру се докосна до мен, когато мина зад гърба ми. Тъкмо побутвах стола си към масата. Той сложи ръката си върху моята и попита:

— Искаш ли коняк или?...

— С удоволствие.

— Не ме остави да довърша, Алекс — тихо прошепна той в ухото ми. — Или да отидем в дома ми и да завършим вечерта с по още едно питие?

— А... не мисля, че ще мога. Трябва да се върна в апартамента си, защото... има нещо... — запелтечих, търсейки начин да избегна смешното признание, че се налага да се прибера, за да изведе едно куче на разходка.

— Извинявай, не е нужно да ми обясняваш — суховато каза Дру. Явно предполагаше, че го разигравам. Че някой ме чака у дома, докато цяла вечер се забавлявам с него.

Поклатих глава и заговорих:

— Не е това, което си мислиш. Става дума за куче. — Той вдигна глава и се засмя. — Кучето на съседа ми продължих. — Просто не съм свикнала да се прибирам в определен час и да нося отговорност за живо същество.

— Съперникът ми е куче? Нямам нищо против. Какво ще кажеш да пийнем коняк в твоя апартамент и да ти правя компания при среднощната разходка на кучето?

— Как бих могла да откажа? Да намерим домакинята.

Джоан наобикаляше гостите си, докато пийваха кафе, а Джим поднасяше пури на мъжете, които все още бяха пушачи.

С Дру ѝ благодарихме за вечерта. Приятелката ми ме прегърна за лека нощ, когато той отиде да донесе палтата ни.

— Този път ти прощавам, че си тръгваш рано. Подведох ли те?

— Засега не. Ще ти се обадя утре.

— Какво ще кажеш за обяд в „Мортимър“ с мен и Джим?

— Не мисля. Трябва да прегледам тонове документи за разследването и обвинителните актове за още няколко дела. Ще работя у дома, но през по-голямата част от деня ще бъда заета. Както обикновено, ще мисля за заподозрените.

— Алекс, моля те, тази вечер не се дръж като обвинител на сексуални престъпници, а като жена.

— Връщай се при гостите си, Джоан.

Дру ми помогна да облека палтото си и излязохме на улицата да хванем такси до жилището ми.

Прозак се зарадва на компанията ни, когато влязохме, и тръгна по петите ми, докато запалих още няколко лампи в коридора и кабинета си. Налях по чаша коняк, а Дру обиколи хола, разгледа снимките по полиците и разпита кои са хората. Щом включих сиди-плейъра и зазвуча кадифеният глас на Сам Кук, бях завладяна от мелодията на „Ти ме възвисяваш“ и мисълта, че и неговата бурна любов е започнала като обикновено увлечение.

Седнахме на дивана с чаши в ръка и Зак се сгуши до мен, след като свалих обувките си и се настаних удобно. Побъбрих с Дру за приятелките си, за детството му, кариерата ми, партньорите му и през цялото време исках само да се приближи и с целувка да ме накара да замълча.

Когато това се случи — между разказите за първата ми любов в колежа и неговата риболовна екскурзия в Шотландия — разтворих устни и усетих вкуса на езика му, докато протягах ръце да погала нежните кафяви къдрици на тила му.

Дру се облегна назад, повдигна ме и ме притегли към тялото си, шепнейки отново и отново: „Александра“, заровил устни в косите ми. Разхлабих вратовръзката му, разкопчах горните копчета на ризата и го целунах по врата и гърдите. Той повдигна лицето ми, притисна го

между дланите си, за да ме погледне, срещна очите ми и одобрително се усмихна. Освободих се и отново потърсих с език устните му.

Стори ми се, че тази нежна прелюдия продължава часове, но само след три-четири песни Дру ме целуна по-закачливо по носа и предложи да изведем Зак на разходка, преди да си тръгне.

„Значи освен всичко друго, е и сериозен“, помислих си, когато станах от дивана, пригладих полата си, обух се и прокарах пръсти през разрошените си коси.

Всичко бе толкова приятно, че нямах нищо против засега да обуздаем сексуалния порив. Страните ми горяха и цялото ми тяло тръпнеше от възбуда, каквато не бях чувствала от месеци. Исках да ѝ се насладя по-дълго и да накарам Дру да ме желае толкова силно, колкото аз него. Вече си представях как се любим и знаех, че ще бъде без фалшивия стимул на алкохола.

Закачих каишката на Зак за нашияника ѝ, облякохме палтата си и слязохме с асансьора. Докато изминахме двете пресечки, Дру държеше каишката с една ръка, а с другата обгръщаше раменете ми. Може би защото бе почти краят на март или благодарение на приятната компания, нямах нищо против нощния хлад и не исках разходката да свършва.

Върнахме се пред блока ми, Дру ме целуна още веднъж и се сгушихме до едната от големите колони в началото на алеята.

— Ще ти се обадя утре. Тази седмица се налага да пътувам до Сан Франциско, за да сключа една сделка. Би ли могла да ме вместиш в графика си?

— Дни или седмици?

Все още не бях готова да се обърна и да вляза.

— Твърде самонадеяно ли е да се надявам на месеци? — попита той и аз се засмях на ентусиазма му. — Когато работиш по нашумял случай, напълно ли си обсебена от разследването или мога да се свържа с теб, ако те потърся?

Това бе първото споменаване на убийството за вечерта и изведнъж мисълта за Джема Доджън ме накара напълно да се опомня.

— Не мисля, че ще имаш някакъв проблем, ако се опиташ да ме откриеш, Дру.

Разделихме се и той се отдалечи.

Проследих го с поглед, когато излезе на улицата да повика такси, и аз се качих с четириногата си другарка, за да си легнем.

Рядко си позволявах да се излежавам с „Таймс“ в неделя сутрин. Изведох Зак на ранна разходка, след което се върнах с вестника, отново се пъгнах под завивките и старателно прочетох новините и всички клюки, преди да стана, да взема душ и да се облека.

В единайсет часа се обади Джоан:

— Можеш ли да говориш?

— Искаш да знаеш дали Дру е все още тук?

— И това ми хрумна.

— Отиде си, но наистина съм ти длъжница, Джоан. Да, прекарах страхотна вечер. Да, храната беше фантастична. И да, ще се видя с него отново. Би ли задържала за минута? Някой друг чака да го включи.

Натиснах бутона и чух гласа на Чапмън:

— Имам новини за теб, Русокоске...

— Веднага ще ти се обадя, Майк. Почакай да довърша на другата линия.

— Добре, но не съм у дома. Ще ти дам номера.

Продиктува цифрите и ми каза да поискам вътрешен 638.

Потиснах любопитството си, за да кажа на Джоан, че трябва да прекъсна, защото имам важен делови разговор.

Набрах записания номер и телефонистката каза:

— Хотел „Сейнт Реджис“, с кого да ви свържа?

Дадох ѝ вътрешния номер и изчаках, докато приятен женски глас с чуждестранен акцент каза:

— Ало.

— Майк Чапмън, ако обичате.

— Разбира се — отвърна гласът и след няколко секунди се обади Майк.

— За нейна или за твоя сметка? — попитах.

— Когато за последен път аз плащах за хотелска стая, банята беше в дъното на коридора и докато открия шалтера за отоплението, гаджето си отиде. Тук има минибар, от който мога да се прехранвам по-дълго, отколкото бих оцелял в твоята кухня.

— Онази журналистка от Милано ли е щастливката?

— Точно така, Русокоске. Но всичко е само бизнес, няма причина да ревнуваш. Питърсън ми позвъни тази сутрин и смята, че веднага трябва да узнаеш. Един стар служител в архива на участъка се натъкна на формуляр 61.

Това бяха доклади за подадени оплаквания, попълвани от униформени полицаи при граждански сигнали за престъпления в Ню Йорк.

Майк продължи:

— Ищцата е Джема Доджън. Обадила се е в участъка преди малко повече от месец, в края на февруари. Записано е като жесток тормоз. Телефонни съобщения, смуцаващи или обезпокояващи абоната.

— Какво съдържа докладът? Кой го е изготвил?

— Спокойно. В момента не е пред мен. Мога само да ти го перифразирам. Доджън е получила поредица заплашителни послания на домашния си телефонен секретар. Мъжки глас. Не го разпознала, но предполагала, че е изменен. Завоалирани заплахи...

— Какви по-точно?

— Питърсън казва, че не се отнасяли за живота ѝ. Цинични намеци и твърдения, че е за нейно добро да напусне града. Лейтенантът иска да говоря с полицая, който е приел сигнала, за да видим какво ще си спомни. Това е всичко, което зная засега.

— Какви действия са били предприети? Някой изпратил ли е детектив да разговаря с Доджън?

— Да. Два празни формуляра. Първия път колегата се опитвал да се свърже с нея всеки ден в продължение на седмица, докато разбрал, че е извън страната. По-късно не получил отговор. Вторият е от две седмици преди убийството. Детективът ѝ се обадил да си уговорят среща, но Доджън отказала. Твърдяла, че обажданията са престанали и не искала да задълбочава проблема. Смятала, че се е разрешил от само себе си.

— Е, мислиш ли, че има връзка? Трябва да открием с кого е имала неприятности — в болницата и извън нея.

— Ще отскоча до Куийнс. Полицаят, който е попълнил формуляра 61, е назначен в общинското хранилище.

Майк имаше предвид огромния гараж, където се пазеха коли, крадени или конфискувани при обиск за наркотици.

— Не каза ли, че оплакването е подадено в седемнайсети участък?

— Там е работил човекът, преди заместничката ти да го принуди да направи признание пред съда.

— Сара?

— Да, преди десет дни е повдигнала обвинение. Предполагам, че не е искала да те занимава с този случай. Стоматологична сестра тръгнала към дома си с мъж, с когото се запознала на някакво събиране. Правили секс в колата му, паркирана на Първо Авеню. Твърди, че когато влезли в апартамента ѝ, той се разярил и я изнасилвил. Позвънила от хола си на следващата сутрин, съобщила, че все още спи в леглото ѝ и помолила да изпратят полицаи да го принуди да си тръгне, защото се бояла какво ли ще ѝ стори, когато се събуди.

— Не ми казвай...

— Да, онзи гений отговорил: „Госпожо, не предлагаме услуга събуждане по телефона“. Момичето подало оплакване, Сара разпитала сержанта и на следващия ден бил изпратен да попълва безброй документи за откраднати „Торъс“-и и „Нови“. От две седмици не е контактувал с хора. Дано се научи на съчувствие.

Чух смеха на госпожицата от Милано в стаята.

— Може би и ти трябва да се запишеш в класа, Майк.

— Впрочем исках да те попитам: издейства ли разпечатка на телефонните разговори на Доджън?

— Да, поисках от съдебната комисия да издаде призовки и Лора ги отпечата и изпрати в петък. Ще получим цялата информация. Ако ми дадеш датите на входните импулси, рано сутринта ще ги проследя.

Успяхме да засечем източника на телефонен импулс по номера, ако установим с точност датата и часа. Това бе изключително скъпа процедура за телефонните компании, най-малко петстотин долара за набраните номера в продължение на три дни. В повечето случаи не бе позволено. Но както почти всичко останало при нашумяло разследване, залогът бе висок и не всички правила се спазваха.

— Браво. Все пак ще мине повече от седмица, докато получим отговорите, нали?

— Това е проблемът, но поне ще започнем.

— Тръгвам за Куийнс. Ще ти се обадя по-късно.

Затворихме и аз влязох във втората спалня, която преди години бях превърнала в свой офис. Документите ми за различни дела бяха разпилени по бюрото. Открих папката с името на Доджън. Седнах и я разтворих, за да добавя фактите за оплакването ѝ предишния месец.

Извадих една снимка от местопрестъплението и се вгледах в ужасяващия образ. Старата лупа с дръжка от слонова кост, която бях купила от битпазара в Чилмарк, притискаше купчина бележки. Повдигнах я, за да огледам подробно трупа на Джема под различен ъгъл и да видя дали пред погледа ми ще се разкрие някаква тайна.

Започнах нова поредица бележки под заглавие „Кръв“ с въпросителен знак. Дали се бе опитала да нарисува фигура, която да ни насочи към убиеца ѝ? Или да напише буква, с която започва някаква дума или име? Подредих буквите от азбуката в колона, печатни и ръкописни, и се опитах да отгатна коя от тях би се получила, ако Джема бе събрала достатъчно сили да довърши символа. На следващия ден, когато продължим да търсим други заподозрени, освен Остин Бейли, щях да взема снимката и списъка си, за да потърся съответствие с някоя от кървавите драскулки по килима.

„Кои ли са демоните, навлезли в живота на тази добра лекарка?“, запитах се, докато гледах разрязаното ѝ тяло. Какво бяха съдържали папките, за да се окажат за злодея по-ценни от портфейла ѝ?

Почти през целия следобед бях заета с документите. Както обикновено, докато работех, слушах диск на „Мотаун“ с успокояващата Шуманова соната за пиано.

Дру се обади от офиса си в пет часа. Той също работеше в неделя.

— Не зная колко ползотворен е бил денят ти, но моята работа никак не спори. Не преставах да мисля за снощи и едва сега намерих оправдание да си тръгна. Да вечеряме заедно? Довечера трябва да се върна в офиса, за да подготвя тези документи за разпечатване, но бих се радвал да се видим за малко.

— Приемам.

— Избери заведение в твоя квартал. Непретенциозно, но добро. С джинси съм.

— „Бътърфийлд“ 81, точно до Трето Авеню. Страхотни пържоли и салати.

— Чудесно! Ще запазя маса и ще те чакам там в седем.

Нахраних Зак и я изведох да си поиграе, след което отидох пеша до ресторанта. Дру ме очакваше в едно сепаре и когато седнах срещу него, отмести менютата встрани, хвана ръцете ми и ги повдигна към устните си.

Поговорихме си, докато изпълниха поръчката ни и се нахранихме, а после продължихме на по чаша кафе без кофеин.

— Утре вечер заминавам за Западното крайбрежие. Имаш ли възможност да долетиш следващия уикенд и да го прекараш там с мен? Ще резервирам стая с изглед към залива и...

— Бих се радвала, Дру, но наистина е невъзможно на този етап от разследването. Ако полицаите не постигнат значителен напредък, през цялата седмица и дори през почивните дни ще разпитваме свидетели. А ако настъпи обрат — имам предвид, добър — случаят ще бъде поверен на моята отговорност. Наистина нямам възможност да отсъствам от града толкова скоро.

— Тогава просто ще трябва да ускоря нещата с клиента си и да се върна колкото може по-скоро. Не мисля, че изгледът ще бъде от значение при тези обстоятелства, нали?

Поклатих глава и се усмихнах.

— Хайде да повикаме такси и да те изпратя. Или предпочиташ да се кача с теб?

— Утре е „учебен ден“ — отвърнах.

Не желяех първата ни нощ заедно да бъде прекъсната от звъна на будилника.

Излязохме от ресторанта, хванати под ръка, разменихме няколко целувки по краткия път до апартамента ми и аз с неохота слязох от колата, а Дру продължи към офиса си в центъра.

Портиерът ми отвори вратата.

— Не ви видях да излизате, мис Купър. Навярно сте напуснали сградата по време на почивката ми за вечеря. Току-що изпратих доставчика на храна до апартамента ви с товарния асансьор. Опитах се да ви позвъня, но ме прекъснаха от двайсет и четвърти апартамент с оплакване за теч на терасата. Беше неотложно.

— Не съм поръчвала нищо. Излязох преди два часа. Сбъркал е апартамента.

Повечето младежи, които разнасяха храна по домовете от близките ресторанти, бяха имигранти и малцина от тях говореха сносно английски. Както се случваше с доста от съседите ми, и на моята врата често се звънеше в необичайни часове, когато някой от горния или долния етаж бе поръчал вечеря. Много пъти пицата за мистър Хупър от деветнайсетия етаж бе пристигала при мис Купър, а мен редовно ме бъркаха с Кулпър от двайсет и третия.

Унесена в блянове, извадих ключовете от джоба на сакото си и отворих вратата. Зак седеше с вдигната глава, сякаш бе очаквала да се прибера. Лявата ѝ лапа притискаше лист хартия, който навярно бе пъхнат под вратата.

Вдигнах обикновената бяла страница, върху която с огромни червени букви бяха изписани думите: „Внимавай! Нещата не са черни и бели. Правиш ужасна грешка“.

Сърцето ми подскочи и залостих вратата. Зак не се отдели от мен, докато изтичах до телефона и набрах номера на лейтенант Питърсън в малкия му офис в щаба. Прозвуча сигнал „свободно“. Нямаше кой да вдигне. Часовникът ми показваше десет и трийсет, когато се върнах до домофона и позвъних на Виктор в кабината на входа.

— Споменахте, че сте пуснали някакъв доставчик. Видяхте ли го да излиза?

— Да, слезе от задния асансьор. Мисля, че сте се разминали. Все още беше с торба в ръка. Каза, че е сбъркал адреса. Блокът, който търсел, бил на съседната пресечка. Трябваше да проверя, мис Купър, съжалявам.

Стоварих слушалката и седнах на дивана. Нямаше смисъл да прекъсвам важната делова среща на Чапмън с чуждестранната журналистка или да безпокоя Баталия до сутринта. Причината да плащам неоправдано високия месечен наем бе надеждната охрана на луксозната сграда. Някой очевидно се опитваше да ме сплаши. И успяваше.

16.

Охранителите изпълзяха на четири крака иззад редицата грозни храсти пред сградата на криминалния съд, когато слязох от таксито в осем и трийсет в понеделник сутринта. Ревностно пазена тайна бе, че едно от местата в Манхатън, където най-лесно може да се намери зареден пистолет, е зад тези жалки храсталаци, които бяха част от представата на някой служител на обществото за приличен облик на града.

Точно на главния вход имаше два детектора за метал, които засичаха всеки, който влиза в сградата. Ежедневно стотици осъждани и неосъждани нарушители на реда пристигаха в съдебната палата, за да се явят на разглеждането на делата си. Мнозина от тях бяха твърде глупави, за да се досетят, поне при първото си посещение, че ще бъдат претърсени и сканирани. Понякога — и денем, и нощем — мъже и жени изкачваха стъпалата, а после се връщаха, за да скрият зад неугледната растителност револвери, ножове и какви ли не собственоръчно направени оръжия.

Онези, които влизаха през централния вход, без да очакват, че ще излязат през задния и ще бъдат натоварени в зелен автобус с решетки на стъклата, любезно предоставен от Изправителния отдел, редовно оставяха играчките си зад храстите. Двама-трима униформени охранители, които правеха обиколки на сградата по няколко пъти дневно, ги събираха.

— Намери ли нещо ценно? — извиках на Джими О'Мара, когато се изправи и пусна няколко предмета в черна кожена чанта.

— Два автоматични и една ножовка. Скучна нощ, Алекс.

Срещнах Сара до количката за закуски. Купихме си кафе и заедно се качихме да отворим офиса. Чапмън ме бе изпреварил. Седеше на стола ми, опрял крака на бюрото, и истерично се смееше по телефона. Когато влязохме, остави слушалката, стана и силният му глас отекна в най-сполучливата му имитация на телевизионен водещ.

— Край на обажданията, дами и господа, имаме победител!

— За какво говориш?

— Установени са още неуредици в болницата и може би детектив Форестър се е докопала до нещо голямо.

Потръпнах при мисълта, че Морийн е била в опасност, докато аз бях прекарала вечерта в приятната компания на Дру. Със Сара в един глас попитахме какво се е случило с Мо.

— Нищо, нищо, нищо. Добре е. Съпругът и децата ѝ са били при нея през целия ден. Малко преди да загасят осветлението, влязла медицинска сестра с нареждане да направи на Морийн клизма, преди да заспи. От нейния лекар. Мо знае, че това е невъзможно, защото докторът ѝ е извън града до днес. Сестрата била упорита и двацет минути се карали, докато най-сетне онази отишла да повика старшата. Междувременно, половин час по-късно, телефонът на Мо зазвънял. Обадил се мъж, който се представил с името доктор Хейвън. Твърдял, че е дежурен през нощта и е получил от лекуващия ѝ лекар нареждане за сапунена клизма. Мо го заблудила, че току-що ѝ е била направена. После започнал да ѝ задава странни въпроси, накарал я да опише как се е почувствала. С подробности.

Сара поклати глава и се отпусна на един стол.

— Докато Мо говорела с него по телефона, момчетата пред монитора засекли обаждането. Едва ли онзи идиот е предполагал, че разговаря с детектив под прикритие. Забавлявала го около осем минути, той ѝ благодарил и затворил. Съвременните технологии ни помогнаха да открием номера, от който е дошъл импулсът, и да установим къде се намира абонатът.

— Нека позная. Някой от персонала на „Мид-Манхатън“?

— Не ставай смешна. Обаждането е било от частно жилище. От домашния офис на Артър Дж. Саймънсън. Парк Авеню номер 710.

— Съжалявам, но нищо не ми говори.

— Мистър Саймънсън е президентът на Фармацевтичната компания за животоспасяващи медикаменти. Най-големият дистрибутор на капсули и таблетки в страната.

Изръмжах, когато ми хрумна какви заглавия ще се появят в клюкарските вестници, щом се доберат до тази история.

— Това не е прецедент, дами. Питърсън се свърза с Бил Дитрих снощи, малко след единайсет часа, за да му съобщи фактите. Явно е имало подобни случаи тук, в „Ленъкс Хил“ и „Маунт Синай“. Поне в

пет други болници. Дитрих е знаел, но наредил на администраторките да си траят. Поради специфичния си предмет на дейност, компанията на мистър Саймънсън получава копия от регистрите на пациентите на всички медицински центрове, в които са отбелязани и имената на лекуващите лекари. Явно е търсил в списъка жени, настанени в самостоятелни стаи. Обаждал се на медицинските сестри рано вечерта, когато лекарите са приключили с визитациите си и са си тръгнали. Твърдял, че току-що е разговарял с доктора, който е приел или прегледал пациентката, и е бил помолен да даде нареждане от негово име за клизма и ректален термометър. Изчаквал около половин час и се обаждал на пациентката, като предполагал, че процедурата е извършена. Искал от нея да опише преживяното с най-малки подробности, слушал... и дявол знае какво е правил от другия край на линията.

— Не се наемам да гадая какво точно възбужда онзи извратеняк. Оставям това на Мики Дайъмънд.

Дайъмънд, ветеранът на съдебната хроника в „Ню Йорк Поуст“, бе експерт по странностите и безумията.

— С цялото си безсрамие ще иска на всяка цена да отпечата материал на първа страница.

Екипът на Мики бълваше жълти заглавия, разтръбяващи за най-разтърсващите престъпления в града. Двете със Сара бяхме звездите на рубриката му, защото черпеше сведения направо от извора.

— Не се безпокой, Мики те изпревари с петнайсет минути. Тази сутрин е получил информацията от щаба. Ще я отпечата под заглавие: „Клизмаджия тормози болни жени“.

— А нашата пациентка? Как е Морийн?

— Чувства се страхотно. Никой не я е докоснал с пръст, а и успя да различи цялата история с едно телефонно обаждане. Саймънсън призна всичко. В момента е под наблюдение за самоубийство в централния арест. Ще използват показания от другите болници, както и неговите, така че засега не се налага Мо да разкрива самоличността си. Доволна е. Очаква да се върне приятелят ти Дейвид Мичъл, хапва бонбони, лежи по онзи красив халат и чете криминални разкази побързо, отколкото смогваме да й занесем нови. Обади й се. Зная, че би искала да чуе гласа ти.

Следващата забележка на Майк бе към Сара:

— Защо изглеждаш толкова угрижена тази сутрин?

Тя потърка корема си и се засмя:

— Просто си мисля. Канех се да изляза в майчинство три седмици преди раждането, за да не получа контракции в метрото на път за прокуратурата. Ако това се случи, би трябвало да кръстя детето Вито или Хесус — на онзи от спътниците ми, който успее да го изроди и повие в леко използван „Дейли Нюз“ от предишния ден. Но когато чувам какво става в болниците, струва ми се, че метрото е за предпочитане.

— Хей, нали знаете правилата на Уорън Мъртъг? — Един приятел, който отдавна оглавяваше съдебно бюро, бе създал поредица канони, приложими при широк кръг ситуации по време на работа. — Правило на Мъртъг номер девет: „Всички щуротии се струпват накуп по едно и също време, на едно и също място, при едно и също дело“. Напълно важи за нашия случай.

Все още стоях права.

— Погледни това.

Извадих белия лист от бележника си и го подадох на Майк. Изражението му внезапно се промени, когато изправи гръб и сложи листа на бюрото пред себе си.

— Откъде се взе това? Защо не ми се обади?

Сара докосна ъгъла на страницата.

— Уреди си среща с Баталия, веднага! Това няма да му хареса.

— Намери ми папка за документи. Ще я взема, за да потърсим отпечатъци.

— Да, но трябва да елиминирате тези на любимото ти куче. Някой е пхнал бележката под вратата. Зак я притискаше с лапите си. Може би ще откриете и засъхнали лиги. Не зная дали ще има полза, въпреки че бях внимателна.

— Какво стана? Чу ли нещо до вратата, видя ли някого?

— Не бях у дома, Майк. Вечерях навън и портиерът просто е пуснал някакъв доставчик да се качи. Намерих я, когато се прибрах.

— Интересно от кого е бележката, но съм не по-малко любопитна да узная с кого си вечеряла — каза Сара.

— Слушай, който и да я е оставил, просто е целял да ме сплаши. Портиерът дори не знаел, че не съм у дома, а онзи не е изчакал да провери.

— Следващия път, когато опита, Зак няма да бъде там, за да го изплаши. Откъде знаеш с какви намерения е дошъл пред вратата ти? Имала си късмет, че кучето е било вътре и навярно е залаяло по непознатия, нали?

Може би бе прав. Позвъних в офиса на Баталия и Роуз вдигна. Казах ѝ, че трябва да се видя с областния прокурор във връзка с нещо спешно и тя ме увери, че мога да отида.

— Да вървим. Не е зле всички да чуем мнението му.

Тримата оставихме кафетата си на бюрото ми, прекосихме коридора и дежурният полицаи, който стоеше до вратата, ни пушна да влезем. Роуз изглеждаше доволна да ни види и ни покани направо в офиса на шефа си. Той говореше по телефона и ни даде знак да седнем до масата в средата на стаята, докато довърши разговора.

— Още седемстотин и петдесет хилядарки за спонсорство — и джебчиите ще бъдат прогонени от парка завинаги. Трябва да завърша речта си, преди да замина извън града в края на седмицата. Конгресионният комитет свиква заседание в средата на април и аз съм водещият на шоуто. Обичайната практика — цифрите не лъжат, но лъжците знаят как да си служат с тях. Кажи на сенатора, че ще присъствам.

Баталия дойде при нас, кимна на Сара и мен за поздрав и се ръкува с Майк.

— Пура, Майк? Дами?

— Не, благодаря, мистър Баталия — отвърна Чапмън.

— Свършихте страхотна работа при онази наркопласьорска касапница на Четирийсет и трета улица. Добре организирана акция. Поздравления.

— Имаме късмет, когато са глупави, мистър Би. Доста улесняват работата ни. Онзи беше застрелял четирима души в осем без двайсет в евтин хотел в театралния квартал, а после наредил на шофьора да даде газ до дупка. Мисля, че само трийсетина-четирийсетина свидетели бяха запомнили номера. Справихме се без особено усилие. Дано имаме същия успех с онзи кошмар в „Мид-Манхатън“.

— Какво ново?

Запознахме областния прокурор с всичко, което се бе случило, откакто му бях докладвала, че сме елиминирали Бейли, и му показахме писмото, оставено в дома ми. Дори споменах за случката с колата,

която сякаш нарочно се бе опитала да ме блъсне, докато разхождах Прозак, но се постарях да не изглеждам твърде разтревожена.

— Има ли причина да се безпокоя?

— Абсолютно никаква, Пол. Просто исках да знаеш и да видим дали ще ти хрумнат други идеи.

— Засега най-добрата е час по-скоро да разрешите този проклет случай. В четвъртък заминавам за Лондон. Ще се проведе интердисциплинарна конференция по етика. Насоки за новото хилядолетие или нещо подобно. Преди шест месеца обещах да участвам, но моментът се оказа неудобен, защото Конгресът се опитва да оттегли обещанието си за субсидия от миналата есен.

Чапмън го подразни:

— Хей, мистър Би, докато сте там, бихте ли имали нещо против да поговорите с няколко свидетели? Ще ви съобщя координатите, преди да тръгнете, и ще ви дам напътствия за тактиката.

Баталия стана, върна се на бюрото си и даде знак за край на съвещанието ни.

— Ще помисля върху предложението. За предпочитане е, отколкото да стоя в задушна зала и да слушам изводите на европейските социолози, че най-сериозният проблем с престъпността там е футболното хулиганство. Пази се, Купър, разбрано?

Преди да прекрачим прага, той се свърза по телефона с общината, за да каже на кмета, че позицията му по отношение на наркотиците не е достатъчно категорична и трябва да бъде преосмислена.

Поехме обратно през чакалнята под зоркия поглед на бившите областни прокурори, чиито сурови лица се взираха в нас от портретите по стените. През последните десет години бях прекарала толкова часове в чакане за среща с Баталия, че можех да назова всеки от отдавна забравените юристи и периода, в който е заемал длъжността. Бях ги поставила в категорията „нещо, което си струва да знаеш“, както се изразяваше баща ми за безполезните подробности, с които двамата с Майк пълнехме главите си.

— Каква е стратегията по-нататък? — попитах, когато се върнахме в офиса ми. Чапмън се настани на бюрото ми да състави списък на хората, с които трябваше да разговаряме, а аз се загледах над

главата му в гълъбите, накацали по бароковите орнаменти на сградата отсреща.

— Сара ще поддържа огъня тук. А ние ще започнем с Боб Спектър. После Спектър иска да отидем до „Ню Йорк Хоспитъл“, за да се срещнем с един лекар там. Казва се Джиг Бабсън. Спектър твърди, че Бабсън е бил един от най-близките приятели на Джема. Трябва да проверим и слуха, че е възнамерявала да напусне — кога и защо. Имаме достатъчно работа за целия следобед.

Обичайната върволица от колеги се зареди пред прага ми.

Стейси Уилямс застана до бюрото на Лора с фактура в ръка. Трябваше ѝ подписът ми за пътните разходи до Канзас Сити, откъдето щеше да доведе жертва на изнасилване за разглеждане на дело.

— Къде се загуби, Стейс? — попита Чапмън. Стейси бе стажантка при колега от екипа и от шест месеца излизаше с приятел на Майк от отдел „Убийства“.

— Всичко свърши, Майк. Преди две седмици скъсах с Пийт. Оказа се, че ме е лъгал. През цялото време твърдеше, че с жена му са разделени.

Прегледах фактурата за самолетния билет и я подписах. Сара влезе в типичната си майчинска роля:

— Стейси, не помниш ли поучителната реч на Пат Маккини? Когато някое ченге ти каже, че са разделени, има предвид, че в момента, в който говори с теб, се намира в единия край на Лонг Айлънд Експресуей, а жена му е в дома им, на сто и петдесет километра оттам, с четирите деца. Това е полицейското определение за разделени съпрузи.

Погледнах красивото лице и фигура на Стейси, когато се обърна да си тръгне, и си помислих, че едва ли дълго ще страда заради него.

— Ето фактурата. Постарай се да ме уведомиш, когато започне процесът, Стейси.

— Не е особено умна, Куп — отбеляза Чапмън. — Толкова често е виждала трите думи над козирката на бейзболната шапка, която Пийт носи всеки ден, а не се е досетила, че е женен? Сигурно предполага, че „Детска лига Масапика“ е любимата му благотворителна организация.

— Остави момичето на мира, Майк. — Сара стана и тръгна към своя офис, за да организира деня си. — Ще ме държиш в течение,

нали, Алекс?

Майк се обади на лейтенант Питърсън и го помоли да изпрати някой детектив да вземе заплашителната бележка за лабораторен анализ. Обадихме се на Боб Баниън да уреди достъп до видеозаписа, за да прекараме час в подробно проследяване на кадри в близък план и да стигнем до изводи коя част от папките и бележките на Доджън са били прелистени.

С Чапмън седнахме в хранилището на операторския екип и многократно превъртахме записа. Приближавахме набелязани области и се опитвахме да установим каква е била целта на нападателя. Дали папките, които се виждаха и които безспорно трябваше да прегледаме лично, имаха нещо общо с откритите в контейнера за смет? Дали убиецът ги бе взел от кабинета на Доджън? От бюрото ѝ или някое от многобройните чекмеджета?

— Някакъв напредък? — попита Боб.

— Сигурен съм, че ще имаме, когато разберем какво точно търсим. Все още не знаем.

Джанин Бормън, една от заместничките в съдебния подотдел за леки престъпления, ме чакаше, когато отново слязохме в офиса ми.

— Съдията в пета зала ми даде час на разположение да се позова на някой закон, или ще издаде заповед за освобождаване. Нямам време да търся. Надявах се да си водила подобно дело.

Страхотно извинение — нямала време да търси! „По-скоро не знае как да търси“, казах си.

— Какъв е проблемът?

— Делото е за сексуален тормоз. Случило се е в метрото. Няма подадено оплакване. Разполагам само с показанията на дежурния полицаи.

Обикновено при по-леки престъпления, извършени в метрото, местните жертви рядко се обръщат към полицията. От дългогодишен опит знаят, че вероятността някой да бъде изправен пред съд е незначителна, а да получи наказание — още по-нищожна. За повечето жени, пътуващи с метрото до работните си места в „Голямата ябълка“, търкането на нечии интимни части в гърбовете им в претъпкан вагон е част от цената, която плащат. Единственото предимство на зимния сезон е, че зимното палто представлява допълнителна защита срещу наглия спътник.

— Какво по-точно се е случило?

Джанин, изглежда, изпитваше неудобство от езика, който бе неизменна част от ежедневната ми работа. Запелтечи и смутено погледна Чапмън, докато ми описваше фактите.

— Онзи... хм... обвиняемият, Антъни Гавропулос, стоял в другия вагон, срещу полица. Полицаят казва, че видял обвиняемия да се пипа зад жената, която била сама. Твърди, че Гавропулос... че той извадил...

— Пениса си? — попитах.

— Да. И че имал... ерекция, и... като че ли започнал да го търка в жената.

— „Като че ли“ или със сигурност, Джанин? Едното е престъпление, а другото не е.

— Съжалявам, просто...

— Слушай, ако ще се занимаваш с такива дела, трябва да свикнеш с изразите и названията на частите на тялото. Никакви евфемизми, никакво смущение. Това е работата ни.

Тя събра кураж и отново заговори:

— Предложението е за споразумение. Виновен за сексуален тормоз. Условието е да бъде включен в програма за лечение на сексуални престъпници.

— Добре. Е, и?

— Адвокатът на подсъдимия упорства, че клиентът му не желае споразумение. Защитата твърди, че полицаят лъже. Гавропулос казва... че му е твърде малък. Че полицаят не би могъл да го види през преградите дори ако е имал ерекция. Водила ли си подобно дело?

Чапмън я прекъсна, размахвайки пръст във въздуха:

— Няма нужда да се позоваваш на закон, нито да търсиш друг такъв случай. Ето какво ще направиш. Слез в съда и кажи на адвокатата да се оттегли от битката. Да се разкара. Излишен е. И посъветвай мистър Гавропулос да се държи като мъж. „Бъди горд, Антъни. Приеми проклетото споразумение.“ Ако бях на негово място, бих преглътнал обвинението, вместо да призная, че ми е твърде малък, за да бъде забелязан.

Джанин зяпна от изумление, сякаш за миг повярва, че трябва да се вслуша в съвета на Чапмън.

— Той просто се шегува, Джанин.

Излязох с нея от офиса и ѝ казах как да постъпи със съдията, като ѝ посочих няколко подобни казуса, преди да я изпратя обратно в съда.

Чапмън държеше палтото ми, когато се върнах вътре.

— Хайде, Русокоске, да се махаме отгук. Ще вземем Мърсър и ще продължим работата по истински случай. Помниш ли какво ми каза твоята баба Джени, когато майка ти организира купон-изненада за теб преди две години?

Знаех точно за какво говори. Баба ми, руска еврейка, пристигнала тук и сама осигурила добро образование на синовете си в колежи и професионални училища, често недоволстваше и обвиняваше държавата.

Когато ѝ представиха Майк като един от колегите ми, тя го изгледа гневно и каза:

— Седем години учи в най-престижния университет, където синът ми можеше да си позволи да я запише, а Пол Баталия я превърна в експерт по пениси и вагини. Ой, така става в тази ваша Америка!

17.

— Любов или пари?

— Петдесет на петдесет. Ези-тура.

— Мисля, че по-често е едното, отколкото другото.

— А къде причисляваш страстта? А когато деянието е провокирано единствено от гняв? А убийствата, свързани със секс? Като престъпления от любов? Не е логично.

— Няма значение. Мисля, че много по-често причината е пари, отколкото любов.

— Помисли за случаите на насилие в семейството. Тук не става дума за „любовта“, за която ти се сещаш, а за покварена любов.

— Така ли мислиш? Всъщност семейните скандали, завършващи с убийства, много по-често са свързани с пари, отколкото с някакво емоционално неразбирателство.

Излязох от дамската тоалетна в столовата на болница „Мид-Манхатън“ и се присъединих към поредния безкраен диалог на Чапмън и Уолъс за убийствата.

— Какво е твоето мнение, Куп?

— Не зная. Вероятно пари.

— Мърсър, най-често Пако застрелва Флако заради няколко сини или червени ластика.

Напоследък най-типичното разследване на убийство бе съсредоточено около престрелка между враждуващи наркомафии заради пачки, прихванати с разноцветни ластичи — алени, тъмносини, лилави, жълти и така нататък.

— Понякога Флако намушква Пако, защото е преспал с любовницата му — продължи Майк. — Но обикновено се вбесява от това, защото тя е брънка от веригата за печелене на пари, а не защото я обича. Тези типове обичат питбулите, питоните и папагалите си. Но не и кучките си.

— Е, заради какво е пострадала Джема Доджън? Любов или пари? — попита Мърсър, макар и да знаеше, че нито Майк, нито аз

имаме отговор. — Хайде да видим какво ще каже Спектър.

Тримата се придвижихме през лабиринта от двойни врати и асансьори от столовата на болницата до тихия шести етаж на медицинския колеж „Минуит“. Майк съобщи имената ни на главната администраторка.

— Доктор Спектър очаква ли ви?

— Да, госпожо. Ние сме детективи от отдел „Убийства“, а дамата е от Областната прокуратура.

Не бе казал, че сме болни от тиф, но споменаването на професиите ни предизвика подобна реакция. Жената ни изгледа намръщено, завъртя се на стола си и избегна погледите ни, докато позвъни в кабинета на Спектър, за да го уведоми, че „онези хора“ са пристигнали.

— Последната врата вдясно, преди библиотеката.

Продължихме по коридора покрай тъмния кабинет, който бе принадлежал на Джема.

Спектър ни посрещна на прага. Приветливата му усмивка и откритите маниери издаваха увереност, подобаваща на човек с неговата репутация. С ръста си — метър и седемдесет — бе по-нисък от всеки от нас, а червеникавокафявите му коси бяха леко оредели.

Все пак изглеждаше по-млад от петдесет и две години — възрастта, отбелязана в записките на Мърсър.

Също като кабинета на Джема, и неговият бе препълнен с различни научни материали, снимки и награди. Но най-съществената разлика бе, че тук имаше и доста неща, издаващи лична привързаност — от снимки в плексигласови рамки сияеха детски лица, а върху плакати и пластмасови модели на кости се четяха хумористични посвещения от студенти.

— Значи вие сте хората, които се опитват да възстановят реда в малкото ни домакинство?

— Едва ли ни приемат като такива, съдейки по поздрава на администраторката — отвърна Майк.

— Както навярно се досещате, все още сме далеч от нормалното ежедневие, ако в комплекс като този би могъл да се употреби изразът „нормално“. Пресата не се отнася никак ласкаво с нас. Изкарват ни неспособни да опазим пациентите си. А вие, млада госпожице — обърна се той към мен. — Когато тук влезе прокурор, много от

лекарите изпадат в паника. Вечното недоверие между представителите на двете професии е пословично. Опитвам се да убедя персонала, че не сте дошли да проверявате дали вършим добре работата си.

— Надявахме се да ни помогнете да опознаем доктор Доджън — започнах. — Трудно е да се разбере нещо за нея. Изглежда, била е доста затворен човек.

— Такава беше. Мога да ви дам информация за професионалния ѝ живот, а по-късно, когато се срещнете с доктор Бабсън, бихте могли да разпитате за личния. Джема е постъпила на работа в „Мид-Манхатън“ по-рано от мен, преди десетина години. Имаше забележителни способности за жена. Всъщност надминаваше и доста колеги мъже. Заслужено е получила покана да работи в този факултет, а по-късно стана негов ръководител. Невероятен интелект, истински новатор в областта.

Около двацет минути говори въодушевено за всеотдайността, с която Доджън извоювала престижа на неврохирургичния факултет в „Минуит“, и за гордостта ѝ от изявите на нейни открития сред студентите с тази специалност.

Когато на Майк му омръзна да слуша щедрите хвалби, прекъсна разказа:

— Чухме достатъчно за Флорънс Найтингейл, докторе. Кой би имал интерес да се отърве от нея?

Спектър се стресна от неочаквания въпрос и неспокойно потърка тила си.

— Предполагам, че моето име е първо в списъка ви. Или е твърде нескромно да мисля така?

— Както желаете.

— Сигурен съм, че вече сте чули слуховете. Джема планираше да се върне в Англия и аз имах голям шанс да наследя ръководния ѝ пост. Стига Бил Дитрих и хората му да не издиреха външен човек зад гърба ми.

— Каква беше вероятността доктор Доджън да напусне? — попита Мърсър.

— Никой не знаеше със сигурност. Беше потайна, както винаги. Зная, че при последното си пътуване до Босна на връщане се е отбила в Лондон. Чух от приятели в университета там, че биха я приели с

отворени обятия. Отлични постижения. Освен това, разбира се — добави и кимна към мен, — фактът, че е жена, също е от значение.

— Беше ли си поставила краен срок да реши?

— Много неща в медицинския колеж ще бъдат решени през следващите две седмици. По-точно — на петнайсети април. Тогава трябва да обсъдим плана за есенния семестър и окончателно да определим кои студенти ще бъдат приети в неврохирургичната програма. Естествено за това трябва да попитате Дитрих. Неговият екип отговаря за административните решения.

— Да, разговаряхме...

— Опитайте да изкопчите от него и нещо пикантно. Имаше слабост към Джема, въпреки че скъсаха преди месеци.

И тримата бяхме достатъчно тренирани, за да понесем удара без коментар или реакция.

Майк, изглежда, направи някакъв извод, който не сподели, и продължи разговора със Спектър за плановете му.

— Да предположим, че следващия месец вие оглавите факултета. Каква промяна би настъпила в живота ви, докторе?

— Ако гледате на мен като на заподозрян, мистър Чапмън, отговорът е: почти никаква.

— Заплата?

— Същата. Може би ще получавам малко по-високи хонорари като гостуващ лектор, но тук, в болницата, бих спечелил само престижа на титлата. Нито долар повече.

— Но бихте се радвали да получите поста.

— Само глупак би отказал. Слушайте, истината е, че повечето специалисти в нашата област считат мен за глава на факултета. Напоследък Доджън не се задържаше дълго тук. Непрекъснато пътуваше до страни от третия свят. Когато хората говорят за „Мид-Манхатън“ — без или със светицата Джема — наричат това „факултета на Боб Спектър“. Този факт може да бъде проверен.

— Колко невролози имате...

— Поправка, мистър Чапмън. Не невролози, а неврохирурзи — сопна се Спектър на Майк, сякаш разграничението бе по-важно, отколкото дали Джема е жива или мъртва.

— Извинете, докторе, смесвам понятията. Бихте ли ми припомнили разликата?

Спектър се засмя на отговора му.

— Разликата? Около половин милион долара на година. Ние сме хората с трионите и бормашините, Чапмън. Ние оперираме, а те — не.

— Защо мислите, че Джема е възнамерявала да напусне „Мид-Манхатън“?

— Не мисля, мис Купър, зная със сигурност. Повечето специалисти в тази област изкарват прехраната си с отстраняване на тумори и хирургически процедури на гръбначен мозък. Някои от нас се занимават и с научни изследвания за различни заболявания и нарушения, както например аз — за болестта на Хънтингтън. Джема започна като всички останали, но по-късно се съсредоточи върху мозъчните травми. Ориентира се към тях в Ню Йорк, където в болниците толкова често постъпват жертви на престрелки и автомобилни катастрофи. В Лондон никога не бе оперирала пациенти с огнестрелни рани. Британците си падат по лова на яребици и фазани, но едва наскоро и при тях е възникнал проблемът с притежаването на огнестрелно оръжие, който тук съществува отдавна. Слава богу, по традиция при тях пушките са само в ръцете на аристократи, любители на лова. Сигурен съм, че това е известно на силите на реда. Както и да е, откакто бе започнала да се занимава с травми, посещаваше всички места в света, където се водят войни. Щом чуеше за размирици в някое селище в държава с труднопроизносимо име, която допреди десетилетие не е съществувала — и на следващия ден летеше натам.

— Не би ли могла да остане в „Мид-Манхатън“ и да продължи? Струва ми се доста благородно. Престижът ѝ би бил от полза — каза Мърсър.

— Травмите не носят пари, господа. Повечето ранени при автомобилни злополуки и невинните пострадали при престрелки нямат медицински осигуровки. Може да прозвучи твърде жестоко, но аз осигурявам на болницата доста повече приходи, отколкото благородните дела на Джема. За повечето неврохирурзи случаите на наранявания не са добре дошли. Освен това най-добрият експерт по мозъчни травми в света работи точно тук, в Ню Йорк. Казва се Джим Гаджар. Най-великият в тази специалност. Доста по-млад от Джема и по-светски човек. Мисля, че тук имаше твърде голяма конкуренция. Освен това навярно е изпитвала носталгия.

За Спектър границата между самоувереност и прекалена самонадеяност бе почти недоловима.

Чапмън опита да се върне на темата за личния живот на Джема.

— Какво друго знаете за връзката ѝ с Бил Дитрих?

— Първо, че не би трябвало да зная. Много пъти съм се срещал с Джефри, бившия ѝ съпруг, на форуми и сбирки на различни места по света. Според мен има късмет, че се е разделил с нея. Втората му съпруга е доста по-страстно момиче. Държи се непринудено и не прихваща косите си на старомодна прическа. Джема никога не ме е привличала сексуално. Винаги ми се е струвало, че да легна с нея би било като... извинете, мис Купър, като да сложа интимните си части в менгеме. Но доста от мъжете тук не биха имали нищо против. Дитрих може да ви посочи някои от тях. Мисля, че искаше да се ожени за нея. За да измоли повишение на заплатата си. Тогава би могъл да си позволи да колекционира стари автомобили, към които има слабост.

— В началото на този разговор превъзнасяхте Джема Доджън, а сега я очерняте. Истина ли е, че сте я помолили да ви асистира в операционната сутринта, когато бе открито тялото ѝ? — попитах.

— Изключителните ѝ способности бяха безспорни — отвърна Спектър. — Чувствах се сигурен, когато е до мен в операционната, и често я канех. Но щом излезехме, започваше да ме дразни. Беше твърде критична към много от студентите, да не говорим за колегите ѝ. Доста е допринесла за тази болница и колежа, но мисля, че беше крайно време да си тръгне. За никого не е тайна, че бих се радвал да я видя да заминава... но с „Конкорд“, а не в дървен ковчег.

Спектър нямаше какво повече да ни каже. Стана, извини се, че трябва да говори на събрание в библиотеката, и ни изпрати до вратата.

Майк изчака вратите на асансьора да се затворят, преди да заговори:

— По-скоро бих спал със змия. Бил Дитрих? Онзи с мургавото лице и пригладените с брилянтин коси? По-добре да беше се обвързал със собственичка на пералня. Сигурно е трябвало да пере калъфките по два пъти на ден, за да не остават мазни петна. С какво ли я е привлякъл?

— Пълна загадка. Е, какво мислите за Спектър?

— Той разкри картите си. Стори ми се напълно откровен, но предполагам, че това е нож с две остриета.

Припомниме си репликите му на път за „Ню Йорк Хоспитъл“. Пазачът на главния вход откъм Йорк Авеню ни упъти до кабинета на доктор Бабсън в дъното на коридора на четвъртия етаж.

Когато почуках, отвори дребничка, около петдесетгодишна жена с кестеняви коси, дълги до раменете, и светлокафяви очи.

— Аз съм Джиг Бабсън. Всъщност казвам се Катрин. Заповядайте.

Бях предположила, че Джиг Бабсън е мъж и приятно се изненадах от възможността да добия представа за Джема от женска гледна точка. Огледах дипломите на стената — колеж „Васар“, шейсет и девета, и медицински факултет на „Харвард“, седемдесет и трета, докато Мърсър представи всеки от нас на докторката.

Бабсън ни разказа за приятелството си с Доджън.

— Запознахме се преди три години. Всъщност тогава работехме заедно. Бяхме в хирургическия екип, който спаси момиченцето Ванеса. Може би помните случая?

Разбира се. Историята бе трогнала всички в Ню Йорк. Аварирал частен самолет се приземил на летище „Ла Гуардия“ и осем души на борда загинали. Четиригодишната Ванеса била изтласкана от развалините и оцеляла без изгаряния, но прекарала шестнайсет седмици в кома. Роднините ѝ изявили желание да изключат животоподдържащите ѝ системи, защото загубили надежда, че мозъчните ѝ функции ще се възстановят.

Но екип от неврохирурзи, чиито имена не помнех, извършили медицинско чудо. Детето излязло от кома и след месеци възвърнало умствените си способности и било изписано от болницата. В съзнанието на всички се бе запечатала снимката на усмихнатото момиченце, застанало на стъпалата пред входа на „Мид-Манхатън“ заедно с медицинския екип, който му бе дарил нов живот.

— Джема бе несравнима в работата си. Тя спаси живота на Ванеса. Откри увреждането на мозъчната кора, което бе причинило голям съсирек. Останалите се страхувахме за изхода на операцията, но Джема влезе и отстрани тромба. Действаше уверено, дръзко и с безпогрешна точност. Ако не бе тя, детето все още щеше да бъде жив труп.

— Да поговорим за другата страна, доктор Бабсън. Защо — попитах, — защо някой би пожелал да ѝ навреди?

— Нима мислите, че Джема е била предварително набелязана? Искам да кажа, че не е бил някой крадец или бездомник, който случайно я е заварил там в онази нощ? Трудно е за вярване. Всички смятахме, че е лудост да остава до толкова късно в кабинета си. Не предполагахме, че в болницата не е в безопасност, но наистина се тревожих, когато пристигаше или си тръгваше нощем. Не приемаше съвети. Спеше съвсем малко. Беше свикнала да прекарва по-голямата част от нощта в кабинета си и да се прибира в три сутринта. Два часа почивка, а после на разсъмване — джогинг. Всеки, който познаваше Джема, знаеше кога може да я открие в „Минуит“.

— Какво знаете за плановете ѝ да напусне Ню Йорк?

— Единствено, че наистина имаше такова намерение. Не беше решила твърдо, но ѝ бе омръзнало в „Мид-Манхатън“.

— Защото няма достатъчно пациенти с травми?

Бабсън ме погледна с въпросително изражение:

— В Ню Йорк? Шегувате ли се?

— Доктор Спектър каза, че...

— Забравете какво ви е казал. Тя се доверяваше само на един човек. На Джефри Доджън, бившия си съпруг. Дори с мен не споделяше подробности.

— Защо?

— Не искаше да се замесвам. Опитваше се да ме предпази от евентуални конфликти с администрацията. По-млада съм от нея с няколко години и Джема не желаше кариерата ми да излезе от релси, както ѝ се струваше, че става с нейната.

Озадачено се спогледахме. Какви ли бяха тези конфликти, за които Спектър не бе споменал нищо?

— За какво „излизане от релси“ говорите?

— Знаете, че беше бунтарка, нали? Предполагам, че Бил Дитрих ви е казал.

— Всъщност — откровено отвърнах аз, въпреки че Чапмън и Уолъс все още проявяваха предпазливост — досега не сме чули нито дума за конфликти. Отначало всички предполагахме, че нападението е случайно, доктор Бабсън. Знаете ли за някого, който е тормозел Джема?

— Тормозел? Никога не ми е казвала. Но ако все пак бе принудена да подаде оставка, щеше да направи изявление пред

медицинската общност. Мога да ви уверя в това. Нямах да остави нещата така.

— Срещу какво се бунтуваше?

— Не съм напълно сигурна. Беше изправена пред някаква етическа дилема. Имаше нещо общо с „Минуит“, по-скоро с колежа, отколкото с болницата. Искаше от всички да се придържат към нормите, които сама бе създавала за себе си. Това е изключително тежко бреме, според някои — непосилно. Студент по медицина от Западното крайбрежие кандидатства за специализация като неврохирург при Джемма. Но тя установи, че е излъгал в молбата си, представил фалшиви данни в автобиографията или нещо подобно. Не го включи в програмата, въпреки че двама от колегите ѝ настояваха да бъде приет. Непрекъснато имаше подобни проблеми. Всички я критикуваха за решенията ѝ. Никой не желаше да бъде публично изобличен. Защото това би навредило на репутацията на болницата. Но когато оглави факултета, беше невъзможно да ѝ се противопоставят.

В стаята отекна пронизително пиукане на пейджър. И четиримата посегнахме към коланите си, разменихме погледи и се засмяхме.

— Как сме се справяли, преди да изобретят тези неща? — запита се Бабсън. Беше нейният и тя позвъни по телефона, за да провери защо я търсят. — Може ли да приключим засега? — попита ни. — Трябва да сляза в спешното отделение. Току-що на Второ Авеню автобус излязъл от контрол и се качил на тротоара. Ще докарат някои от пострадалите пешеходци и искат да бъда там, ако се нуждаят от мен.

— Бих искала да поговорим отново, доктор Бабсън. След като се срещнем с Бил Дитрих.

— Разбира се. Просто ми позвънете, когато мога да бъда полезна. Бабсън ни изпрати до вратата.

— Бихте ли могли да ни кажете нещо за отношенията ѝ с Бил Дитрих? Имам предвид — личните? — попитах, докато излизахме.

— Радвам се, че скъса с него. Всъщност никога не съм му имала доверие. Долавях в него нещо потайно, по-скоро подлост, отколкото злоба. Но мисля, че се е чувствала самотна и е била поласкана от вниманието му. Известно време беше доста настойчив. Но по-късно тя престана да говори за него. И при последните ѝ битки винаги бяха в

противникови лагери. Той е истински използвач. Не можех да си обясня какво намира в него, а и не разпитвах.

Повиках асансьора, когато Бабсън отвори вратата за задното стълбище, за да слезе в спешното отделение. Мърсър зададе още един въпрос:

— Ходили ли сте някога на бейзболен мач с доктор Доджън?

— Моля?

— Падаше ли си по спорта? Бейзбол? Футбол?

— Джема беше спортна личност. Обичаше физическите предизвикателства. Бягане, каяк, ски. Аз не намирам време за такива неща. Никога не съм ходила с нея на мач. И не си спомням Джема да ми е разказвала. Единствената причина да посещавам подобни зрелища веднъж годишно са хотдозите на стадион „Янки“. Не мога да ви кажа нищо за тази част от живота ѝ. Съжалявам.

Бабсън пое надолу по стълбите, преди вратите на асансьора да се отворят и ние да тръгнем към фойето. Когато излязохме от болницата, минаваше пет часът.

— Накъде?

— Какво ще кажете за вкусно домашно приготвено ястие, за разнообразие? — попита Мърсър.

— Без мен, момчета.

— Не, не. Да вземем нещо от супермаркета. Ние с Майк ще го сготвим. Ще ти оставим само да заредиш съдовете в миялната машина.

— Така съм съгласна.

Бяхме на няколко пресечки от апартамента ми. Изчаках в колата, докато двамата отскочиха до магазин за хранителни стоки и след десет минути излязоха с пазарска чанта, пълна с продукти.

— Добре. Ще направим салата „Цезар“, рецептата на майка ми за пилешки гърди със сос от горчица „Дижон“ и задушен зелен фасул.

— И чесън — добави Майк. — Проблем ли е за любовния ти живот?

— Той е извън града, Майки. Да вървим.

Паркирахме на Трето Авеню и повървахме до блока. Вместо каишката на Зак, върху масичката в антрето имаше букет цветя и бележка от домашната помощница на Дейвид, която бе отвела четириногата ми другарка при господаря ѝ.

Майк и Мърсър се разположиха в кухнята, докато аз се преоблякох и прослушах телефонния си секретар. Имаше съобщение от Дру, който безуспешно се бе опитвал да се свърже с мен в офиса. Майка ми се бе обадила, за да ме предупреди да не пропусна рождения ден на снаха си, а Нина явно се бе чудила с какво да убие времето, докато е чакала, заклещена в задръстване на магистралата в Санта Моника.

Наблюдавах как двамата ми готвачи нарязват зеленчуците и месото и слагат продуктите в тава. Блейзерът на Майк и сакото на Мърсър бяха метнати на дивана в хола, а вратовръзките им — пъхнати в джобовете. Бяха навили ръкавите на ризите си и слушаха песни на Марта Рийвс.

— Готови сме — каза Мърсър. — Да вечеряме след новините?

Влязохме в приемната и налях по едно питие, докато чакахме емисията в шест и трийсет. Майк се обади на лейтенант Питърсън, за да му съобщи резултатите от двата ни разговора и да узнае докъде са стигнали останалите от екипа. Детективите продължаваха да оглеждат коридорите на подземното бомбено скривалище, да разпитват скитниците и да търсят следи.

Когато затвори, Майк ни погледна.

— Питърсън иска да знае какво мислите на този етап.

— Нещо се върти в главата ми цял следобед. Какво мисля ли? Убедена съм, че от самото начало сме на погрешен път. От момента, в който хората ви са пристигнали на местопрестъплението.

Мърсър се наведе напред с чаша в ръка и бавно поклати глава. Явно разбираше за какво намеквам.

— Мисля, че сте видели точно това, което убиецът е искал да видите. Сексуално насилие. Жертва, загинала при опит да се защити от изнасилвач. Нападение на луд, който случайно се е натъкнал на жена, сама в кабинета си посред нощ. Просто лош късмет. Според мен всичко това е заблуда.

Майк намали звука на телевизора и втренчи поглед в мен.

— Убийството на Джема Доджън е било хладнокръвно и преднамерено — продължих. — Извършителят е нагласил нещата така, че да изглежда изнасилване, за да ни подведе и ни накара да търсим някого, който не е имал никаква връзка с Доджън. Като Попе. Или Тенекеджията. Там е пълно с такива нещастници. Убил я е, а след това

е свалил бикините и е вдигнал полата ѝ. За да решим, че е сексуално престъпление. Не мисля, че някой се е опитал да я изнасили. Вероятно последното, което е искал убиецът, е било... сексуален контакт с доктор Доджън.

— Може би желанието ми да работиш с нас по този случай е било толкова силно, та онази сутрин дори не ми хрумна, че всичко може да е за заблуда — отвърна Майк.

— Нима не е логично? Убиецът оставя тялото в такъв вид, че да изглежда изнасилване или очевиден опит за това. Но няма следи от сперма, никакво уличаващо доказателство в раните или дори косъм от него върху тялото ѝ. Естествено изглежда възможно да е бил прекъснат или изплашен, но бих се обзаложила, че не е имал никакво намерение да я изнасилва. Колкото повече научаваме за Доджън, толкова по-основателно ми се струва да подозирам, че някой е искал смъртта ѝ и е бил достатъчно разумен, за да състави този подвеждащ план.

— Губят си времето със смахнатите отрепки в подземията. Нашият човек е напълно с всичкия си като онези, с които разговаряме ние, с официалните костюми и белите престилки — каза Майк.

— Както призна Спектър — напомни ми Мърсър, — лекарите вече са изпаднали в паника заради твоето участие.

— Това е глупаво. Едва ли някой друг изпитва толкова дълбоко уважение към медицинската общност, колкото аз. Двамата мъже, които съм обичала най-много на света — имах предвид баща си и покойния си годеник Адам — са лекари. Не познавам по-внимателни и всеотдайни хора от тях.

— Освен това — добави Майк — никой не твърди, че убиецът е лекар. Но съществува твърде голяма вероятност да е някой, който е познавал Доджън. Знаел е привичките ѝ, обичайния ѝ график. Както и че всеки би предположил, че е достатъчно силна, за да се съпротиви при опит за изнасилване и би се защитила дори ако нападателят е въоръжен.

— Мисля, че утре отново трябва да посетим „Мид-Манхатън“ — предложи Мърсър. — Кой издирва бившия съпруг? Имате ли представа?

— Да, лейтенантът каза, че днес следобед се обади в Лондон и се свързал с него. Бил готов да окаже съдействие, искрено скърбял. Казал на Питърсън, че е загубил най-старата си приятелка.

— Надявам се, че ще опитат да го доведат тук да поговорим с него. Безспорно би могъл да хвърли светлина по някои въпроси.

По време на новините шеговито поспорихме кои от свидетелите ни харесват и кои не и какъв трябва да бъде редът на разпитите ни през седмицата.

Майк ни даде знак да замълчим, когато видя шапката на предаването „Последна заплаха“.

Мърсър се обади на Морийн, за да попита как е настроението ѝ, без да се извини, че заглушава шоуто, защото знаеше, че първият кръг не е интересен нито за Майк, нито за мен. Подаде телефона на всеки от нас и Мо ми разказа как е минал денят ѝ.

Беше разговаряла с невролога Джон Дюпре при редовната му визитация.

— Той е единият от лекарите, които са открили Попе в рентгенологията, нали? Изкуших се да му позволя да ми направи подробен физически преглед. Какво е мнението ти, Алекс? Според мен изглежда доста добре.

— Утре ще ти кажа. Майк иска отново да го разпита. Обещахме на съпруга ти, че никой лекар няма да те докосне с пръст, Мо. Дръж се прилично.

— Какво да прави едно момиче тук? Единствената новина, която чух в солариума днес, беше от съседката ми от най-близката стая. Лекуващата ѝ лекарка споменала, че Джема си е падала по млади мъже.

— Колко млади? Каза ли имена?

— Всъщност жената, която ми разказа това, е осемдесет и две годишна, така че от нейна гледна точка всички минават за млади. За съжаление — никакви имена.

— Утре Сара ще дойде при теб на свиждане. Впрочем в момента другите двама мускетари ме хранят и поят.

— Завиждам ти. Дочуване.

Когато Требек застана под прожекторите, слепият лингвист от Тампа вече водеше пред другите двама състезатели с четири хиляди долара.

— Днес категорията на „Последна заплаха“ е изкуство — обяви той. — Ще се видим отново след рекламна пауза.

Майк изкрещя срещу телевизионния екран:

— Как могат да задават на един слепец въпрос за изкуство? Срам и позор, това е дискриминация, това е...

— Всъщност говориш така, защото нямаш никакви познания в тази област. — Намигнах на Мърсър и с тон като при кръстосан разпит в съда попитах: — Нали, детектив Чапмън?

— Пет долара, Куп. Това е залогът ми.

— Още веднъж, съжалявам, Чапмън. Заведението открива с десет. Бих вдигнала на петдесет. Ще възвърна парите си.

Мърсър, както обикновено, влезе в ролята на рефер:

— Залогът е десет долара.

Требек изгледа тримата напрегнати състезатели, преди да изрецитира обяснението.

— Холандски портретист, известен с миниатюрите си на заможни особи, чиято най-прочута творба е „Мирът в Мюнстер“.

Когато прозвуча музикалният сигнал, че времето тече, Майк подхвърли нелепа забележка, че всеки, дръзнал да участва, би трябвало да се справи с този труден въпрос.

— Не, съжалявам, мистър Кайзер — каза Требек на първия състезател. — Франс Хале е добро предположение, но избързвате с един век.

— Искаш ли да ти кажа преди него, за да се убедиш, че не блъфирам? — попитах Чапмън, когато и вторият състезател направи неправилно предположение, че става дума за Рембранд.

— Виждаш ли, Мърсър? С такива безсмислици им пълнят главите в училище „Седемте сестри“. Затова когато завършат, се перчат толкова. Кой е, Русокоске?

— Кой е Джерард Тербох? — попитах, спазвайки основното правило да изрека отговора си под формата на въпрос.

Требек успокои слепия състезател, който нямаше представа и не бе отбелязал нищо върху брайловата си карта.

— Не мога да повярвам, че са ви учили на такива безсмислици. Удивително е как ги помниш.

— Не го зная оттам — споделих, докато Мърсър очакваше Требек да потвърди предположението ми, след което изключи телевизора, взе дистанционното управление на сиди-чейнджъра, пушна концерт на Род Стюърт и ни поведе към кухнята.

— Зная, зная. Твоят старец имаше една картина, нали? Онзи малък портрет на плешив мъж с лула, който висеше до вградения гардероб в старата ви къща, преди да се преместите. А моята майка, Мърсър, все още не е свалила от стените на всички стаи в къщата снимките на Нормън Рокуелс, които е изрязвала от кориците на списание „Поуст“ през петдесет и втора. Няма смисъл да ти плащам, Куп. Ако беше малко по-умна, щеше да продадеш онзи плешивец — картината на Тербох — и да осигуриш препитание за цял живот и на трима ни. Да вечеряме!

Сервирахме храната на масата в трапезарията. Запалих свещи и седнах между двамата си приятели, доволна, че приятната им компания ще ми помогне да се отърся от проблемите с разследването.

Отделих аншоата и повдигнах първата хапка към устата си. Почти за половин час успях да забравя за Джема Доджън, докато дрезгавият глас на Стюърт ми припомни, че „първият разрез винаги е най-дълбок“. Разрези, кръв, местопрестъпление. Бях пропуснала да сравня списъка си от инициали с драскулките по килима в кабинета.

18.

Когато влязох в офиса си в осем часа във вторник сутринта, на телефонния ми секретар имаше съобщение от Роуз Малоун.

— Алекс, мистър Баталия се обади от колата си. В девет има среща с полицейския комисар. Искане да се видите веднага щом се върне. Нареди да опитам да се свържа с теб, преди да излезеш за разговорите със свидетели.

„Хайде, Роуз, подкажи ми. Добри или лоши изгледи?“ Тонът ѝ бе равнодушен и аз не можах да отгатна.

През първия час написах на компютъра няколко заключителни писма до свидетели, чиито дела вече бяха приключили, и отговорих на предложението, получено от Баталия, за промени в закона за случаите на психически тормоз. Род Скуайърс се отби, за да се осведоми за последните подробности по разследването и да ми се похвали за новата работа на съпругата си.

Приятелското му посещение бе претекст. Всъщност бе дошъл да ме предупреди, че Патрик Маккини отново прибягва до подлите си номера. Род бе дочул Пат да казва на Баталия, че някои от детективите, които все още смятат Попе и Тенекеджията за вероятните виновници за смъртта на Доджън, се опасяват, че съм съсредоточила подозренията си върху висшия медицински персонал на „Мид-Манхатън“ и „Минуит“.

— По дяволите! Може би затова шефът иска да се види с мен. Ако твърде често се навъртам в медицинския център, бордът на директорите, включително и мисис Баталия, ще ме гледат накриво. Мислиш ли, че е време да отида в психиатрията „Стъйвесънт“, беснееща от ярост, и да ме сложат в усмирителна риза, или би ме защитавал, ако застрелям Маккини?

— С теб съм, Алекс. Просто мисля, че трябва да знаеш, че някои неща никога не се променят. Пат все още ти има зъб.

Род бдеше над мен още от постъпването ми на работа и разчитах на предаността и подкрепата му винаги, когато бях твърде заета, за да

се оглеждам за дебнеща заплаха.

Лора все още не бе пристигнала, така че сама поех няколко телефонни обаждания в девет часа. Третото беше от Дру.

— Добро утро. Наистина имам предвид утро. На това крайбрежие е едва шест часът. Прекъсвам ли нещо?

— Избрал си подходящ момент. Прекият ми началник излезе преди малко, а клиентите все още не са започнали да се редят на опашка.

— Току-що дръпнах пердетата. Намирам се на върха на Стоктън Стрийт и наблюдавам залива. Гледката е великолепна. Искрах да направя последен опит да те придумам да дойдеш за уикенда...

— Не мога, Дру. Нямам представа докъде ще стигнем, но в момента сме точно по средата.

— Тогава ще ми отделиш ли малко време през уикенда? Ще се върна с вечерен полет в четвъртък. Какво ще кажеш за вечеря в петък?

— С удоволствие.

— Избери ресторант. Ще се чуем отново, Алекс.

Прелистих бележника на бюрото, за да проверя графика си. Нищо чудно, че настроението ми така драматично се подобряваше. Не само нова връзка, а и начало на нов месец.

Лора донесе парче от сладкиша, който бе опекла вечерта.

— Хапни — каза тя и сложи резена пред мен. — Не зная как можеш да работиш цял ден, без да си започнала със солидна закуска. Обади се Пати. Била е в предварителното следствие. — Това бе бюрото, чрез което се обявяваха всички нови арести всеки ден от осем сутринта до полунощ. — Попаднала е на случай, за който трябва да знаеш, и тръгва насам с полицаия. Позвъни и стоматологът ти. Да потвърдя ли часа ти за почистване в понеделник?

— Ако обичаш. Ще приема Пати.

След няколко минути пристигна Чапмън, придружен от Мики Дайъмънд, който, както всеки ден, слухтеше в изпълнителното крило на път за офиса на медийния екип. Високият слаб журналист с посребрени коси и изтъркано кафяво кожено яке ми досаждаше всяка сутрин. Опитах се да го отпратя, за да разбере преди него с какво е свързан новият случай, и бях сигурна, че е любопитен да узнае каква е причината да бъде толкова рязка.

Пати Риналди, която отдавна бе в екипа, се размина с Мики на вратата. Беше елегантна и енергична, слаба и висока като мен, с буйни тъмни къдрици. Влезе, следвана от полицай Кериган, когото не бях срещала по-рано, а Чапмън се настани в ъгъла и прегледа клюкарските вестници.

— Днес се появиха два нови случая. Първият е на изнасилване от познат. Никакъв проблем, утре ще го свържа със съдебната комисия. Имаме надеждна свидетелка. Студентка последен курс в Нюйоркския университет. Другият е доста странен и мисля, че трябва да уведомиш шефа си. Обвиняемият се казва Фред Уърблин. Чувала ли си за него?

— Не — поклатих глава. — Трябва ли?

Кериган се засмя, явно нетърпелив да ме запознае с любопитните подробности. Заговори със силен ирландски акцент и приятелска усмивка:

— Той е равин, мис Купър. Представяте ли си? Равин, който се опитва да изнасилва жени.

— Внимавай, Брайън! — предупреди го Чапмън. — Мис Купър има еврейско потекло.

— О — изненадано каза полицаят, — не знаех това, как бих предположил? Името ѝ не го издава.

— Неутрална фамилия — отбеляза Чапмън. — Но не е наследена от предците на семейството ѝ. Просто някой я е измислил, когато дядо ѝ слязъл от кораба на американска земя. Нали, Куп?

— Е, не съм изрекъл нищо обидно — каза Кериган. — Просто... е, вестниците вдигнаха също толкова шум и миналата седмица, когато на Роуд Айлънд осъдиха свещеник. Малтретирал малки момчета. Ужасен срам за църквата. Просто се чувствам по-спокоен, като зная, че не само ние имаме такъв проблем. Не исках да ви засегна, мис Купър.

— Не се чувствам обидена, полицай Кериган. Да, еврейка съм. И мога да ви уверя, че сексуалните престъпления са проблем на всички общности. Имали сме подсъдими от всяка етническа група, раса, религия и социална прослойка. Да чуем за какво точно става дума.

— Истинска трагедия — започна Пати. — Уърблин е на шейсет и две години и живее в Ийст Сикстис. В момента не проповядва, Алекс. Препитава се като учен и писател. Освен това има диагноза маниакална депресия.

— Подложен ли е на някакво лечение?

— Казва, че е бивш пациент на „Пейн Уитни“. Бил е на литий, но напуснал и тогава започнали тези епизоди.

— Епизоди? Повече от един?

— Да — отвърна Кериган. — Имаме три оплаквания. Различни жени.

— Как са станали негови жертви?

— Работят за почистваща фирма на име „Веселите елфи“. Обаждаш им се и изпращат някого да почисти апартамента или офиса ти. Уърблин повиквал чистачка. Сутринта я посрещал на вратата по халат. Жената влизала и започвала да разтребва жилището му. Обикновено изчаквал, докато стигне до кухнята, и тогава излизал от спалнята, съвсем гол. Притискал я в ъгъла и започвал да я опипва и целува. Всичките са успели да се освободят и да избягат. Подгонил последната по коридора с голяма вилица за скара.

— И трите ли са подали оплаквания?

— Е, мис Купър, не веднага. Нали разбирате, те са имигрантки. Двете — от Източна Европа, а третата — от Китай. Първите две не са казали нищо, а само отказали да отидат отново в апартамента му. Бояли се да не бъдат депортирани, ако се оплачат. Но последната съобщила за нападението и собственикът на компанията попитал другите две дали са имали лоши преживявания в дома на равина. Едва тогава те проговорили.

Обърнах се към Пати:

— Разговаря ли вече с жените?

— Не, полицай Кериган ще уреди това.

— Добре. Ще кажа на Баталия за случая, когато се видя с него тази сутрин. Погрижи се да изкопчиш от онези жени всички подробности.

Типично бе за свидетелките, особено онези, които имаха причина да избягват контакт със съдебната система, да крият за проявеното спрямо тях насилие. Незаконно пребиваващите чужденки се страхуваха от депортиране или наказание и почти не очакваха закрила от законите ни. Но какъвто и да бе статутът им, те имаха право на цялата подкрепа и помощ, която можехме да им предложим.

— Ще бъдат ли нужни преводачи, полицай Кериган?

— Да, ще попитам в агенцията какви езици говорят. Можеш ли да уредиш нещата тук? — попита той.

— Разбира се.

Разполагахме със списък от над петдесет езици, за които имахме преводачи на повикване. Това ни гарантираше получаване на по-пълни показания, защото свидетелите можеха да говорят на езика, който владеят най-добре.

— Поискай разрешение от съдебната комисия възможно най-скоро, Пати. Мисля, че защитата ще използва становище на психиатър и ще поработим върху тактиката. Благодаря, че ме уведоми толкова скоро. Ако няма предишни провинения, поискай някаква гаранция. И се постарай жените да разберат, че ще се погрижим за тях, няма за какво да се безпокоят.

Телефонът ми настойчиво зазвъня и лампичката на пряката линия от офиса на Баталия запримигва, когато Пати и Кериган си тръгнаха.

— Имаш ли няколко минути на разположение? — попита Баталия. — Ела. Ако другарчето ти от полицията е тук, доведи и него.

— Иска и ти да дойдеш, Майк. Да вървим.

Роуз ни посрещна весело, явно доволна да ни види.

— Следващия път, когато вляза тук, ще те поканя на обяд. Ти си единственият човек в цялата прокуратура, който всяка година изглежда все по-добре — поласка я Майк. — Навярно цигареният дим прави чудеса с кожата ти.

— Влизайте направо, Алекс — каза тя и нехайно махна с ръка в отговор на репликата на Майк. Роуз бе работила с полицаи почти двайсет години и знаеше точно колко може да се вярва на комплиментите им. Но поне топлият ѝ прием бе знак да не очаквам строго порицание.

— Седнете и двамата — покани ни Баталия, захапа незапалена пура и посочи към облицованите с кожа кресла срещу бюрото си. — Току-що говорих с шефа ти, Чапмън. Опитвам се да привлека нови сили в полицейския екип тук. Понякога е доста твърдоглав.

— Да попитам ли коя страна спечели?

Устните на Баталия около пурата се разтегнаха в широка усмивка.

— Не е чак толкова твърдоглав. След около месец ще дойдат още шестима детективи. Впрочем попитах го дали мога да те взема назаем за няколко дни. Реших, че е най-добре първо да поговоря с теб.

— Както желаете, мистър Би.

— Тази сутрин в седем жена ми е разговаряла по телефона с главния директор на „Мид-Манхатън“. Казал ѝ, че Джефри Доджън му се е обадил. Джефри е бившият съпруг на жертвата, нали? Искрено желаел да помогне. Сътрудничи като консултант на Лондонския университет. Получил е брошура за конференцията, на която трябва да присъствам тази седмица, и искал да знае дали ще се срещне с мен, ако отиде. Не може да долети тук в скоро време, защото е прекарал почти три седмици в Хималаите и му предстоят няколко планови операции.

Баталия не бе загубил нито миг. След ранното обаждане на директора до съпругата му бе замислил нещо, което бе неосъществимо без нашето участие.

— Вие двамата ще ми спестите доста неудобства, ако отидете вместо мен. Алекс ще участва в събранията и ще слуша безсмислици на тема „Престъпността в двайсет и първи век“, а ти би могъл да потърсиш отговорите на въпросите, които искаше да задам на Джефри Доджън. Аз ще остана тук да държа сенатора под око и да го дразня.

— Сериозно ли говорите?

— Комисарят се съгласи да поеме пътните ти разходи. Престоят и храната са за сметка на организаторите. Ще бъде само двудневна командировка, но би могла да се окаже от голяма полза за разследването, трябва да отидеш.

— Приемам — каза Майк с въодушевление.

— На Алекс ще ѝ хареса — продължи Баталия. — Конференцията ще се състои в една от сградите „Стейтли Холмс“, на около час път от Лондон. В Кливдън. Чували ли сте?

— Лейди Астор? — Знаех, че американската наследница Нанси Астор е първата жена в Парламента, избрана за член на Камарата на общините в края на Първата световна война, и че десетилетие по-късно имението Кливдън е добило скандална известност с ширещите се в него пронацистки възгледи.

Чапмън имаше други спомени:

— Градът на Джон Профумо, Кристин Кийлър, щавените кожи и руските шпиони?

В отговор на изброяването Баталия каза:

— Мислех, че си твърде млад, за да знаеш всичко това.

— Профумо е бил министър на отбраната. Следвал съм история, мистър Би. Някои хора използват различни техники за запаметяване на факти. На мен ми е достатъчно да има зрънце скандал — и никога не ги забравям.

— Мисля, че ще бъде от полза. Жена ми ще се радва. Когато проблемите в болницата се решат, ще има време да довърши картината, върху която работи.

Ейми Баталия бе талантива художничка, чиито картини бяха изложени в няколко американски музея.

Баталия прерови купчината документи на бюрото си, извади програма за конференцията и ми я подаде.

— Познавате командир Крейви, нали? — попита той.

— Да, Пол. И двамата сме работили с него.

Командир Джон Крейви бе началникът на разузнавателния отдел на Ню Скотланд Ярд. Беше едър като мечка, с къдрави мустаци, лондонски акцент и енциклопедични познания за убийствата на Джек Изкормвача. Преди година Крейви с месеци бе изучавал методите на отдел „Убийства“ на нюйоркската полиция.

— Е, той ще води британския контингент на конференцията. Председател на срещата ще бъде лорд Уиндълторн, оксфордски професор по право. Не го познавам. Ще направи дълго изложение, но останалата част ще представлява само поредица обсъждания и дебати.

— Крейви е гениален детектив, Пол. Може би дори ще ни помогне с някоя блестяща идея.

— Утре ще пътувате с полета на „Америкън Еърлайнс“ в шест и петнайсет вечерта. Постарай се да държиш Чапмън далеч от лондонските кръчми, Алекс, за да бъде пътуването ви ползотворно. Роуз ще потвърди резервациите ви.

Майк излезе да обсъди плановете за полета с Роуз, а аз останах да разкажа на Баталия за вчерашния развой на разследването за Доджън и новия случай на Пати.

Казах на Лора да прегледа графика ми и да отмени някои уговорки за края на седмицата.

— Срещите, които съм отбелязала с молив за четвъртък и петък, трябва да бъдат отложени с няколко дни. Някоя от тях не е спешна. Кажете на Гейл, че със сигурност ще присъствам на произнасянето на присъдата по делото ѝ утре. Би ли се обадила на приятелката ми

Натали, за да ѝ предложиш билетите ми за балет в четвъртък вечерта? Кажй ѝ, че Катлийн Муър и Джил Богс ще играят в „Манон“. Веднага ще ги грабне. Ако се обади мъж на име Дру Рено, свържи ме — с риск да прекъснеш каквото и да е. На всяка цена трябва да говоря с него.

Последното, което бях очаквала, бе командировка извън страната. Обикновено работещите в местната прокуратура нямаха по-вълнуващи екскурзии от пътуванията до Бронкс, Бруклин и понякога нагоре по река Хъдзън — до Олбъни. В сряда вечерта с Майк щяхме да прелетим над океана за двудневна конференция и да се върнем в събота следобед. При моя график и този на Дру отношенията ни щяха да напредват бавно.

Лора съобщи, че някой настоява да говори с Майк. Дейвид Мичъл се обаждаше от болничната стая на Морийн, за да ни каже, че се е върнал и да провери дали имаме новини за него.

— Опитай се да надушиш нещо любопитно в медицинския колеж, докторе. Една приятелка на Доджън твърди, че останалите от ръководството са били враждебно настроени към нея заради несъгласието ѝ да приеме в програмата студенти, които нямали необходимата подготовка. Нарече я бунтарка, а никой в „Мид-Манхатън“ не бе споменал, че е била такава. Може би ще споделят с теб нещо, което премълчават пред нас.

Дейвид ни увери, че ще опита и предаде поздрави от Мо.

Майк остана на телефона, за да уреди повторните ни разговори в колежа „Минуит“. Бил Дитрих се бе съгласил да ни преотстъпи кабинета си, след като го разпитахме, и да уговори срещите ни с лекари, сестри, аспиранти и студенти.

— Какво пазите в тайна от мен? — попита Мики Дайъмънд и застана зад рамото на Лора, която се опитваше да скрие графика ми от погледа му. — Редакторът ми хареса днешната история. Ще ми дадете ли кратко интервю?

— Не мога да повярвам, че си успял да се добереш до това. Оплакването е подадено едва тази сутрин. Нас ли подслуша или го научи от щаба?

— „Равинът развратник“. Така ще озаглавим материала. На четвърта страница във вечерното издание. Знаете, че никога не издавам информаторите си.

— Защо редакциите на клюкарските вестници имат такава слабост към алитерацията? Не, няма да ти дам интервю. И този път не измисляй реплики, които уж съм изрекла. Разбрано? Не ме интересува колко красноречива ще ме изкараш, не искам да бъда цитирана, преди да е започнал процесът.

С Чапмън облякохме палтата си.

— Закъде тръгвате? — продължи да любопитства Дайъмънд. — Да не би да си решила да тормозиш още бездомни старци, Алекс? Или сте попаднали на нещо ново, на истинска следа?

— Застреляй го, Чапмън, моля те. Няма ли най-сетне да се разкараш, Мики? Не гониш ли краен срок?

— Не. След като излезете, ще поостана при Лора и ще се опитам да изкопча нещо от нея.

Невъзможно бе човек да обиди Мики Дайъмънд или да развали настроението му. Беше спокоен, невъзмутим и готов на всичко, за да узнае с подробности какво става в криминалния съд.

Мърсър щеше да ни чака в кабинета на Бил Дитрих в административното крило на медицинския комплекс. Дитрих бе обещал да поръча храна за обяд, за да можем да работим без прекъсване целия следобед.

Придвижихме се с колата на Чапмън по калните улици до центъра. Денят бе необичайно топъл и слънчев за сезона и почернелите остатъци от последната снежна виелица бяха започнали да се топят.

— Дитрих попита дали имаме нещо против на разговорите да присъства юридически съветник на ръководството. Казах му, че трябва да се допитам до теб.

— Дума да не става!

— И ти ли имаш същите опасения като мен, Куп?

— Да. Превод: опит за цензура. Досадна работа. Сигурно от убийството насам всеки пациент, възмутен от нещо, което му се е случило в болницата, ги заплашва с граждански иск. Последното, което ни трябва, е някакъв адвокат, работещ за болницата, да докладва на ръководството за всичко, казано от персонала пред нас. Целта е хората да се страхуват да бъдат откровени, не мислиш ли?

— Права си. Ще му кажа, че възразяваме.

Паркирахме пред комплекса и Майк сложи до стъклото табелата на полицейски служител. Охранителите от следобедната смяна изглеждаха достатъчно будни, за да ни познаят и ни магнаха да влезем, без да поискат легитимация.

Мърсър вече бе в чакалнята пред кабинета на Дитрих. Секретарката ни поведе към залата на управителния съвет и аз я помолих да съобщи на Дитрих, че предпочитаме да водим разговорите си с персонала без присъствие на юридическо лице от комплекса. Това вероятно го ядоса, защото ни накара да чакаме половин час, преди да се появи.

Чапмън огледа съдовете с храна, подредени на бюфета за нас. Грабна една чиния, намаза две филии ръжен хляб с горчица, направи си сандвич с шунка, сирене и домати и се нахрани, докато чакахме. Ние с Мърсър хапнахме зелена салата и изслушахме разказа му за безкрайната поредица разговори с пациенти, които бе провел за две сутрини в психиатричния център „Стъйвесънт“.

Стените бяха облицовани с тъмна махагонова ламперия. В залата имаше дълга маса от масивно дърво и двама стола със зелени тапицерии. На страничните стени висяха пет-шест маслени портрета на внушителни мъже с бели коси и колосани яки. Почти цялата далечна стена бе заета от огромно изображение в цял ръст на Питър Минуит, патрона на медицинския колеж, с бричове и бастун. Изражението му издаваше задоволство — навярно от прословутата покупка на остров Манхатън от индианците срещу кесия с дрънкулки за двама и четири долара.

Бил Дитрих изглеждаше по-самодоволен и от самия Минуит, когато най-сетне благоволи да дойде при нас в един и трийсет.

— Извинете, че ви задържах толкова дълго — каза той, но по всичко личеше, че е неискрен. — Е, какво обяснение ще ми дадете, че ни безпокоите отново? Честно казано, изпитахме облекчение, когато толкова рано заловихте онзи тип с кръвта по панталоните. Напълно ли го изключихте от списъка?

На всеки две минути Дитрих вдигаше лявата си ръка към слепоочието и приглаждаше зализаните си коси. Всеки път, когато отместваше дланта си от тях, ми се струваше, че ще видя на нея мазно петно. Сякаш ги бе намазал с вакса или нафта.

Чапмън нямаше намерение да споделя подробности с Дитрих или с когото и да било на този етап.

— Никой не е напълно изключен, мистър Дитрих. Затова ще преобърнем всеки камък на това място.

— Стараем се да ви съдействаме, детектив Чапмън. Колкото по-скоро свършите работата си и ни оставите на мира, толкова по-доволни ще бъдем всички.

— Тогава да говорим по същество, а? Щяхте ли да подновите договора на Доджън следващия месец или това беше лебедовата ѝ песен в „Мид-Манхатън“?

Дитрих въодушевено потвърди уважението на всички към Доджън и изтъкна постиженията ѝ. Раздразнението на Чапмън бе очевидно. Стана, пъкна ръце в джобовете си, обърна се с гръб към Дитрих и закрачи около масата.

— Нека не си играем, мистър Дитрих. Готов ли сте да затворите кабинета си и колежа за два дни и да отговорите на тези въпроси пред съдебната комисия или предпочитате да се отървете по-леко, като ни кажете истината тук, в собствения си заден двор?

Дитрих хвърли поглед към мен с надеждата да бъда по-снизходителна, но аз не престанах да се вирам в лъскавата повърхност на масата и оставих Чапмън да го притиска.

— Всъщност... Джема беше много упорита. Отказваше да разкрие плановете си на администрацията до деня на смъртта си. Знаехме, че е получила други предложения, но ни бе доста трудно да кроим планове за следващата година.

— А какво не ѝ харесваше тук, мистър Дитрих?

— Навярно доктор Спектър ви е казал. Предлагаше да превърнем отделението в травматологичен център. Обичаше да се занимава с този вид работа, но не желаше да се нагърбва с досадното управление на фондация за финансиране, което беше неизбежно.

Продължи да увърта и си придаде озадачен вид, когато споменахме за проблемите на администрацията с Джема. Изказването му прозвуча така, сякаш със Спектър бяха репетирали заедно сценария.

— В заключение — прекъсна Чапмън излиянията на Дитрих — искахте ли доктор Доджън да остане тук или предпочитате да се отървете от нея?

— Не бих могъл сам да взема такова решение, детектив Чапмън. Искам да кажа, при подобно положение всичко зависи от президента на „Минуит“, който действа, независимо от...

Усилието му да се разграничи от професионалната съдба на Джема красноречиво говореше, че не е бил неин поддръжник в колежа.

— Не би било много популярен ход за медицинската общност извън „Мид-Манхатън“, нали?

— Да прекратим договора на Джема тук?

— Да я уволните? Изгоните? Изритате?

— Е, не бих се изразил така, детектив Чапмън. Мисля, че някои от колегите ѝ са се надявали сама да направи избор. Да се върне в Лондон, за което често говореше. Изкарвате положението по-зловещо, отколкото бе в действителност. Джема беше непримирима, но допринасяше много за болницата. Загубата ѝ е истинска трагедия за нас.

Чапмън явно реши, че напразно си губим времето с него.

— Тогава предполагам, че не бихте имали нищо против да ни предоставите някои документи, които съдебната комисия желае да види. Алекс, искаш ли да покажеш на мистър Дитрих съдебните нареждания, които си донесла?

— Разбира се.

Отворих папката си и извадих големите бели листи, които Лора бе подготвила по моя молба сутринта.

— Ще ви помолим за списък с имената на студентите, кандидатстващи за неврохирургичната програма. Предполагам, че не са много на брой — между осем и десет. Искаме да прегледаме молбите и копия от извлеченията...

Дитрих обхвана главата си с две ръце. Смръщи вежди и заеквайки, се опита да ни зададе въпрос:

— Не... не разбирам какво търсите тук. Няма нищо в тях...

Продължих:

— Това е съдебно нареждане да изискаме сведения за всички, работещи във факултета. Както виждате, отнася се за цялата документация, включително данни за постиженията и заплатите им, оплаквания срещу тях, ако са подавани такива, и евентуално — някаква кореспонденция с Джема Доджън. Списъкът продължава, но е напълно ясно за какво става дума.

Дитрих прегледа книгата, когато му ги подадох.

— Ще се наложи да запозная адвокатите ни със съдържанието им. Има доста поверителна информация...

— Предполагам, че адвокатите ви биха желали да разговарят с мен, мистър Дитрих, но не настояваме за нищо, което да е строго поверително. Не искаме данни за пациенти, а само неща, свързани с персонала. Сигурен съм, че вашите адвокати ще ви посъветват да ни предоставите материалите час по-скоро, за да се махнем от главата ви.

Последното място, където бих искала да бъда, бе близо до мазната глава на Бил Дитрих.

По челото му избиха капки пот. Чапмън изчака, преди да премине от професионалната към личната страна. Заобиколи масата и застана зад Бил Дитрих, подпрян с една ръка на високата облегалка на стола с тапицерия от зелена кожа.

— Зная, че на мнозина в болницата би им се сторило нагло от наша страна, най-вече на вас.

Дитрих стискаше листите в ръката си. Плахо извърна глава и погледна Чапмън в очите.

— Знаем за връзката ви с доктор Доджън. Трябва да ви зададем няколко въпроса и за това.

Дитрих рязко се завъртя на сто и осемдесет градуса, за да се увери, че вратата зад него е затворена.

— Слушайте, не зная какво ви е казал някой, но с Джема се разделихме преди месеци, най-малко шест. Тази история няма нищо общо с ужасяващата й смърт, абсолютно нищо.

Лицето му се изчерви, а гласът му прозвуча пискливо.

Мърсър Уолъс спокойно продължи с въпрос в същата насока:

— Кажете ни точно какви бяха отношенията ви преди шест месеца и какви — през последните няколко седмици.

Дитрих се държеше като животно в клетка. Бе заобиколен от трима ни и не можеше да се втурне към вратата и да обясни на персонала, че срещата е приключила преждевременно, защото е отказал да отговаря на въпроси за личния си живот.

— Много просто. Преди година, може би и два месеца, прекарвахме доста време заедно, докато работехме по проект за „Минуит“. Подготвихме форум на Световната здравна организация на тема „Мозъчни травми“. Джема беше гениална, красива... не мисля, че

има какво повече да ви казвам за връзката ни. Една нощ си тръгнахме заедно, изпратих я до дома ѝ и тя ме покани да пийнем по нещо. Да ви опиша ли с подробности какво си случи по-нататък, мистър Уолъс, или сам си представяте?

Мърсър зададе обичайните въпроси: колко често са се виждали, къде са прекарвали времето си заедно и как е завършила романтичната им история.

— Джема сложи край. Истината е, че исках да се ожения за нея. Отначало прие идеята на шега, но бързо промени отношението си. В края на лятото се върна от почивка в Англия и ми каза, че повече не желае да се срещаме.

— И вие се предадохте толкова лесно?

— Нима намекувате, че като последния глупак бих я преследвал из операционната с касапски нож? Съжалявам, господа, не.

— Не пожелахте ли да се съберете отново, не ѝ ли се обаждахте?
— попитах.

— Естествено — в началото. Но както ви казах, тя беше инат. Нямахше нищо против от време на време да прекарваме по някоя нощ заедно, но без никакво обвързване. И никакви разговори на професионална тема.

Уолъс бе заинтригуван:

— Кога за последен път бяхте заедно?

Дитрих се поколеба, сякаш обмисляше какво може да сме разбрали от портиера и съседите.

— Седмица преди убийството я поканих на вечеря. Тръгнахме си оттук късно и се отбихме да хапнем в „Билис“, на Първо Авеню. После отново отидохме в апартамента ѝ. Любихме се, спахме. Прибрах се у дома, когато тя излезе за джогинг. Край на историята. Но някой мним приятел се е раздрънкал пред вас. — С ехидна усмивка добави: — Вероятно ви е казал и за парите, които Джема ми даде назаем.

— Да — излъга Чапмън. — Забелязахме нещо странно в банковото ѝ извлечение и попитахме.

Все още не бяхме проверили сметката ѝ, но това щеше да ни спести някои изненади, когато се доберяхме до информацията за финансовото ѝ състояние.

— Не се безпокойте, детектив Чапмън, няма проблем. Ще ги възстановя.

— Само веднъж ли е прехвърляла сума на ваше име? — блъфира Чапмън.

— Да, през юли миналата година. Четирийсет хиляди долара.

Прочетох мислите на Майк. Четирийсет хилядарки. Повече от годишния доход на мнозина. Доджън му ги бе дала в разгара на връзката им и все още не бяха върнати.

— Настояваше ли да ги получи обратно? — попита Майк. Премълча думата „напоследък“. Искаше да знае дали въпросът е бил повдиган през последните няколко седмици.

— Парите не бяха от голямо значение за Джема. Прекарахме един уикенд заедно в провинцията, на Източното крайбрежие. Посетихме търг за автомобили антики. Видях модел на „Делаж“, в който се влюбих. От трийсет и втора, изключително рядък. Тя искаше да се сдобия с него, а не можех да си го позволя. Тогава реши да ми направи подарък, но когато сключих сделката, връзката ни бе приключила. Каза ми, че мога да ѝ върна парите, когато съм в състояние. Навярно вече знаете, че не беше материалистка. Имаше предостатъчно, за да си позволи всичко, което пожелае. — Дитрих се отдръпна от масата и стана. — Предполагам, че имате още въпроси към мен, но сега ви моля да поговорите с персонала. Уведомих хората, с които държите да се срещнете, и бих искал да приключите по-бързо, за да продължат те работата си с пациентите. Ще отида в кабинета си и ще се посъветвам с адвокатите ни за тези документи.

Отново приглади косите си с лявата ръка и взе купчината съдебни нареждания. След това извади от джоба си връзка ключове и избра единия от тях, навярно за кабинета.

Бил Дитрих се отдалечи от нас, без да каже нищо повече, и аз забелязах, че от ръката му виси същата фигурка на Тауър Бридж като онази на ключодържателя на Доджън, който бях забравила да върна на Мърсър. Запитах се дали Дитрих все още притежава ключ от дома на Джема.

19.

Джон Дюпре бе първият от групата, набелязана за повторен разговор относно обстоятелствата в „Минуит“ във вечерта на убийството. Влезе, подаде ръка на всеки от нас и когато с усмивка ме поздрави, разбрах защо Морийн Форестър го намира за толкова привлекателен. Вместо да промърмори, че времето му е ценно и че твърде често се навъртаме в болницата, Дюпре любезно изрази готовност да помогне с каквото може за хода на разследването.

Преди няколко дни в участъка го бяхме разпитали как е открил Попе в радиологията. Извиних се за безпокойството и обясних защо е нужно да преповторим събитията около предполагаемия час на убийството.

— Бихте ли започнали с графика си за миналата седмица? — подканих го. — Избройте ангажиментите си от понеделник до сряда, за да преценим нещата в перспектива.

Срещна погледа ми и заговори спокойно и уверено.

— Всичко това ми напомня за убийството на нашия свещеник в Мисисипи — провлачено каза Дюпре и се усмихна. — Бях едва осемгодишен, но полицията разпита всички в училището, сякаш бяхме заподозрени. Бях силно впечатлен. Едва не станах полицай вместо лекар. Възхищавам се на работата ви. Зная, че търсите игла в копа сено. Мисля, че някои от колегите ми ще се почувстват засегнати, но аз бих се радвал да помогна. — Дюпре извади джобен бележник и го отвори на страницата за миналия понеделник. — Нямам нищо против да прегледате служебния ми график, но мога да ви уверя, че не бях идвал в тази част на града до вторник следобед, когато се наложи да ползвам библиотеката.

Дюпре ни разказа за работата си като невролог и частната си практика в кабинета до Сентръл Парк Уест, която бе започнал още при установяването си в Манхатън преди две години. Секретарката и асистентката му работеха с него там през всеки ден от седмицата.

— А вечер, доктор Дюпре? Къде живеете?

— В „Страйвърс Роу“, детектив Чапмън. На сто трийсет и девета улица, в северния край — отвърна Дюпре. Имаше предвид група красиви къщи, построени в Харлем в края на деветнайсети век. — Съпругата ми е дизайнер, мис Купър. Сградите от нашата страна на улицата са построени от „Макким, Мийд и Уайт“ и откакто сме се нанесли, обновяваме жилището си. В свободното си време се занимавам с дърводелство — всяка вечер, след като с децата се нахраним. Каня ви да видите къщата някой ден.

От този отговор узнахме три неща. Че Дюпре припечелва добре или поне, че се нуждае от доста средства, за да си позволи дом в този район. Освен това разбрахме, че в нощта на убийството е бил далеч от медицинския център, ако наистина я е прекарал в дома си. Имаше непохватно алиби, в случай че бъде заподозрян. Достатъчно бе съпругата и децата му да потвърдят, че е бил с тях.

Уолъс помоли младия лекар да прекъсне разказа си за семейната идилия и да се върне на темата за покойната.

— Как нарекохте доктор Доджън миналата седмица? „Жената айсберг“?

— Може би просто предпочитам южняшкия чар, мистър Уолъс. Казах ви, че не я познавах достатъчно, за да преценя характера ѝ. Държеше се студено и надменно с мен. Просто не можех да намеря общ език с нея, колкото и да се стараех.

— Току-що дадохме на мистър Дитрих съдебно нареждане да ни предостави част от служебните досиета тук, в „Мид-Манхатън“. Ще ги получим след няколко дни. Съществува ли вероятност да узнаем от тях нещо за вас, което бихте предпочели...

— Говорите напълно сериозно, нали? Досиетата ни? На персонала? Значи напълно отхвърляте ценната нишка, която ви посочихме. С Коулмън Харпър ви предадохме доста по-опасен тип, от когото и да е колега, а вие объркахте всичко. Достатъчно е човек да прекара тук два часа, за да разбере, че имаме сериозен проблем с ограничаването на достъпа до болницата.

Невъзмутим и същевременно нападателен. Джон Дюпре притежаваше забележително хладнокръвие.

— Като стана дума за онази вечер, доктор Дюпре — каза Чапмън, — ваша ли бе идеята да слезете в рентгенологията или на доктор Харпър?

Беше си спомнил, както и аз, че в участъка всеки от двамата твърдеше, че предложението е било на другия.

— На Коулмън, уверявам ви. Не ви ли казах? Онзи следобед възнамерявах да работя в библиотеката. Заприказвах се с няколко от протежетата на Спектър — мисля, че Коулмън се смята за един от тях — и той ме помоли да слезем до радиологията, за да погледнем няколко снимки на пациент. Това беше единствената причина да отида там.

Майк тактично подпита за биографична информация:

— Какво ви накара да започнете работа в Ню Йорк?

— Няколко обстоятелства, мистър Чапмън. Втората ми съпруга е отраснала тук, близките ѝ живеят в града. Освен това в родния си щат не виждах възможност за професионално развитие. Изнасях доклади на конференции, започнах да давам консултации на лекарите, които бяха слушали лекциите ми, и реших да опитам да направя кариера.

— Преподавате ли в „Минуит“?

— Не, не. Ползвам се с привилегии само тук, в болницата. Едва напоследък ме допускат и в колежа, досега ме смятаха за новак. Не мога да ви кажа нищо за политиката на ръководството.

Дюпре нямаше друга ценна информация за нас и Майк и Мърсър напразно се опитаха да изтръгнат още подробности за медицинския център и неврологичното отделение. Завършиха разпита си и бяха малко изненадани, когато приветливият доктор плахо ги помоли да излязат, за да поговори с мен насаме.

— Трябва да се обадя на лейтенанта — каза Майк. — Ще отидем да повикаме друг свидетел.

Джон Дюпре изчака да затворят вратата, преди да заговори:

— Искан да ви кажа две неща, мис Купър. Първо, за професионалното ми досие. Ще видите, че срещу мен е заведено дело за лекарска небрежност. Неоснователно обвинение. Бихте могли да поговорите с адвокатите ми, но ви моля този факт да не достига до медиите.

Оставих го да продължи.

— Един мой пациент почина. В Атланта, преди да се преместя в Ню Йорк. Естествено няма нищо общо с „Мид-Манхатън“ и събитията тук. При мен дойде млад мъж с оплаквания за световъртеж, загуба на тегло и прочие. Прегледах го, изследвах го и го изпратих с рецепта и

часове за поредица контролни прегледи. Два дни по-късно бе мъртъв. Уверявам ви, че не се опитвам да скрия нищо от вас. Просто не желая да мислите, че това има някаква връзка с проклетото убийство. Вие сте юрист и предполагам, че разбирате по-добре от онези полицаи какви могат да бъдат последиците.

— Джема Доджън знаеше ли за процеса срещу вас?

— Почти съм сигурен. Не бих се заклел, защото не ми е споменавала. Може би това беше причината да се държи толкова студено с мен, но никога няма да разберем, нали?

— Какво друго има?

Дюпре отново се усмихна, след като бе споделил опасенията си.

— Ако от документите ми липсва нещо, което ви е нужно, обадете се в частния ми кабинет. Там има дубликати. Преди няколко години преживях доста мъчителен развод. Напуснах първата си съпруга, за да се ожена повторно. Джулия беше бясна и подпали кабинета ми в Атланта. Извадих от университетите копия от дипломите и удостоверенията си. Не съм сигурен с какво разполагат в болницата, но при секретарката ми ще откриете всичко, което би могло да ви потрябва.

— Благодаря, доктор Дюпре. Нямахте причина да не кажете това пред детективите. Ще действаме професионално и дискретно.

— Всъщност, мис Купър, може би заради миналото си на юг съм толкова скептично настроен към полицията. Предпочетох да разкрия личните си проблеми пред вас, отколкото пред тях — каза той, протегна ръка и притисна пръстите ми. — Сигурен съм, че отново ще си поговорим.

Уолъс чакаше в конферентната зала с Бансуар Десаи, единия от двамата лекари, избрани да асистират на Спектър вместо Джема Доджън сутринта, когато не се бе явила в операционната.

Десаи бе нисък и набит, с малко по-тъмна кожа, отколкото на Джон Дюпре. Говореше с пакистански акцент и имаше малко превзети маниери, навярно усвоени при обучението му в британски пансион. Поканих го в залата и прошепнах на Мърсър, че трябва да се обади на Сара да направи подробно проучване за Дюпре и да потърси статии във вестници от Джорджия с подробности за делото срещу него.

Представих се на доктор Десаи и го поканих да седне на масата срещу мен. Чапмън се присъедини към нас, преди да свърша с

встъпителното резюме.

Десаи бе един от най-новите членове на неврохирургичния екип, издирен за „Минуит“ от Джема Доджън година, преди да започне специализацията си. Отговаряше отчетливо, но стана доста предпазлив, когато стигнахме до отношенията му с Доджън. Сподели, че е била негов наставник и съветник и аз бях сигурна, че Десаи е искрен, когато изрази дълбока скръб по повод смъртта ѝ.

Майк насочи вниманието си върху операцията, извършена от Спектър, когато бе избрал Десаи и Харпър да заместят отсъстващата Доджън.

— Какво си помислихте, когато тя не дойде за операцията? Разтревожихте ли се за нея?

— Не бе в стила ѝ — отвърна Десаи. — Джема беше безупречен професионалист, мистър Чапмън. Дали ми е хрумнало, че е изчезнала? Не. Предположих, че е изникнало нещо по-спешно. Или че със Спектър отново са се скарали...

— За какво се караха, доктор Десаи?

— Нямам представа, детектив Чапмън. Знаех, че имат разногласия по някои въпроси за програмата в „Минуит“, но твърде отскоро съм във факултета, за да бъда в течение.

— Били сте и приятел на Доджън, нали?

— Приятел — да, мистър Чапмън. Но не и довереник. Общувахме само в болницата и колежа. Джема не допускаше студентите в личния си живот и доколкото зная, никой не е прекрачвал границата.

— Все пак доктор Спектър ви е имал достатъчно доверие, за да ви повика да заместите Доджън в операционната, макар и за никого да не е било тайна, че сте нейно протеже? — попитах.

— Първата грижа на Спектър, мис Купър, бе не мнението на когото и да било, а животът на пациентите. Никога не съм се замесвал в политиката на медицинския колеж и нито Спектър, нито Доджън биха ме упрекнали за това. А и когато възникна проблемът, в залата имаше само неколцина души с достатъчна квалификация, за да асистират. В интерес на истината, участието ни бе по-скоро оказана чест, отколкото критична необходимост. Подавах инструменти и се съгласявах с решенията на Спектър, но през повечето време с Харпър

само наблюдавахме с възхищение умелите му действия. Нито Коулмън, нито аз сторихме нещо съществено при процедурата.

В маниерите на Десаи имаше нещо старомодно и познато, което ме успокои и унесе. Бях отраснала в дом, в който медицинската професия бе уважавана и ценена. Постиженията на баща ми му бяха донесли световна популярност. Още от детството си с братята ми бяхме заобиколени от кръга приятели на родителите си, надарени и грижовни лекари и медицински сестри, които се стремяха да съхранят най-благородните традиции на лечителското изкуство. Вечерните ни разговори на масата, в които с удоволствие се включваше и майка ми — благодарение на опита си като медицинска сестра, тя бе компетентна колкото всички останали в компанията, — винаги се въртяха около най-интересните клинични събития през деня.

Спомените за връзката ми с медицинската общност неизбежно навяха тъжни мисли за любовта ми с Адам Наймън и годежа ни, който бе осуетен така внезапно от смъртта му буквално часове, преди да застанем пред олтара. Бях се замечтала и бях загубила нишката на разговора на Чапмън с Десаи, за което платих двойно. В съзнанието ми отново изплува натрапчивият образ на Адам с хирургическата му униформа, когато ме бе целунал за последен път. Освен това пропуснах частта, свързана с убийството на Джема Доджън.

— Това бяха всичките ни въпроси към вас за днес, доктор Десаи. Ако се сетите за нещо, което смятате, че би трябвало да знаем, обадете ми се.

Майк подаде на младия специализант визитна картичка.

Тръгнаха към вратата и когато Десаи излезе, Чапмън покани Коулмън Харпър.

— Благодаря за търпението, доктор Харпър. С детектив Чапмън за втори път ви караме да чакате — отбелязах, имайки предвид първата ни среща в полицейския участък вечерта, когато Харпър и Дюпре бяха открили Попе с окървавените панталони.

Майк прелисти бележника си, докато стигна до страниците с информацията, получена от Харпър. В отговор на първия му въпрос докторът повтори, че по предложение на Дюпре двамата са слезли в радиологичното отделение.

— Не искам да се притесните, както онази вечер в участъка, но Дюпре категорично заяви, че вие сте настояли да слезе с вас на долния

етаж.

Харпър се поколеба. Остана неподвижен, но очите му трескаво избягваха погледите ни, докато се опитваше да прецени дали въпросът на Майк има някакъв скрит подтекст.

— Нима намекувате, че съм знаел, че старецът е в стаята, преди с Джон да влезем?

— Вие го казахте, докторе. Знаехте ли?

— З-защо? Разбира се, че не, преди да го открием. Цял следобед не бях влизал в радиологията. Какво значение има?

Неголямо, стори ми се. Предположих, че Майк просто се опитва да извади Харпър от равновесие, а той веднага налага стръвта и затрепери като при първия разпит.

— Мисля, че не поговорихме за отношенията ви с Джема Доджън, нали, доктор Харпър?

— Същите като на повечето хора тук. Уважавах я заради способностите, професионализма ѝ, но не бях особено близък с нея.

Чапмън хвърли поглед към бележките си.

— Запознали сте се при първото ви постъпване на работа, преди почти десет години, така ли е?

— Да.

— За нея ли работехте?

— Не точно. Дойдох веднага след като завърших медицина. Прекарах стажа и специализацията си тук, а после започнах неврологична практика. Тогава се запознахме. Доктор Доджън току-що бе пристигнала да преподава в „Минуит“.

— Тя ли ви беше наставник?

— Обучаваха ни всички специалисти в неврологичното отделение.

— Не желаете ли да влезете в неврохирургичната програма? Отскоро ли е тази амбиция?

— Може да се каже. Всъщност кандидатствах за специализация като неврохирург веднага след стажа си, но не бях приет. Чувствах се доволен от това, което правех, и не се постарях достатъчно. Както вероятно вече знаете, програмата е за ограничен брой хора, най-изявените. Мнозина бяха отхвърлени, но не беше болка за умиране. Останах в Ню Йорк само още една година. Известно време работих в

болница „Метрополитън“. Съпругата ми пожела да се върнем в Нешвил, а и вече бях готов за частна практика.

— А какво точно ще постигнете с тази аспирантура?

Възлестите пръсти на Харпър стиснаха страничните облегалки на стола и погладиха старинните орнаменти, докато описваше сегашната си роля.

— Мисля, че след десет години се нуждаех от промяна. Все още не бях се отказал напълно от идеята да стана неврохирург. Реших, че твърде лесно съм се предал при първия неуспех. Аспирантурата ми е подготовка, първи стъпки, в операционната, докато очаквам резултатите от кандидатстването си.

— Какво кандидатстване?

— О, предположих, че доктор Спектър ви е казал. Завършвам аспирантурата си и се надявам скоро да бъда приет за неврохирургична специализация. Затова се съгласих да работя на доброволни начала цяла година.

— Колко изкарвахте в родния си щат като невролог?

— Моля?

— Колко кинти? — продължи Майк. — Пари, долари, доход.

— О, през последните няколко години — около сто и петдесет хиляди.

— А през тази?

— Естествено като аспирант получавам само стипендия. Около трийсет хиляди долара, но когато завърша...

— За бога, значи преживявате само с трийсет хилядарки? Правите голяма жертва, докторе.

— Това е само временно положение, детектив Чапмън. Имам достатъчно спестявания, за да оцелея. — Харпър смутено се засмя. — А и в момента нямам време за каквито и да било занимания, освен работата си.

— Лишавате се днес, за да благоденствате утре?

— Целта ми не е високата заплата. Работата в тази насока е голямо предизвикателство, Чапмън. Това е творческа област, всяка седмица се развиват нови и по-добри техники. Хирурзите спасяват живота на хора, които преди години биха били отписани, и...

Набитото тяло на Харпър не помръдна, докато защитаваше целта си.

— И печелят по половин милион долара повече годишно — допълни Майк.

— Нима в това има нещо незаконно, за което не зная?

— Нищо. Просто се опитвам да си обясня защо на вашата възраст сте се отказали от успешна частна практика и се борите за шанс за друга специализация. Ако влезете в програмата на Спектър, когато завършите, ще бъдете...

— Почти на петдесет години. Да. Слушайте, това съвсем не е пречка за медицинска кариера. Имам солидна професионална биография, никакви дългове, в момента не издържам семейство и бих искал да осъществя мечтата си.

— Кой ви попречи първия път?

— Искате да кажете — преди десет години? О, не зная. Както ще ви каже и Спектър, решенията се вземат от комисия. Преглеждат документите на кандидатите, провеждат интервюта, изискват препоръки от наставниците при стажа им. Просто онази година не бях сред щастливците. Примирих се, имах добра кариера като невролог. И сега желая да опитам отново.

— Доктор Доджън подкрепяше ли ви или не?

— Честно казано, не зная. Слабо познавах Джема Доджън. — Коулмън Харпър се бе плъзнал напред на стола си и сякаш се готвеше да скочи и да побегне веднага щом Майк престане да го атакува с въпроси. — Нямах възможност да работя с нея често и не ѝ се подмазвах, както някои от младоците.

— А при първото ви кандидатстване, докторе?

— Беше преди десет години, за бога. Два пъти ѝ асистирах. Да кажем, че имахме твърде различен стил. Бях доволен, когато се преместих в „Метрополитън“. Тя бе дошла в Ню Йорк да търси слава и не искаше да я дели с никого.

— Мислите ли, че в архива на болницата се пазят някакви сведения за ранните ви дни тук? — тихо попитах от своя край на дългата маса.

Харпър ме стрелна с поглед, замисли се за миг, след което поклати глава и отговори, че доколкото знае, в болницата не се съхранява информация повече от седем години.

— Естествено самият аз опитах да се добера до архива. Искях да използвам някои препоръки, които бях събрал по време на стажа си и

по-късно, в „Метрополитън“. — Засмя се насила. — Човек не може да се сдобие с професионални препоръки, когато работи на частна практика. Мнението на пациентите зависи по-скоро от ценоразписа и осигурителната система, отколкото от способностите му. Ако тези документи се появят в близко бъдеще, обадете ми се. До петнайсети април трябва да получа отговор от комисията на Спектър. Онези ласкави думи от преди десет години биха могли да ми бъдат от полза.

— Джема Доджън писала ли ви е препоръка?

Харпър стана и стисна ръката на Майк, преди да се отправи към вратата.

— Жалко, че тогава не извадих копия от всичко — не само за да ви ги покажа като доказателство. Мисля, че бих имал предимство в „Минуит“. Доджън не беше най-върлият ми поддръжник, но не си спомням да ми е създавала трудности.

— Сецате ли се за причина, поради която някой би пожелал да навреди на Доджън? Да я убие?

Харпър натисна бравата.

— Никой от нас не може да го проумее, детектив Чапмън. Работата ни е да спасяваме живот. Не мога да си представя защо някой би сторил с други хора нещата, които вие виждате всеки ден. Нямам представа.

От разговора с Коулмън Харпър не бяхме узнали повече, отколкото от другите. Все още ни се струваше абсурдно да разпитваме тези уважавани лекари за безумното убийство на тяхна колежка, но трябваше да ги проверим и да ги елиминираме, както всяка друга група заподозрени.

Мърсър отново влезе при нас и през останалата част от следобед разпитахме още редица свидетели за отношенията им с Доджън. Разговаряхме със седем медицински сестри, трима други професори от колежа, чиито кабинети бяха близо до този на покойната, множество амбициозни студенти и стажанти, които се бяха обучавали и бяха работили под ръководството на известната жертва.

Разделихме характеристиките, които съставихме, в две категории: на хора, които са се възхищавали на Джема и са били близки с нея като колеги, и на останалите, които са изпитвали страх и недоверие заради „студенината“ на характера ѝ и дистанцията, налагана от нея.

Усилията да установим как е прекарала последните си часове бяха още по-безполезни. Джема бе държала на правото си да бъде сама и бе приемала компания само когато не е заета с нищо. Според всички, докато бягала за здраве, пишела, пътувала или се занимавала с научни изследвания, предпочитала да бъде сама, необезпокоявана от бърбенето и сплетните на повечето хора, които се опитвали да влязат в орбитата ѝ.

Минаваше шест часът, когато потокът от свидетели секна и секретарката на Дитрих влезе, за да ни напомни, че трябва да заключи залата, щом приключим. Казах ѝ, че сме свършили за днес и по фалшивата усмивка, с която прие благодарността ми за това, че ни бе разрешила да ползваме помещението, пролича, че не я интересува с какво сме развалили настроението на началника ѝ. Събрахме записките си и тръгнахме по дългия коридор към изхода.

— Нататък? Някакви свежи идеи? — попита Мърсър.

— Твърде много разпити за един ден — отвърнах. — Вие ми се свят. Ще се прибера у дома да подреда мислите си, да прегледам бележките и да се приготвя за утре.

— Няма ли да хапнеш с нас?

— Не, благодаря. Трябва да свърша доста работа. Струва ми се, че засега не сме постигнали никакъв напредък.

— Добре, ще те откарам. Отбих се при Морийн. Сутринта шефът каза, че ѝ разрешава да остане в болницата само до петък. Смята, че престоят ѝ е загуба на време за сметка на полицията. Но днес следобед някой е доставил в стаята ѝ кутия шоколадови бонбони. Пакетът бил адресиран до нея и на картичката било написано, че е от децата. Скъпо френско лакомство, в луксозна опаковка.

Застинах, когато Мърсър продължи:

— Проблемът е, че Мо е алергична към шоколад. Това е известно на всеки, който я познава добре. Какво мислите, че става тук? Дали някой я е разкрил?

— Първо, шефът явно греши и Питърсън трябва да го убеди да я остави по-дълго. Кутията е изпратена в лабораторията. Ще проверят дали е отваряна.

— Защо ми се струва, че планът ми за влизането ѝ под прикритие беше глупав?

— Напротив, Куп. Морийн е в безопасност.

Мърсър премести колата си срещу „Минуит“ и дойде с нас, когато Майк потегли към центъра и сви покрай блока ми, за да ме остави пред входа.

— Каква е програмата?

— Утре вечер Мърсър ще ни откара до летището. Просто донеси куфара си в прокуратурата и ще те вземем оттам.

— Благодаря, момчета. До утре.

Взех пощата, качих се и влязох в апартамента си. Пуснах телевизора в спалнята, за да чуя вечерните новини, докато извадя дрехите, които смятах да взема за пътуването. Превключих на „Последна заплаха“, но бързо се предадох, когато Требек обяви, че въпросът е от областта на астрономията.

Повече от час говорих по телефона, като първо се обадих на Морийн, която бе шегаджийски настроена и не ми се стори обезпокоена от случилото се през деня, може би защото Чарлс все още бе до леглото ѝ. После позвъних на майка си, на Джоан Стафорд, Дейвид Мичъл и на телефонния секретар на Нина, за да ги предупредя, че заминавам извън града за два дни. Неусетно стана осем и трийсет. Набрах номера на „Пи Джей Бърнстейнс“ и поръчах да ми изпратят порция пилешка супа, преди да затворят.

Документите ми бяха разпилени върху масата в трапезарията. Сложих в единия ъгъл полароидната снимка, която бях поискала от Мърсър на отпечатъка сред кръвта на Джема в кабинета ѝ. Отново се запитах дали умиращата съзнателно е напрегнала сили да нарисува нещо и дали е буква или част от дума. Прекопирах фигурата и написах срещу нея инициалите на всеки от хората, с които бяхме разговаряли досега. Опитах се да сравня първите букви от имената им със странния знак, който онази сутрин преди седмица ми се бе сторил толкова ясен. Не открих никаква прилика и се отказах, като реших, че би било по-полезно да прегледам и подредя бележките си.

След като опаковах багажа, малко преди полунощ се пъгнах в леглото и позвъних в хотела на Дру в Сан Франциско. Оставих съобщение на телефонния секретар. Казах му за непредвиденото си заминаване за Лондон на следващия ден и го помолих да се обади, щом се прибере, защото исках да чуя топлия му глас и да си уговорим среща за след завръщането ми.

Навих будилника си за седем и угасих лампите. Тревожех се за Морийн и се питах дали не съм я изложила на опасност с идеята си за работа под прикритие. Опитах се да заспя, като се стараех да не мисля за убийството. Но не можах да прогоня от съзнанието си въпросите за загадъчната смърт на Джема Доджън и дълго лежах будна в тъмнината.

20.

— Вероятна смърт. Още една.

— За какво говориш?

Погледнах часовника. Показваше шест и две минути сутринта.

— Извинявай, че те събудих — добави Чапмън, — но реших, че трябва веднага да узнаеш. Този път е станало в краен квартал, точно срещу „Кълъмбия-Презбитириън“. Това още повече усложнява разследването.

Вече се бях надигнала в леглото и очаквах обяснение.

— Защото?

— Пълна загадка. Може би е нашият човек. Възможно е смъртта на Доджън да няма нищо общо с „Мид-Манхатън“. Може би някакъв смахнат тип просто има зъб на жени с бели униформи и действа във всички болници.

— Престани да бърбориш несвързано и ми кажи за какво става дума.

— Току-що се обади лейтенантът, веднага след като чул за случилото се от нощния пазач. В трети-четвърти район, друг медицински център в опасна зона. Специализантка свършва нощната си смяна, излиза малко след полунощ и тръгва към колата си. Когато стига, вижда, че едната гума е спукана. „Добрният самарянин“ ѝ предлага помощ да я смени. Навярно негодникът сам я е спукал. Казва ѝ, че трябва да отскочи до сградата отсреща, където живеела сестра му, за да вземе някакви инструменти. Предлага ѝ да го почака на топло във входа. Пресичат улицата. Дотук има трима свидетели. Твърдят, че се държал учтиво, хванал я под ръка и я предупредил да внимава за движението. Влезли в преддверието на пететажна кооперация. Явно е извадил нож. Нататък никой не е видял нищо. След малко са открили доверчивата млада лекарка, облечена с лабораторната си престилка, на пода зад стълбището с осем прободни рани в гърдите и корема, свалено бельо и вдигната пола. Но няма доказателства за сексуално насилие — нито сперма, нито косми, никакви следи. Какво ще кажеш,

дали опитът е бил прекъснат, или злодеят просто е нагласил нещата така, че да търсим изнасилвач, а всъщност целта му е била да свие десетте й долара и пейджъра й? Съвпадение или втори удар?

Не можах да дам на Майк какъвто и да е отговор. Опитах се да си представя местопрестъплението и се замислих за загубата на още един ценен живот.

— Мъртва ли е?

— По-добре да беше. Вероятността да умре е значителна. Включена е на животоподдържащи системи, но линията на мозъчните й вълни е напълно права.

— Каза, че имало свидетели?

— Само хора, които са видели онзи човек да се мотае пред входа на болницата, а после да говори с докторката до колата й. Мъж испански тип, над метър и осемдесет, слаб. Изглеждаше мръсен, дрипав, вероятно бездомник като хиляди други, които се навъртат наоколо. Бил облечен с вълнена блуза и зелени хирургически панталони. Не е професионален съперник, мога да те уверя в това.

— Е, какво мислиш?

Осъзнах, че въпросът ми е глупав, още щом го зададох.

— Нямам представа какво да мисля. Не зная дали е ужасяваща случайност, или дело на безумец, когото сме изгонили от тунелите под „Мид-Манхатън“ и сме изпратили тук с разрешително да действа в още по-труден за претърсване район. Отново се питам дали Джема Доджън не е била изнасилена, защото нещо е прекъснало опита, или защото се е съпротивлявала, както онова момиче снощи. Или си права, че убиецът на Доджън просто е нагласил нещата така, че да изглежда като сексуално нападение.

— Колко жени мислиш, че ще умрат, преди да заловим извършителя?

— Хей, Русокоске, всички ще умрем. Но за предпочитане е да не бъде на подобно място и по такъв ужасяващ начин. Шестима други детективи от отдела ще поемат този случай. Ще им бъде нужно двойно повече време, за да проучат всичко и да установят дали има връзка. Ще се обадя в офиса ти веднага щом узная нови подробности.

Влязох в кухнята и включих кафеварката, преди да взема душ, питайки се защо Дру не се бе обадил през нощта. Дрехите, с които бях решила да пътувам, бяха приготвени. Облякох тъмносин кашмирен

пуловер и панталон, като предполагам, че сакото на сини и червени карета е достатъчно топла дреха за началото на пролетта във Великобритания.

Портиерът ми помогна да отнеса куфара си до таксито и си внуших, че като отида в прокуратурата час по-рано, ще имам време да подредя бюрото си, преди да пристигне персоналът.

За моя изненада, когато отключих вратата в седем и половина, телефонът звънеше.

— Алекс? Обажда се Стан.

Уестфол. Колега от екипа, който се представяше добре в съдебната зала, но почти през цялото останало време срещаше затруднения и търсеше помощ.

— Имам проблем. Потърсих те у дома, но попаднах на телефонния ти секретар и реших да проверя в офиса.

Гласът му прозвуча уплашено.

— Какво толкова сериозно е станало в този ранен час?

Вече бях чула една потресаваща новина и се съмнявах, че оплакването на Стан би могло да се сравни с нея.

— Свидетелката ми изчезна, Алекс. Знаеш, че трябва да се явя в съда пред Судолски, нали? Е, вчера беше първото разглеждане, но все още не е разпитана. Доведох тази жена от Питсбърг да даде показания, а...

— При кого е отседнала?

— В това е проблемът. Ти беше твърде заета с разследването и не исках да те безпокоя. Затова се обадох на Пат Маккини и поисках разрешение да я настаня в хотел. Евтин, разбира се, „Голямата ябълка“, на Четирийсет и шеста.

— Страхотно! Настанил си една проститутка в хотел в центъра на града. Изпрати ли някого да я пази?

— Не, Алекс. Закле ми се, че вече не проституира. Вярвам й.

Нямаше полза да изразявам раздразнението си. Стан не би ме разбрал дори ако бях завъртяла очи срещу него. По-вероятно бе да го удари гръм, отколкото да срещне жена, която е проституирала и след време е престанала.

Какво е станало? Хванали са я да върти бизнес в хотелската си стая за сметка на данъкоплатците?

— Управителят я видял да влиза във фоайето с някакъв мъж около два часа през нощта. Знаеше, че е наша свидетелка и затова ги спрял и помолил придружителя ѝ да си тръгне, а нея пуснал да се качи в стаята ѝ. Малко по-късно ми се обади, за да съобщи, че е напуснала хотела.

— Не изпадай в паника. Вероятно е излязла да припечели някой долар, преди да си замине.

— Управителят не мисли така. Тръгнала си е и е ужасно ядосан, че е откъснала всичко от стаята. В онзи хотел няма много за крадене, но е взела чаршафите, възглавниците, одеялата и кърпите. — Стан крещеше с пълен глас. — Отнесла е дори Библията.

Засмях се на незавидното положение, в което бе изпаднал. Маккини със сигурност щеше да поиска главата му. Това щеше да бъде последната свидетелка, настанена в „Голямата ябълка“ — един от малкото хотели в Манхатън, които прокуратурата можеше да си позволи.

— Не зная дали да се обадя в полицията да я издирват. Когато чуят, съдебните заседатели ще се настроят против нея.

— Вземи своето копие от Светото писание, Стан. Послужи си с цитат: „Кой може да намери целомъдрена жена?“. Не се опитвай да прикриваш слабостите ѝ. Представи я такава, каквато е, дори не отричай, че е проститутка. Доколкото си спомням, разполагаш с цял куп медицински доказателства за насилие. Наблегни на нейната уязвимост и ги убеди какво чудовище е обвиняемият.

— Но как да я открия? Шефът на полицейския екип ще пристигне на работа едва в девет и трийсет?

— Обади се в централния щаб. Свържи се с момчетата от нравствената полиция, преди да си тръгнат. Дай им описание и ги разпитай дали са я видели при обиколките си. — Работното време на отдела за борба с проституцията свършваше в осем сутринта. — И най-важното — успокой се. Ще се наложи да помолиш съдията за отлагане с няколко часа, ако свидетелката не се появи тази сутрин, но това не е краят на света. Не зная как би постигнал нещо, ако си толкова нервен.

— Благодаря, Алекс. Пак ще се обадя.

Прегледах кореспонденцията, докато чаках да пристигне Лора, а после ѝ продиктувах няколко писма, които исках да бъдат изпратени,

преди да се върна в понеделник. В девет и трийсет тя ми напомни, че трябва да отида в отсрещната сграда, за да изслушам присъдата на съдия Торес по делото на серийния изнасилвач, когото Гейл Марино бе изправила пред съда преди три седмици.

Настаних се на първия ред в огромната съдебна зала, докато Гейл произнасяше заключителната си реч. Въпреки че криминалното минало на Джони Роваро бе добре известно на съдията, Марино старателно припомни досието му, за да подкрепи искането си за максимална присъда. Повтори пред Торес, че преди осем години Роваро е бил обвинен в подобно престъпление и дори избягал от клиниката за сексуални насилници, където бил настанен. Пуснат условно, Роваро се бе върнал в Бруклин, като бе задължен да участва в терапевтичната програма на психиатричния център в Гринуич Вилидж.

Три месеца след освобождаването му тихият квартал — само на няколко пресечки от центъра — се бе превърнал в сцена на поредица сексуални престъпления. Първо, ирландка, работеща като бавачка, едва бе успяла да осигури безопасността на повереното ѝ дете, преди насилникът да спре съпротивата ѝ. По-късно домакиня с тежки пазарски чанти бе нападната от въоръжен мъж, докато отключвала вратата на къщата си. И накрая същият човек бе проследил десетгодишно дете на връщане от училище, принудил го да влезе в блока си, ударил го по лицето, за да кротува, и го изнасилвил.

Гейл се бе справила блестящо. Насърчаваше уязвимите си свидетелки, докато даваха показания, и разби алибитата, скалпени от свидетели на защитата, роднини и приятели на обвиняемия, със старателно подготвените си въпроси за кръстосан разпит. Самият Роваро бе разтърсен от непоколебимата ѝ настойчивост. Бързо бе успяла да обори лъжите му и го бе накарала да прояви избухливия си темперамент пред заседателите. Сега седна и остави съдбата му в ръцете на един от най-безмилостните съдии в системата.

Едуин Торес бе готов за обръщението си към Роваро. Стана от креслото, заобиколи го и опря лакти на високата облегалка. Първо погледна съпругата и майката на обвиняемия, които по време на речта на Гейл не бяха престанали да ръкомахат и ругаят. Тъмните коси и строгите черти на Торес се открийа на фона на светлата ламперия зад него. Хвърли поглед към Гейл, преди да заговори. Със

забележителното си красноречие съдията характеризира поведението на изнасилвача, гледайки Роваро право в очите.

— Самото досие говори или по-скоро крещи достатъчно. — Припомни доказателствата, предоставени от Марино, и ги обобщи. — Но това, което ви превръща в истински звяр, незаслужаващ нито съчувствие, нито съжаление, е нападението ви срещу едно дете. Вие сте възплъщение на Сатаната, защото кой друг, освен самия дявол, би ударил това дете с юмрук по лицето и би разбил скобите в зъбите му, а после би блудствал с него? — попита Торес. — Само за това чудовищно деяние някои общества биха ви набучили на кол или биха ви принудили да танцувате бос с часове под парещото слънце на Сахара.

Мики Дайъмънд, който трескаво водеше бележки зад мен, се наведе и ми прошепна:

— Мислиш ли, че е редно един съдия да говори така? Дори не е нужно да измислям реплики, винаги мога да извлека от речите му интересни цитати.

Усмяхнах се, когато Торес застана до креслото си, произнесе присъда от сто години затвор за Роваро и удари последния си печат върху досието на освобождавания два пъти престъпник.

— Трижди проклет да бъде онзи, който някога реши отново да пусне този демон сред обществото! Бих се надигнал и от гроба си, за да спра това безумие.

Намигна ми и каза на двамата съдебни пристави, които стояха зад окования затворник, да го върнат в килията му. Когато поведоха Роваро, изражението му остана непроменено, но докато минаваше покрай скамейката на съдията, се обърна и я заплю. Полицаят го издърпа за яката от залата. Тъкмо тръгнах към Гейл да я поздравя с успеха, когато единият от приставите се върна, за да се увери, че тя е добре.

— Роваро е безчувствено копеле — каза той и поклати глава. — Трябва да се гордеете.

Наистина бе горда. Магнах на Торес, докато излизах с Гейл, бутайки количката ѝ с документи по коридора. Ако имахме късмет, убиецът на Джема Доджън щеше да отговаря пред съдия като него. Но първо трябваше да бъде заловен.

— Току-що се обади Дру Рено — закачливо ми съобщи Лора след няколко минути. — Каза, че излиза от хотелската си стая. Не искал да те безпокои посред нощ. Щял да позвъни отново, за да се чуете, преди да заминеш за Лондон. Маккини също настоява да говори с теб. Исква да знае какво ще предприемеш във връзка с новото убийство до „Кълъмбия-Презбитириън“ и кой ще те замества, докато отсъстваш. Малко е ядосан за нещо, свързано с Фил. Не каза какво.

— Разбрано, Лора. Благодаря.

И двете телефонни линии запримигнаха, преди да стигна до бюрото си. Имах чувството, че ми предстои напрегнат ден, както винаги, когато се канех да пътувам извън града.

Лора съобщи по интеркома, че на първата линия е Мърсър, а на другата чака репортер от „Ню Йорк Уан“.

— Свържи журналиста с отдела за връзки с медиите, няма да дам интервю на никого. Ще говоря с Мърсър.

— Добро утро. Предполагам, че Майк ти е казал за нападението в „Кълъмбия“? Отивам в болницата да видя какво ще открием. Ще помолиш ли Лора да напечата разрешително за извлечение от банката на Дитрих? Обадох се тази сутрин, когато отваряха. Разбрах, че е доста затънал. Натрупал големи дългове, дължи доста пари на различни хора. Отказаха да ми дадат повече информация без разрешително от съдебната комисия...

— Да го изпрати ли по факс? Ще бъде готово след петнайсет минути.

— Добре. Ще има с какво да се занимавам, докато вие с Чапмън сте на чай с Кралицата. Чао засега.

Затворих, но видях, че бутонът на втората линия все още примигва. Явно журналистът бе твърде настойчив и Лора не бе успяла да ме отърве.

— Алекс, човекът ме увери, че не иска интервю, а има информация за теб. Не ми каза за какво се отнася, но не желае да се обърне към екипа на Бренда. Да те свържа ли?

— Да.

Натиснах бутона и младият представител на местен телевизионен канал развълнувано ми се представи с пискливия си глас:

— Мис Купър? Знаем, че сте поели следствието по случая в „Мид-Манхатън“. Хората ви знаят ли нещо за проникването в „Метрополитън“ снощи?

Нямаше смисъл да отправям иронични реплики. Може би наистина знаеше повече от мен. Извадих бележник и му казах, че нямам представа за какво говори.

— Какво сте научили? Има ли пострадали пациенти?

— Именно това се опитваме да разберем. Засега отричат някой пациент да е бил засегнат, но не знаем дали да вярваме. Никой не желае да го сполети същата съдба като „Мид-Манхатън“, а предполагам, че вече сте чули и за „Кълъмбия“.

— Да. Каква е историята в „Метрополитън“?

— Увъртат. Твърдят, че натрапникът е бил спрян на първия етаж. Пациентите и медицинският персонал не били изложени на опасност. Обичайната предпазливост.

— Кой е усетил, че става нещо?

— Чистачка от нощната смяна. В три сутринта влязла в административния офис и забелязала, че лампите светят. Чула стъпки, но не видяла никого да излиза. Ключалката била разбита.

— Зная, че не бихте назовали източника си, но...

— Не е тайна. Мнозина в болницата знаят. След като свършва смяната си в „Метрополитън“, същата чистачка отскача до редакцията ни. Тази сутрин наистина беше разстроена. Говореше само за крадеца, влязъл буквално в кабинета на директора посред нощ. Не иска да се връща на работа там. През последните две седмици е намразила болниците.

— Съчувствам ѝ. Предайте ѝ, че не е единствената.

— Поводът за обаждането ми е да разбере дали сте чули нещо друго за инцидента в „Метрополитън“ снощи. Дали онзи тип е влизал, или е излизал, когато чистачката го е спипала?

— Честно казано, едва сега научавам. Задължена съм ви. Следващия път, когато се нуждаете от ценен материал, бих могла да ви помогна. Дайте ми номера си и ако разбере нещо повече за този случай, ще ви се обадя. Благодаря за информацията.

Веднага позвъних на Мърсър.

— Слава богу, че успях да се свържа, преди да излезеш. Нова нишка. Ако можеш, отбий се в „Метрополитън“ по някое време

сутринта, за да провериш тази история.

Повторих това, което бях чула току-що, и споделих облекчението си, че никой не е пострадал.

— Да се надяваме, че просто е търсел чекове или пари в брой — каза Мърсър. — Не е имало причина ръководството на болницата да се обади в нашия отдел, но ще видим дали са съобщили в участъка и дали наистина нещо е откраднато. По-късно днес ще получиш подробни сведения.

Трябваше да прегледам три обвинителни акта, преди да бъдат подадени, да отговоря на десетина обаждания от предишния ден, а по обяд да отскоча до офиса на Род Скуайърс, за да обсъдя с всички началници на подотдели предложението за промяна в графика на нощните дежурства.

Фейт Грифин надникна в офиса и направи знака за „таймаут“, докато държах слушалката до ухото си и чаках да ме свържат с една от активистките на програмата за подпомагане на жертвите в „Сейнт Люк“.

— Сара каза, че си четвърта големина и винаги имаш резервни чорапогащници. Да ти се намира нещо в светлобежово?

Кимнах и с жест я помолих да почака, докато свърша със съветите си как да убеждават изнасилените жени, получаващи подкрепа и консултации, да се изследват за СПИН.

— Трябва да произнеса заключителна реч, а закачих чорапогащника си на крака на масата, когато ставах да възразя — каза Фейт и показа петсантиметровата бримка, която се бе пуснала от подгъва на полата й надолу до обувката. — Тези стари дървени мебели в петдесет и втора зала винаги закачат, когато съм на важен етап от процес. Мразя да заставам пред хората с грозна дупка на чорапа. Възможно е някой от заседателите да си състави лошо мнение за мен само заради това и да гласува в полза на обвиняемия.

— Предполагам, че свидетел номер дванайсет непрекъснато гледа в краката ти, а? Определено изглеждат по-убедително от доказателствата, които имаш — отбелязах, пристъпих към шкафа най-близо до бюрото си и издърпах чекмеджето с надпис „Приключени дела“. Пълно бе с копринени чорапогащници в различни цветове, няколко чифта еспадрили, червила, четка и паста за зъби. Малък козметичен магазин за прокурорки в беда. Избрах чорапогащник за

Фейт и ѝ напомних, че едно от нещата, които ме притесняваха, когато започвах работа в прокуратурата преди десет години, бе малкият брой жени сред персонала. Мъжете бяха верни приятели и добри съветници, но когато Баталия бе решил да привлече повече дами, се бе създала съвсем различна приятелска атмосфера, която бе немислима при предшественика му. Не само имаше с кого да разговарям за други неща, освен за агенти на свободна практика, славата на Изтока и пластичните операции на Деми Мур, а и спешно намирах резервен чорапогащник, тампони или пила за нокти, без да изпращам някоя секретарка до „Блумингдейлс“ по време на обедната ѝ почивка.

Фейт тръгна към дамската тоалетна да се преобуе и се размина с Роуз Малоун, която донесе копие от черновата на Баталия за речта му на събранието в Англия в четвъртък следобед.

— Областният прокурор настоя да я вземеш. Предлага сама да съчиниш нещо, но да включиш и позицията му по въпроса за контрола върху притежанието на огнестрелно оръжие, лечението на наркомани и смъртното наказание. Иска да добавиш и свой коментар за сексуалното насилие и побоите при семейни скандали.

— Добре. Ще поработя върху това и ще помоля Лора да напечата изложението. Други нареждания?

— Мистър Би се е обадил на лорд Уиндълторн и е съобщил, че ще го заместващ. С радост ще те приемат. Джефри Доджън ще пристигне в Кливдън в петък сутринта, когато ще си изпълнила главното си задължение, и с Майк ще можете да прекарате с него толкова време, колкото е необходимо. Естествено мистър Би държи на всяка цена да разговаря с теб в понеделник сутринта, веднага щом пристигнеш.

Благодарих на Роуз и ѝ казах за случилото се през нощта в „Кълъмбия-Презбитириън“ и „Метрополитън“, за да държи Баталия в течение.

— Знае къде да ме намери, ако има въпроси. Ще се видим след седмица.

Речта на Пол бе кратка и ясна. Мнението му по повечето въпроси ми бе добре известно и лесно щях да представя аргументите му и да ги допълня с теми, свързани с моята специалност. Когато подредих бележките си и ги дадох на Лора, тя ми каза, че в конферентната зала са започнали да се събират хора за съвещанието на Род.

След предишния следобед в заседателната зала на болницата, забелязах удивителен контраст. Четиринайсет души — Род, Пат, шестимата началници на съдебните подотдели, ръководители на специални екипи като мен и няколко директори на поправителни програми — се бяха струпали около две ламинирани маси, разположени една до друга, така че да се простират по цялата дължина на помещението. Нямаше лакирани дървени повърхности, само талашитена ламперия, столове с винилови тапицерии и евтини репродукции в пластмасови рамки. Обикновено всеки знаеше, че трябва сам да си донесе сандвич и хапваше набързо, без да го е грижа, че някой е поставил в ъглите чинийки със зелени зрънца отрова за мишки, които някога действаха, но по-късно се бяха превърнали в лакомство за гризачите.

Род бе любимият ми началник, откакто работех в прокуратурата — остроумен, забавен, справедлив. Спокойно можех да се обърна към него за съвет по какъвто и да е въпрос — личен или професионален — и винаги се доверявах на преценката му при критична ситуация. Безброй пъти бе спасявал кожата ми и бе обсъждал с мен деликатни теми, преди да постъпя лекомислено под влияние на емоциите си. Ценях колкото мъдростта, толкова и приятелството му.

Придърпах един стол от масата към стената, настаних се до Джон Лоугън и отворих кофичка кисело мляко, а той разопакова голям сандвич с шунка и сирене, който ухаеше апетитно.

Побъбрих с всички, докато Род и Пат обявиха дневния ред на съвещанието и изчакаха последните закъснели колеги да заемат местата си.

— Чу ли за снощното нападение на специализантката? Какво ще предприемеш? — попита Лоугън.

— Ако познаваш някого, който е готов да признае, че е извършил и двете престъпления и да ме избави от тази бъркотия, обади ми се.

— Добре. Все още чакам да разкрият самоличността на онези бандити, които направиха удар в центъра „Рокфелер“. Не затаявай дъх. Пазиш ли записки от стари дела за сексуални престъпления? Един от хората ми е повдигнал обвинение за екхибиционизъм. Някакъв тип плашел хлапетата на детска площадка. Казах на колегата да поиска материали от теб.

— Мога да помогна. Лора има цяла папка с въпроси към съдебни заседатели. Мини да я поискаш.

Род бе готов да започне.

— Да се залавяме за работа. Нямаме много време този следобед, преди да изпратим Купър и Чапмън на меден месец в Котсуълдс.

Няколко души се обърнаха към мен, за да видят реакцията ми, което ми напомни, че както обикновено, машината за клюки веднага е заработила. Бях свикнала със закачките на Род и отдавна вече не се изчервявах.

— Благодаря ви, че намерихте време да присъствате на тази среща, мис Купър. Маккини ми каза, че не е сигурен дали все още работите тук.

— Иска му се да се отърве от мен, Род.

Усмяхнах се на Пат, който се преструваше, че пише нещо в бележника си.

— Ако внасяш контрабандно пури за Баталия, не забравяй да донесеш по някоя кутия и на старите си приятели.

— Знаете, че дори не би ми хрумвало да извърша нещо незаконно. „Кохибас“ или „Монте Кристо“?

За всяка от двете марки гласуваха по еднакъв брой пушачи и Род най-сетне премина към обсъждането на нощните дежурства. По традиция начинаещите заместник-областни прокурори се редуваха по график, да подготвят обвинителни актове между полунощ и осем сутринта, но през последните няколко седмици почти не виждахме полза от това. Всички около масата изразиха мнения, а аз се замислих за нещата, които бих искала да свърши Мърсър, докато с Майк отсъстваме.

Малко преди да се разделим, в два и трийсет, Род съобщи, че има нов заподозрян в убийството в „Мид-Манхатън“. Извади съдебно постановление, което бе получил от прокурор от Детройт.

— Проверихте ли онзи доктор на име Тангавелу?

— Предавам се. Кой е?

— Истинска история. Пуснал език на пациентка по време на гинекологичен преглед. Бил обвинен и осъден. Обжалвал пред апелативния съд в Мичиган. Ето окончателното решение: „Народът срещу Тангавелу“. Съдията е заявил, че обвинението не е представило никакви доказателства, че въпросното действие не е било доброволно

прието от жената като част от лечението ѝ. Какво мнение са си съставили заседателите според теб? Ще ти кажа едно. Ако се намираш в Каламазу и се разболееш, Куп, отскочи до Охайо. Не бих те посъветвал да ходиш на лекар в Мичиган. Най-добре се обади да провериш дали онзи откачалник не се е преместил в Ню Йорк и не е постъпил на работа в „Мид-Манхатън“.

— Благодаря за информацията, Род. Винаги съм разчитала на помощта ти. Със Сара сме пропуснали този случай, когато търсехме подобни. Ще прегледам материалите веднага щом се върна от Англия.

Когато отново влязох в офиса си, имах само час на разположение да отговоря на последните обаждания. Сара се качи при мен да разгледаме нов списък с искания за издаване на призовки и ме увери, че през следващите няколко дни ще следи развитието и по двата случая.

Прибрах в папка снимките от местопрестъплението и копие от видеозаписа на Боб Баниън, направен в кабинета на Джема. Може би инспектор Грейди или дори Джефри Доджън щяха да се сетят за нещо, когато видеха отпечатъка на окървавения килим, без да се влияят от предишни впечатления.

— Май нашият Рики Нелсън изнася концерт в коридора — каза Сара и тръгна заднишком към вратата. Чапмън бе започнал серенада пред Лора и секретарката на Род с мелодията на „Пътешественик“ и ги очароваше с неповторимата си усмивка. Двете зрителки реагираха одобрително.

— Казах на добрата си майчица, че Алекс Купър ще ме води в Лондон, и кълна се — тя почти взе думите ми за първоаприлска лъжа. Иска да те придумам да се отбием в Дъблин на връщане. Да се срещна с роднините си и прочие. Какво ще кажеш, Русокоске? — Той направи комична гримаса.

— Защо не?

— Обещах ѝ, че поне ще опитам да те накарам да се откажеш от „Дюарс“-а и да преминеш на добро ирландско уиски. Това е целта ми, дами. Ще вдигна тост за вас веднага щом излетим. Хайде, дай ми багажа си. Мърсър чака в колата. Иска да побърза, за да избегне задръстванията по „Ван Уик“ в пиковия час. — Вдигна куфара ми. — Как мислиш, Сара, колко тоалета е взела херцогинята за следващите три дни? Колко чифта обувки? Ако получа херния, докато нося този

боклук, ще заслужи инвалидна пенсия. Пострадал при изпълнение на служебния си дълг.

Чапмън хвана Сара под ръка и тръгна с нея към асансьора, носейки багажа ми с другата ръка. Прошепна нещо в ухото ѝ и видях как изражението ѝ се промени, цялата настръхна и закри устата си. Стори ми се, че чух Майк да произнася името на Морийн.

— Какво има?

— Не е твоя работа, малката. Нищо страшно. Просто забравих да ѝ кажа нещо за нейна позната. Да вървим.

Вратите се отвориха и светна червената стрелка за надолу.

Отместих поглед към Сара, но лицето ѝ не издаде нищо.

— За Морийн ли говорехте?

— Не мислиш ли, че бих ти казал, ако беше така? Качвай се. Влязох в асансьора и вратите се затвориха зад нас.

21.

Мърсър бе паркирал до сградата на противопожарна охрана на Хогън Плейс. Отвори багажника и Майк намести куфара ми вътре. Побутнах встрани две стари гуми, полуотворен сак, пълен с непрано бельо и чорапи, и шапка с емблемата на „Янкис Уърлд Сирис“, за да се настаня на задната седалка на стандартния полицейски „Краун Вик“.

Тръгнахме по „Лафайет“ към рампата на Бруклин Бридж и поредицата неравни магистрални участъци до летище „Кенеди“.

— Какви са последните новини за снощните инциденти?

— Жертвата от „Кълъмбия-През“ все още е в кома. Изгледите за нея не са обнадеждаващи и засега никой не е посочил евентуален заподозрян. Случаят в „Метрополитън“ изглежда провален опит за обир.

— Взето ли е нещо?

— Засега има две версии. Извършителят не е стигнал до лекарствата. Вероятно е възнамерявал да открадне упойващи вещества и спринцовки, но не е успял да се добере до тях. Имал е малък късмет в административния офис. Оспразнил е чекмедже с дребни пари и е разпилял документите за персонала навсякъде. Но все още нищо не е ясно. Пълна бъркотия. Може би целта му е била друга. Размазал е фъшкии по всички листи и трудно се четат.

— Спести ми подробностите.

— Добре.

Движението бе натоварено, както обикновено в късния следобед. Мърсър се придвижи на зигзаг между пъплещите коли и бавно пропълзахме последните няколко километра, докато пред погледа ни се разкриха складовете за товари. Потокът се ускори, щом приближихме терминалите, но здраво се хванах за облегалката, когато Мърсър рязко натисна спирачките пред параклиса в средата на летището. Беше малка постройка, покрай която бях минавала стотици пъти, но никога не бях влизала.

— Ние с Куп ще почакаме в колата. Искаш ли да кажеш някоя молитва?

— Не се подигравай с мен.

Чапмън се страхуваше да лети със самолет, но мразеше да му се присмиват за това.

— Не за полета. Пилотът ще се погрижи за вас там горе. Може би, за да ви провърви в Англия?

Отново потеглихме и свихме към входа за международни полети на сградата на „Америкън Еърлайнс“.

Мърсър изчака да слезем и като гръм от ясно небе събщи страховита новина:

— Лейтенантът е получил резултатите от лабораторната проба на бонбоните от тайния обожател на Морийн.

Хвърлих поглед към Майк, който нервно мачкаше билета си, и се досетих, че именно това е прошепнал на Сара, когато излязохме от офиса.

— Пияни вишни... с по капка борова киселина. Някой откачалник я е инжектирал с игла, която е оставила по-малки дупчици от връх на карфица. Почти невидими.

Понечих да заговоря, но Мърсър обхвана лицето ми с огромните си длани, наведе се да ме погледне право в очите и носът му почти докосна моя.

— Всичко е наред, Алекс. Нищо не ѝ се е случило, чуваш ли? Точно затова я изпратихме в онази болница. Да спипа убиеца, когото търсим.

— Но...

— Никакво но. Разговаряла си с Морийн снощи. Знаеш, че е добре. Сега заминавай да свършиш работата, за която те изпращат.

— Просто не мога...

— Погледни ме отново, момиче, право в тези големи кафяви очи. Нима искаш да кажеш, че ми нямаш доверие да се грижа за безопасността на Морийн?

Енергично поклатих глава.

— Тръгвай, Куп. Мразя дългите сбогувания.

С Майк влязохме в терминала и по пътя той ми обясни, че самата Морийн е настояла да ми кажат за отровните бонбони едва в

последния момент. Не беше в стила ѝ, но разбрах логиката на решението им и знаех, че Мо е безупречен професионалист.

Охраната вземаше строги мерки и изчакахме на дългата опашка за вечерните полети до Европа да проверят паспортите, да сканират багажа и да отбележат местата ни в туристическата класа на 767.

— Хайде. Ще те заведа в Адмиралския клуб. Имаме половин час, докато ни повикат.

Майк тръгна след мен по коридора и се качихме с асансьор до частния клуб на втория етаж. Приблжих се към рецепцията и показах членската си карта, а Майк избърза напред да позвъни по телефона за последна проверка в отдела. Двойката пред мен се обърна и за своя изненада познах забележителния джентълмен, който също ме забеляза, докато прибираще билета си.

— Работа или удоволствие, Алекс? Закъде ще пътуваш?

Джъстин Фелдмън ме поздрави с целувка по бузата.

Беше изключителен юрист, експерт по безопасността, благодарение на което обикновено прекарваше повече време в спокойната атмосфера на федералните съдилища, отколкото сред гъмжилото при нас.

— Този път заминавам по работа. За Лондон. Поздравления за мястото ти в класацията на „Америкън Лойър“ миналия месец. Един от десетте най-добри юрисконсулти на охранителните служби в страната. Голяма чест.

— Някой ден ти ще се изкачиш по-високо в списъка, стига да преминеш в нашите редици. Запознай се с партньорката ми, Сюзън Лароса. Дамата, за която няма невъзможни неща.

Сюзън бе с няколко години по-млада от мен, но бях чувала за таланта и успехите ѝ в съда от приятели, започнали частна практика. Подаде ми ръка, поговорихме за общи познати и решихме някой ден да обядваме заедно.

— А вие какъде сте тръгнали?

— За Париж. Кратка разходка на клиент, замесен в банковия скандал, който шефът ти се е заел да разнищи. Баталия ни създава доста работа. Може би някога със Сюзън ще се прехвърлим в криминалния съд за разнообразие.

Представителят на авиокомпанията върна картата ми и тримата тръгнахме към салона на клуба.

— Вчера следобед чух нещо за теб на едно събрание в „Милбанк“. Какво беше? О, сетих се...

Прехапах устни. Наистина в Ню Йорк нищо не оставаше скрито-покрито. Добавянето на пикантни измислици бе нещо обичайно.

— Говори се, че Дру Рено бил луд по теб. Наскоро сте се запознали, а? Партньорите му казват, че не са го виждали толкова щастлив и самоуверен, откакто загуби съпругата си.

— Всъщност все още не се познаваме добре. Сигурно нещо друго е повлияло на настроението му... твърде рано е дори...

— Чудесен човек е, Алекс, интелигентен и сериозен. Спомням си по какъв повод някой спомена за вас. Заговорихме за интересните съвпадения и стечения на обстоятелствата, които ни събраха със Съюзън да работим заедно по това дело. Партньорът на Дру каза, че и по-рано е чувал за странни случайности, но тази с Дру, теб и следствието, което си поела, наистина му се струва изумителна.

Застинах и озадачено погледнах Джъстин:

— За каква странна случайност говориш?

— За Дру и смъртта на жена му.

Усмивката на Джъстин бе изчезнала, а Съюзън избягваше погледа ми и тъмнокафявите ѝ очи втречено сезираха в пода.

— Известно ти е, че е починала от тумор в мозъка, нали? — Не долових никаква връзка и Джъстин явно се убеди, че знае повече факти от мен. — Докторката, чието убийство разследваш... извинявай, не запомних името ѝ.

— Джема Доджън.

— Да, всички предполагаме, че знаеш това. Карла Рено е починала на операционната маса. Дру я откарал в Лондон за процедура, която трябвало да бъде извършена там. Много сложна, бил съставен екип от прочути неврохирурзи. Повикали Доджън от „Минуит“ да асистира. Смъртта настъпила по време на манипулация, изпълнявана от нея, по средата на операцията.

В съзнанието ми се заредиха образи и се опитах мислено да възстановя последователността на нещата. Дали Дру бе изявил желание да се запознае с мен преди или след убийството на Джема? Дали някой от двамата ни бе изрекъл името ѝ, когато разговаряхме, и дали аз бях повдигнала въпроса или Дру? Защо не ми бе споменал

нищо? Това навярно бе най-значимото и разтърсващо събитие в живота му.

— Извинявай, ако съм те разстроил, Алекс. Всички се радваме, че излизате заедно. Просто е странно, че този инцидент се е случил точно след запознанството ви.

— Не след, Джъстин. Доджън беше убита няколко дни, преди да срещна Дру.

Защо бе пожелал да се запознаем? Заради мен, или защото бях поела делото? Дали бе изпитвал омраза към Доджън? Явно не бе успяла да спаси живота на съпругата му.

— Извинете ме, ако обичате. Съжалявам, разсеяна съм. Трябва да се обадя на един човек, преди да се кача в самолета.

— Очевидно те разстроих, Алекс. Извинявай...

— Добре съм, Джъстин. Радвам се, че се запознахме, Сюзън. Довиждане и на двама ви.

В далечния край на салона, до прозореца, имаше няколко свободни стола. Взех слушалката на безжичния телефон от една полица и се отправих натам. Набрах домашния номер на Джоан и цифрите от кредитната си карта. Включи се секретарят ѝ.

— Вдигни, за бога. Ако пишеш, правиш упражнения или говориш по другата линия, вдигни, Джоуни. Отчаяно се нуждая да поговоря с някого, преди да се кача в онзи самолет. Не се шегувам. — Изчаках няколко секунди, но не получих отговор. Ако Джоан бе някъде наблизо, щеше да вдигне. — Позвъни на пейджъра ми, ако чуеш това съобщение в близките петнайсет минути.

Прозвуча първото повикване на пътниците за нашия полет. Видях Майк в другия край на стаята да се смее в телефонната слушалка. Знаех, че се налага доста да повървим до изхода и че трябва да минем през детектора за метал. Погледнах часовника си и номера на Дру в хотела, който бях записала върху опаковката на билета, и позвъних в Сан Франциско. Там бе малко след пладне и нямаше надежда да е в стаята си. Чапмън бе свършил разговора. Потърси ме с поглед в салона, пристъпи към мен и ми махна с ръка да тръгваме.

Телефонистката ме свърза със стаята на Дру и едва след дванайсетото позвъняване попита дали желая да оставя съобщение за него. Не знаех какво да му кажа. Искях той да сподели с мен някои неща, без да го моля. Искях да разбера какво знае Джоан за всичко

това, преди да говоря лично с него. Да узная дали от две години е имал зъб на Джема Доджън заради трагичната смърт на жена си.

— Не, не е необходимо. Ще се обадя по-късно.

Грабнах чантата си и настигнах Майк до входа на клуба.

— Добре ли си? — попита той. — Изглеждаш, сякаш току-що са те халосали с джанта.

— Да вървим! След малко трябва да бъдем на изхода.

Едва сдържах яростта си, докато слизахме с асансьора. Блъснах няколко души, за да си проправя път покрай билетните гишета в главния сектор на терминала, и застанах на опашката заминаващи пътници за предохранителна проверка на изхода.

— Какво те тревожи?

Вдигнах чантата си от скенера и веднага щом успяхме да застанем един до друг, започнах да преразказвам на Майк разговора, който бях имала в клуба.

— Приеми го както изглежда, хлапе. Чисто съвпадение.

— Глупости, не си по-убеден в това от мен.

— Гледаш твърде много филми. — Чапмън поклати глава и се захили. — Каж ми какво си въобразяваш. Че новото ти гадже е убиецът на докторката? Ден след престъплението казва на приятелката ти, че изгаря от желание да се запознае с теб. Урежда се. Ти хлътваш по него. Преспивате...

— Не сме преспали.

— Нима? Нищо чудно, че все още не те е убил. Чака да те пробва, а после ще те очисти, за да не се занимаваш с делото за Доджън.

— Знаеш ли колко налудничаво звучи това?

— Всъщност да. Затова го изрекох на глас, а ти не се решаваш. Наистина ли подозираш, че този уважаван адвокат, който от две години скърби за жена си, има нещо общо с бруталното убийство на Доджън посред нощ в кабинета ѝ? Освен очевидния ти чар, какво друго би го привлякло в теб... освен ако възнамерява да те убие, за да те отстрани от делото, защото не желае да бъде разкрит. Зная, че такива мисли се въртят в главата ти сега и те уверявам, че това е лудост. Може би просто не желае да говори за жена си. Може би дори не помни името на докторката.

— Може би, може би, може би. Искам да узная отговорите. Мразя неизвестността и съвпаденията.

— Мразиш обстоятелства, които не можеш да контролираш. Просто се успокой и изхвърли тези мисли от уморената си главица, докато се върнем.

Почти бяхме стигнали до края на коридора и вече виждах колоната пътници, минаващи през изход А20.

— Върви, качи се в самолета. Аз ще опитам още веднъж да се свържа с Джоан. Моля те.

Спрях до телефонен автомат, набрах номера и докато чаках връзката, за последен път повикаха пътниците за полета ни. Майк посочи към мен и каза нещо на жена с униформа на стюардеса. Последните на опашката показваха билетите си и се качваха. Чапмън подаде плика си и пробяга двайсетината метра до телефоните, докато от ново настойчиво подканвах Джоан да вдигне. Все още не се бе прибрала и най-сетне ѝ казах да ми позвъни на другия ден в Кливдън.

Майк взе чантата ми, хвана ме здраво под ръка и ме повлече към гишето.

— Трябва да дадеш бордната си карта.

Направих го и видях как служителката задраска няколко цифри и отбеляза други места. Подаде картата на стюардесата, която ни помоли да я последваме в самолета. Вместо да ни поведе надясно между редиците седалки, над които пътниците едва успяваха да сместят багажа си, тя посочи вляво.

— Вие сте за първа класа, 2А и 2В. Приятно пътуване.

— Не смея да попитам кого подкупи, за да уредиш това. Нали не си показал значката си и не си се самоповишил в чин? — Поне ме накара отново да се усмихна. — Или си заплашил някоя нещастна стюардеса?

— Защо си толкова скептична, Русокоске? Хрумна ми, че би било приятна изненада. Помниш ли Чарли Бардонг? — Чарли бе работил известно време в полицейския екип към прокуратурата, а сега бе частен детектив. И двамата добре го познавахме. — Жена му е шеф на обслужващия персонал в „Америкън“. Тази сутрин ѝ се обадох и тя каза, че ако има свободни места в първа класа, няма да представлява проблем. Горے главата, Куп! Няколко коктейла след излитането — и аз ще забравя за аерофобията си, а ти — за Лу...

— Дру.

— Както и да е името му. Казвам ти, престани да фантазираш. И без това положението е достатъчно объркано.

В първа класа на 767 имаше само дванайсет места, половината от които бяха свободни. Седнах до прозореца, извадих няколко списания от чантата си, обух чехлите от любезно предоставения пакет и се настаних удобно. Майк ми поръча „Дюарс“, а за себе си — двоен „Джеймсънс“, явно забравил за намерението си да ме накара да премина на ирландско уиски.

Когато самолетът достигна максималната височина, навън се виждаше само тъмно небе и от време на време светлините на друг самолет, профучаващ под нас. Вече бяхме на второто питие, привършвахме печените ядки и размишлявахме кое от притоплените ястия да изберем за вечеря. Алкохолът ме отпусна и разсея безпокойството ми за обстоятелствата около запознанството ми с Дру. Щях да имам предостатъчно време да мисля за това, когато се завърнем в Ню Йорк. Радвах се, че се намирам десет километра над земята, далеч от обсега на пейджъри и телефони. Харесваше ми да летя в усамотение.

Докато сервираха вечерята, Майк не престана да говори. Разказа ми за стари случаи и забавни преживявания с бивши партньори, неразкрити убийства и жертви, чиито трупове са останали неидентифицирани или непотърсени. Когато поднесоха мелби и коняк, малко преди десет часа, спуснах облегалката и се сгуших под одеялото. Намирахме се някъде на изток от Гренландия.

— Ако можеше да приемеш самоличността на друг човек, кого би избрала?

— Какво?

— Не си ли опитвала да излезеш от собствената си кожа и да си представиш, че си някой друг? — попита Майк. — Назови трима души, живи или мъртви, на чието място би искала да бъдеш. Просто фантазия. Не е задължително да са светила като майка Тереза, Алберт Швайцер, Джонас Салк или Клара Бъртън. Само за забавление, с кого би се разменила, ако можеше?

Бях свила краката си на седалката и задържах чашата „Курвоазие“ с две ръце, докато обмислях какво да отговоря.

— Първи избор, Шекспир.

— Нима? Никога не би ми хрумнало. Зная, че имаш страхотен вкус за облекло, но не предполагах, че би се чувствала добре в мъжки дрехи.

— Струва ми се невероятно, че нечий ум е създал всички онези забележителни творби — езика, темите, образите, истински извор на думи и идеи. Може би по-скоро бих избрала ролята на мисис Ш. Просто да лежа у дома вечер и да слушам как ми чете редовете, върху които е работил цял ден. Да бъда вдъхновението за тази неповторима поезия. Не мисля, че някой някога е използвал речта по по-великолепен начин.

— Всичко ли ти харесва? Искам да кажа, всичките му пиеси ли си чела?

— Не, но препрочитам любимите си. Най-вече трагедиите и историческите драми. Естествено повечето исторически също са трагични. Обожавам трагедиите му. — Вдигнах глава и хвърлих поглед към Майк. — Странно ли ти се струва? Че обичам да чета трагедии толкова, колкото и мистериозни криминалета? За човек с моята професия?...

— Сега ли стигна до това заключение?

— Мисля, че ми е хрумвало и по-рано. Какъв е твоят избор?

— Нийл Армстронг. Първият човек, стъпил на Луната. Идеята да бъда пионер в един напълно нов свят...

— Таймаут. — Притиснах пръст към страничната облегалка и имитирах наказателния сигнал на телевизионната игра. — Грешен отговор. Ти изпитваш ужас от летене. Не можеш да бъдеш астронавт.

— Просто ми се иска да бях човекът, направил първите стъпки на Луната. Не съм казал нищо за пилотиране на В-52 или...

— Не е честно. Има един-единствен начин да се стигне до Луната, поради което нямаш шанс. Твърде дълъг полет, без никакъв алкохол. Следващата идея?

— Добре. — Замисли се, преди да продължи. — Предпочитанията ми се променят от време на време, в зависимост от това чия биография чета. Обикновено на първо място е Уелингтънският херцог. Страхотен военен стратег, съставил гениалния план за битката при Ватерло. Но има дни, в които по-скоро бих избрал Наполеон. Преди Ватерло. Наближа ли 1815-а, се отказвам. Понякога дори се вживявам в ролята на Анибал, който води онези слонове през

Алпите. Нали разбираш, виждам се като велик генерал, повел войската си в битка, готов да загине геройски на бойното поле. Ти кого друго би избрала?

— Нищо изненадващо. Балерина. — Погледнах часовника си. — В момента някой друг седи на мястото ми в Американския балетен театър и се възхищава на изпълнението на Катлийн Муър. Това е изкуство, което не позволява несъвършенство. Публиката вижда всяка грешка, неуверена стъпка или моментна загуба на равновесие. Бих искала да притежавам такава грация и елегантност. Наталия Макарова, мечтаей да съм на нейно място. Но също сменям предпочитанията си. Понякога си представям, че съм Фери, Кент или Муър. Танцувам като насън и се оставям изцяло в плен на музиката. Знаеш ли, дори от балетните спектакли най-много харесвам трагедиите. Мислиш ли, че имам повод за безпокойство?

— Твърде късно е. Изпълнявала ли си някога главна роля, докато посещаваше балетна школа?

— Кралицата на нимфите. Такъв беше късметът ми. Никога не съм играла Одилия, Копелия или принцеса Аврора.

— Какви нимфи? Не съм чувал за това.

— Девойки, умрели от несподелена любов, в балета „Жизел“. Безброй балерини с дълги рокли от тюл, които се носят по цялата сцена. Почти през цялото второ действие омагьосват разбивачите на женски сърца и ги карат да танцуват до смърт. Някой ден ще те заведе да го гледаш. Ролята подходеше на темперамента ми. А твоят следващ избор?

— Джо Димаджо. Понякога бих предпочел да съм Бейб Рут или Мик, но Джо е имал най-много звездни мигове като бейзболист, плюс Мерилин Монро. Все още се държи. Или някой друг герой на най-американския спорт отпреди стачката. Бях на шестия мач от серията, когато „Янките“ победиха. Тогава с радост бих заел мястото на когото и да е от тях — Бърни Уилямс, Дерек Джитър. Бих продал душата си на дявола, за да се превъплътя в Уейд Богс, когато обиколи стадиона, възседнал кон, след като толкова години бе чакал да влезе в серията. Какъв миг!

— Не забравяй Анди Петит. Този път наистина успя да ме заинтригуваш. Любопитна съм да си те представя като Анди Петит или Дерек Джитър.

— Последен шанс. Най-смелите ти фантазии. Чие място би заела?

— Никакво колебание. Тина Търнър. След Айк, държа да уточня.

— Най-сетне те разбирам, Русокоске. Страхотен избор.

— Помниш ли турнето „Частна танцорка“, през осемдесет и пета? Тина слиза на сцената по онова стълбище, издигнато до тавана на Медисън Скуеър Гардън. Буйна грива, безкрайно дълги крака, минипола и петнайсетсантиметров ток. С танцова стъпка се придвижва в ритъма на „Какво общо има любовта с това?“ Не се хваща за нищо и не забавя дори за един такт по стоте стъпала надолу. Бих убила човек само за да заместя една от поддържащите ѝ вокалистки в онази вечер. Нина ми изпрати концерта на видеокасата и когато се нуждая от антидепресант, просто пускам този номер. За три минути съм излекувана. Искам да бъда Тина.

— Онази вечер, на банкета на Баталия, направи доста добра имитация за бяла жена. Щеше да припадне, когато те видя да танцуваш по стълбите от частния салон до фойето на „21“.

— Господи, нима помниш това? Мислех, че вече си е тръгнал. Не предполагах, че ще ме види.

— Можеш да опиташ, Куп. Единствената възрастна жена в света със стройни крака като на Тина е майка ти. Трябва само да порботиш върху гласа си.

— А твоят трети избор? — попитах с усмивка.

— Някой велик филмов режисьор. Например Хичкок, Спилбърг или Трюфо. Бих искал да имам такъв творчески талант. Да пресъздавам истории на екрана и да им вдъхвам живот. Непрекъснато да забавлявам милиарди хора. Саги, епически сюжети, фантастични същества или ескапистки теми. Спирам се на Карло Понти.

— И той ли е режисьор? Мислех, че е продуцент.

— Няма значение. Все още в края на деня си ляга със София Лорен, а това не е за изпускане.

— Предсказуемо. Защо да се заблуждавам, че във фантазиите ти има нещо необичайно? Всъщност дори се оказаха по-оригинални, отколкото очаквах.

С Майк бяхме освободили съзнанието си от грижите за известно време. Бяхме по-далеч от дома, отколкото който и да е от двамата ни бе очаквал да пътува по време на сериозно разследване, и не по-близо до

отговорите, отколкото в самото начало. Броенето на овце никога не ми бе помагало и затова опитах да броя нимфи, докато започнах да се унасям.

22.

Щом преминахме през проверките на летище „Хийтроу“, огледахме табелите в ръцете на шофьорите в сиви униформи, чакащи на изхода, докато видяхме една с надпис: „Кливдън“. Майк махна на човека, който я държеше, и той се приближи към нас, представи се и взе багажа ни. Бързо ни поведе към алея, в чийто далечен край бе паркиран лъскав черен „Ягуар“.

Артър, както беше името му, сложи чантите ни в багажника и отвори задните врати, за да се качим.

— Не е зле, Куп. Мисля, че тук ще ми хареса. Твоя ли е колата, Артър? — попита Майк, когато шофьорът се настани зад волана.

— Не, сър. Такива са всички служебни автомобили на Кливдън, сър. Марка „Ягуар“.

Произнесе името типично по британски, на три отчетливи срички.

Съмваше се, когато потеглихме за половинчасовото си пътуване до хотела, единственият във Великобритания, който бе държавна собственост. Вляхме се в сутрешния поток от коли към Лондон по А-4. Но когато свихме по магистралата и наближихме Бъкингамшир, нивите, горите и селските къщи с покриви от каменни плочи, ни накараха да се почувстваме, сякаш сме се върнали век-два назад във времето.

Артър ни разказа историята на имението, докато умело управляваше ягуара по криволичещите старинни алеи, които не бяха достатъчно широки, за да се разминат две коли. Разбрахме, че замъкът Кливдън е построен през 1666-а година от Бъкингамския херцог. Близо четиристотинте акра земя, върху която се намираха главните сгради с луксозни апартаменти, трапезарии и наскоро открити заседателни зали, разкошните, старателно оформени градини и естествени паркове, представляваха красив пейзаж над Темза. Имението дълго се бе славilo като център на британския политически и обществен живот, а собствеността върху него бе преминавала в ръцете на няколко херцози,

на един Уелски принц, а по-късно — на династията Астор, преди през осемдесетте години да бъде придобита от Националния тръст.

— Доста приятно място за конферентен център — отбеляза Чапмън.

Видяхме пренебрежителната гримаса на Артър в огледалото за задно виждане.

— Това е хотел, сър. Доста известен. Веднъж годишно тук отсяда министърът на правосъдието. Понякога идва и премиерът с официални лица от чужбина. Все важни клечки, сър. — Артър отново погледна в огледалото, сякаш за да се увери, че не сме от въпросната висша категория. — След вас очакваме няколко редовни клиенти. В края на месеца ще има сватба — на роднина на кралското семейство. После сезонът продължава с турнирите в Аскът и Уимбълдън.

— Ако решиш да удължиш престоя си, обади се. Сигурна съм, че Баталия ще отдели допълнителни средства от бюджета — казах на Майк, когато Артър сви към разкошния портал на замъка. Минахме покрай огромна скулптура на мидена черупка, заобиколена от херувими, в началото на широката алея и продължихме по чакълената настилка към великолепното главно здание на Кливдън.

Когато чакълът изхрущя под гумите, излязоха няколко пикола с раирани панталони, ливреи и бели ръкавици. Бяхме спрели под козирката и двама от старателните служители отвориха вратите ни.

Младеж с очила, с една глава по-нисък от мен, ми се поклони, подаде ръка на Майк, приветства ни с добре дошли и се представи с името Греъм. Запозна ни накратко с порядките в хотела, като подчерта, че в Кливдън съществува традиция да се отнасят с клиентите като с „гости на дома“. Нямахме регистрация и попълване на формуляри за меню и обслужване. Не връчваха ключове за стаите и вратите нямаха ключалки.

— Обади се от офиса ви и сме подготвени да ви посрещнем, мисис Купър. Вписахме името ви вместо това на мистър Баталия, където бе необходимо, и целият персонал е предупреден за промяната. Надявам се, че ще прекарате приятно в Кливдън. Да видим — каза той и се върна на старинното бюро до входа, — ще ви настаним в апартамента, резервиран за мистър Баталия. „Аскуит“. Разполагаме само с трийсет и седем стаи и в момента естествено всичките са заети от господата, които ще участват в конференцията ви.

Стаите дори не бяха номерирани. Всеки апартамент бе наречен с името и титлата на уважавана фамилия, посещавала Кливдън някога в историята му.

Греъм каза на едното от пиколата да свали багажа ни от колата и да го отнесе в апартамент „Аскуит“. Обърна се към Майк.

— Мога ли да ви помогна с нещо, мистър Купър...

— Чапмън — троснато го прекъсна Майк. — Реших да запазя моминското си име, Греъм. Казвам се Чапмън.

Взе чантата си и без да чака помощ, я внесе в сградата. Заливах се от смях, когато го последвах през разкошното фоайе. Едва сега осъзнах, че някой е пропуснал да предупреди домакините, че не е достатъчно просто да променят резервацията за Баталия и съпруга на „Купър и съпруг“.

— Какво, засегнат ли се чувстваш, Майки? Не ти ли харесва да бъдеш мистър Купър? Или се страхуваш да останеш насаме с мен на тъмно?

— Мистър Купър? Човек трябва да е страшен куражлия, за да поеме тази длъжност. Да разгледаме стаята, Русокоске.

Пиколото, което държеше чантите ми, ни чакаше.

— Асансьорът е насам, госпожо. Апартамент „Аскуит“ се намира на първия етаж.

Поведе ни по коридора под стълбището към малък асансьор, който затрака, докато бавно се издигаше до следващата площадка.

Стаята ни бе в дъното на тесен коридор и докато вървахме по него, минахме покрай апартаменти „Уестминстър“, „Кързън“, „Балфор“ и „Чърчил“. Когато вратата се отвори и Майк забеляза еднаквите легла, разположени на около метър едно от друго, прошепна в ухото ми:

— Типично за англичаните.

Просторната спалня бе боядисана с вкус, в бледозелено с бели кантове. Имаше хол с писалище и диван и голяма баня. Изгледът към градините с подрязани храсти и безкрайните равни площи до брега на Темза бе великолепен.

Докато разопаковахме багажа си, стана почти девет часът. Но у дома все още бе нощ и двамата съжалявахме, че не можем да се обадим на Морийн или на работните си места, за да узнаем последните

новини. Не бяха пристигнали факсове или съобщения за нас, което ни накара да предположим, че няма напредък и по двата случая.

— Искаш ли да се поразходим из местността? — попита Майк. Не познавам друг човек, който да се чувства бодър след толкова малко сън.

Обядът и конференцията, в която трябваше да участвам, започваха в един часа. Не исках Баталия да получи лоши отзиви за представянето ми и реших да поработя върху бележките си.

— Предпочитам да се измия, да си почина и да се преоблека спокойно за речта си.

— Аз излизам на разходка. Твърде дълго се заседях тук. До скоро виждане, лейди Аскуит.

Освежих се с горещ душ, а след това, загърната с възголям хавлиен халат с герба на Кливдън, избродиран на ревера, седнах на леглото и се залових за работа. Почивката ми се отрази добре, въпреки че не можах да поспя, и в дванайсет и петнайсет бях почти готова да изляза от стаята, когато Майк ми се обади от информацията.

— Приемаш ли посетители?

— Вече се каня да сляза във фойето.

— Мисля да взема душ и да се преоблека, докато те няма.

Сресах косите си и докато слагах обеци, Майк влезе. Събрах записките си и му казах, че ще се видим в трапезарията на обяд. Слязох, прекосих просторния салон и бях привлечена от известния портрет, нарисуван от Джон Сингър Сарджънт на лейди Астор, американка по произход, с кръщелно име Нанси Лангхорн, първата жена, заела място в Парламента през 1919. Картината бе на централно място. Седнах на бюрото срещу нея да прегледам за последен път идеите, които щях да представя от името на Баталия.

Когато свърших, пресметнах, че в Ню Йорк приближава седем часът, вдигнах телефона и помолих да ме свържат с абонат там, като добавят разговора към сметката ми. Когато се включи номераторът в болница „Мид-Манхатън“, продиктувах на администраторката номера на стаята на Морийн.

— Как се казва пациентът, с когото желаете да разговаряте?

Казах името на Морийн и след като не получих отговор, произнесох фамилията й буква по буква.

— Почакайте, госпожо.

След няколко минути нечий глас ми съобщи, че пациентката, която търся, е изписана. Беше едва четвъртък, а доколкото си спомнях, Мо трябваше да остане още едно денонощие. Изпитах облекчение, че някой е решил да я измъкне по-рано.

Часовата разлика вече ме дразнеше. Бях се надявала да се свържа с Морийн в този ранен час, защото знаех, че никой в болницата не може да спи след шест, когато санитарките минават да сменят подлогите и отнесат съдовете от вечерята и шумът събужда всички, освен онези, които са в кома. Но щом вече си бе у дома, налагаше се да почакам. Беше твърде рано да потърся и Джоан. В Лос Анджелис, при Нина, все още бе нощ, а бях решила да не се обаждам на Дру, преди да узная защо е избрал точно този момент за запознанството ни.

Греъм мина покрай мен, докато седях на бюрото и замислено се взирах в нежните черти на лейди Астор, нарисувана в бяла рокля с розови сатенени панделки, с голи рамене. Бе заела горда поза, навярно както в момента, когато бе отказала на Едуард VII да участва в игра на карти с репликата: „Боя се, сир, че не мога да различа поп от вале“.

— Мис Купър, мистър Бартлет... тоест министърът ме помоли да ви предам, че сутрешното съвещание е приключило и групата ви ще се събере в Палатата. Това е сградата точно до заседателната зала. Да предам ли, че ще отидете?

— Да, благодаря, Греъм. Ще почакам мистър Чапмън.

Няколко минути след като той се оттегли, видях Майк да слиза по стълбите в далечния край на салона, спирайки на всяка крачка, за да разгледа картините и рицарските доспехи, които бяха част от колекцията от антики на Кливдън.

— Хайде да оставим забележителностите за по-късно. Викат ни за обяд.

Върнахме се на главния вход, тръгнахме по пътеката, която Греъм ни посочи с бялата си ръкавица, и стигнахме до няколко сгради, в които се намираха конферентните зали. Палатата бе раздвигана постройка срещу плувния басейн, край който се бе разиграла скандалната сцена с Профумо. Бяха подредени осем правоъгълни маси за участниците във форума и гостите им.

Веднага забелязах внушителната фигура на командир Крейви, когато стана, даде ни знак да влезем и показа двете места, които бе

запазил за мен и Майк. След като ме целуна по бузата и приятелски прегърна Майк, той привлече вниманието на любезните гости.

— Тази дама е Александра Купър, един от най-изявените прокурори в Америка. Изправя пред съда изнасилвачи, съпрузи биячи, педофили... такива чешити. Не ви съветвам да я закачате, докато е тук. А това е командир Майкъл Чапмън. Повиших го с няколко степени, но това е, защото тук, с уменията, които има, би ме изместил. Приятен обяд. Довечера ще имате достатъчно време да се запознаете с тези прекрасни хора.

Чапмън и Крейви веднага се впуснала да обменят информация за интересните събития, станали, откакто за последен път бяха имали възможност да разговарят на събрание в Ню Йорк. Докато хапвах салата, се огледах наоколо и потърсих познати лица. От списъка на участниците, който ми бе дал Баталия, знаех, че повечето са от Обединеното кралство и Западна Европа. Явно разнообразието не бе един от критериите при подбора на изразители на идеи за бъдещето на обществото през новото хилядолетие.

Около шейсетгодишната едра дама с червендалесто лице и превзети маниери, която седеше до мен, се опита да ме заговори. Представи се с името Уинифред Бартлет, съпругата на министъра на правосъдието.

— За какво ще говори съпругът ви на конференцията, скъпа? — поинтересува се тя и за миг спря да дъвче пушена съомга и любопитно ме изгледа през тъмните си очила.

— Всъщност аз ще говоря следобед. Не съм омъжена. Майкъл е мой колега, а не съпруг.

— Колко свежо, Алис! — бе шеговитият отговор. — Значи командир Крейви не се е пошегувал? Наистина ли се занимавате с онези отвратителни престъпления?

— Да. Работата ми е интересна, мисис Бартлет, и ми доставя огромно удоволствие.

— В Британия нямаме много подобни проблеми. Тук не се намира достатъчно работа за хора като вас, скъпа.

— Може би до скоро е било така, но напоследък все по-често се съобщава за изнасилвания из цяла Великобритания.

Явно след тази реплика тя реши, че не си заслужава да отклонява вниманието си от обяда, за да разговаря с мен. Съсредоточи се изцяло

върху чинията пред себе си.

— Не мисля, че сте права, скъпа. По-рано съпругът ми беше главен прокурор. Злоупотреби, измами със застраховки, от време на време по някое убийство. Но не и гадостите, които вие разследвате. Намерете си мъж, Алис, и оставете тази противна работа на хора като Крейви. Ужасна е за едно момиче. Нищо чудно, че досега не сте се омъжили.

Не бях прекарала там достатъчно време, за да се осмеля да отговоря така, както бих искала, а и не биваше да забравям, че представлявам Баталия.

Джон Крейви ме насърчи да се включа в разговора за акцията на хората му срещу колумбийски наркокартел близо до Тилбъри, докато сервитьорите донесоха десерта и по чаша кафе за завършек на обяда.

— Радвам се, че се запознахме, мисис Бартлет — излъгах.

— Аз също.

И тя не бе по-искрена.

Последвахме благовъзпитаните гости, които се отправиха от Палатата към заседателна зала „Чърчил“. Трийсетина мъже със суховато държане се струпаха до входа на конферентната зала, а петнайсет-двайсет дами се отдалечиха в противоположната посока. Лорд Уиндълторн застана в края на масата и ми се представи, когато минах покрай него, за да потърся мястото си. Изглеждаше над петдесет и пет годишен, слаб, със скулесто лице. Беше мургав като Грегъри Пек и имаше строгите черти на професор от Оксфорд.

Поздрави ме и посочи табелата с името ми. Беше през два стола, между професор Виторио Викарио от Миланския университет и мосю Жак Карне от институт Де ла Пе в Париж. Викарио кимна за поздрав, а Карне ми се усмихна, огледа ме от главата до петите и ме удостои с комплимент.

— Мистър Чапмън — каза Уиндълторн на Майк, когато влезе след мен, — на масата има места само за говорителите. Както виждате, зад тях са подредени други столове, за съпруги... или лични гости... на участниците. Повечето придружители бяха тук сутринта. Всъщност сега заминават на кратка екскурзия до известните паркове, замъка Уиндзор и на разходка с катер по Темза. Може би предпочитате...

— Не бих пропуснал тази проява за нищо на света.

Огледах се из залата. Главната представителка на австралийските социологически служби бе единствената друга жена на масата. Столът зад нея бе празен. Почти всички места за придружители пустееха, освен зад възрастния министър на правосъдието на Франция, чиято привлекателна съпруга или любовница благоприлично бе заела мястото си, и зад датски криминолог, чиято приятелка — момиче на не повече от двайсет години, го милваше по тила, докато чакахме всички да се настанят.

Чапмън промърмори в ухото ми:

— Дължиш ми извинение. Тук се отнасят с мен като с ненужна притурка, която си довела да носи багажа ти.

— Лично аз смятам, че е по-добре да отидеш на екскурзия с останалите придружители. Може би ще си намериш другарче в компанията.

— Не бързай да хлътваш по Уиндълторн, Русокоске. Зная колко си падаш по чаровници с матова кожа.

Погледнах към председателското място. Лордът дъвчеше края на телената дръжка на очилата си и обсъждаше някакъв важен въпрос с трътлест германец, който енергично жестикулираше. Страните ми пламнаха, когато Уиндълторн забеляза, че го гледам и отвърна на усмивката ми. Майк бе прав, беше точно мой тип.

Лорд Уиндълторн помоли всички да запазят тишина, обяви началото на конференцията и официално ме представи на политиците и академиците, които имаха изложения и в чиято компания щях да прекарам останалата част от деня. След това започна да извиква участниците по реда, в който бяха записани в програмата.

Пръв бе един от швейцарските финансови министри с четирийсет и пет минутен доклад по проблемите на финансовите измами чрез Интернет. Подробно описа случаи на машинации за милиони долари през последните няколко месеца и изложи план за борба с използването на съвременни технологии за нечестни цели.

След това преминахме към темата за престъпленията срещу личността. На всеки от четиримата говорители бяха отделени по двайсет минути. В началото бе австралийката, която се спря на новите методи в страната си за предотвратяване на насилствените прояви на непълнолетни. След нея говори трътлестият германец, социолог, който бе предприел проучвания за етническото насилие в Европа и сподели

какви тенденции прогнозира. Крейви направи анализ на терористичните тактики и начините за борба с тях. Накрая аз разкрих накратко очакванията на Баталия относно перспективите за бъдещето на Америка — престъпления и наказания.

Лорд Уиндълторн запали лула и даде думата на всички присъстващи за реплики. Както много европейци, тези професионалисти изглеждаха искрено заинтересовани от проблемите на градския живот в Америка, които на този етап им се струваха коренно различни от техните.

— А вашата специалност, мис Купър? — попита професор Викарио. — Мислите ли, че... как се казваше на английски... че засяга и населението на Европа?

Бях се спряла на темата за сексуалното насилие само накратко, но се радвах, че ми задават такъв въпрос.

— За разлика от напредъка, който сте постигнали в множество други области, в тази сте светлинни години зад нас. Достатъчно е да споменем само ужасяващите случаи на блудство с деца в Белгия през миналата година — скандалът, свързан с прояви на педофилия, който изправи на крак дори правителствени лица, за да проумеем колко разпространено е това явление. Моите извинения, професоре, но вашата великолепна страна все още има едни от най-архаичните закони по отношение на съпружеското насилие, които човек може да си представи в този век. Не целя да отклоня вниманието ви от областта на своя професионален интерес, но ми се струва невероятно — добавих, — че на среща, посветена на този кръг проблеми, никой не отдели внимание на наркотиците, лечението на наркомании и контрола върху притежанието на оръжие.

Уиндълторн ми се стори разтревожен, когато отново опита да запали лулата си, но останалите в стаята веднага подеха темата.

Крейви взе думата:

— Уверявам ви, че Алекс е права. Ако все още не смятате, че това са и ваши проблеми — въпреки че не вярвам в тази зала да има дори един човек, който да не се е сблъсквал с тях в съдебната система на страната си — те скоро ще станат.

Министърът на правосъдието се опита да омаловажи тенденциите към насилие, явно затворен в своя уютен малък свят, който изглеждаше толкова далечен от реалността на градските улици.

— Достатъчно, господа, нека не преувеличаваме сериозността на положението. — Баталия бе прав, че парите карат човека да вижда нещата в розово. — Малко хулиганство, младежки лудории...

Чапмън бе очаквал този миг. От разговорите си с Крейви отлично знаеше колко разтревожени са британците заради тези проблеми след разтърсващата трагедия в основното училище в Дънблейн.

— Искате ли да знаете пред какво ще бъдете изправени, ако незабавно не вземете мерки за контрол над притежанието на оръжия и финансиране на програми за лечение на наркомани? Искате ли да чуете върху какви потресаващи случаи работя през всеки ден от седмицата? Джон, би ли разказал за някое убийство, извършено от психически неуравновесен човек, сдобил се с оръжие? — Крейви се намръщи и поглади мустаците си. Никакъв отговор. Майк го погледна право в очите. — Някой от вас досеща ли се за какво говоря? За хлапаци, които убиват просто за да привлекат внимание. Преди седмица заловихме петнайсетгодишен убиец. Пласъор на хероин. Продавал го в целофанови пакети с картинки на хлапетата, точно пред оградата на начално училище. А жертвата? Петгодишно момиченце, което не изпълнило каквото му заповядал. Застанало на пътя му, след като предупредил всички деца да не му се пречат. Прострелял го в слепоочието за урок на останалите. Да не смеят да го дразнят.

Теоретиците останаха безмълвни.

— Може би преди време във вашите общества оръжия са притежавали само аристократите и са ги използвали за лов на яребици, фазани и глигани през почивните дни. Но ако не осъзнаете този проблем сега, не след дълго ще настигнете американските си братовчеди.

— Е, мисля, че имаме нужда от малко почивка — заяви лорд Уиндълторн и с усмивка закри конференцията. Погледна часовника си. — Шест и половина е. В седем и трийсет в библиотеката ще има коктейл, а след това — официална вечеря. Благодаря на всички за изложенията. Засега довиждане.

Побутнах стола си назад и се обърнах към Чапмън:

— Както обикновено, Майки, успяхме да събудим компанията.

— Стига, наистина се нуждаеха от известна доза реалност. Да слязат за миг на земята. Идваш ли с мен до стаята? Искам да се обадя в отдела.

Беше облачна вечер, когато изминахме заедно разстоянието обратно до главната сграда. Отбих се при Греъм, но нямаше съобщения за нас, така че продължихме нагоре. Докато бях в банята да се освежа, Майк позвъни на екипа. Шумът на водата заглуши краткия му разговор и когато излязох, той вече наливаше по питие от кристалните гарафи на масата в хола.

Настаних се на единия от меките фотьойли, свалих обувките си и натиснах дистанционното управление на телевизора да потърся Си Ен Ен.

— Изключи го за минута.

— Искам само да чуя водещите новини.

— Изключи го, за да ти кажа нещо.

Натиснах бутона и погледнах Майк, който седна на една табуретка срещу мен и остави чашата си на подноса.

— Вече всичко е наред, Куп. Но през нощта е имало проблем.

— Какъв проблем?

Първо се сетих за жертвата от „Кълъмбия-Презбитириън“, а след това за родителите си, с които не бях се чувала от няколко дни, за приятелите и...

— Морийн...

— О!

Затаих дъх и закрих устата си с дясната ръка, а лявата, в която държах чашата със скоч, затрепери. Откакто се бях обадила в болницата рано сутринта, предполагах, че Мо е в безопасност в дома си с Чарлс и децата.

— Добре е, Алекс. Повярвай ми. — Майк сложи ръка на коляното ми и ме погледна право в очите, както Мърсър на летището, за да ме убеди, че казва истината. — Кълна ти се, че е добре.

Взе чашата ми и я сложи до своята.

Паниката ми прерасна в гняв при мисълта, че сме изложили Морийн на реална опасност.

— Какво се е случило с нея?

Няколко минути говорихме в един глас, като аз го засипвах с въпроси, а той ме уверяваше, че за нищо на света не бихме заминали, без да е сигурен, че Морийн е добре.

— Ако се успокоиш, ще ти кажа за какво става дума.

— Първо искам да поговоря с нея. Да чуя гласа ѝ. Тогава ще те изслушам.

— Не можеш да разговаряш с Морийн. Ще ти обясня защо. Преместена е от „Мид-Манхатън“ и за нейна безопасност, никой — освен Баталия и комисаря — не знае къде се намират тя и съпругът ѝ. Нима би искала да усложниш положението с обаждане, което би могло да бъде засечено? В момента Мърсър е в офиса. Тази сутрин се е видял с нея — била е в отлична форма. Просто някой се е опитал да я сплаши и да я накара да напусне болницата, не да я убие. Честна дума.

— Кой е този „някой“? Предполагам, че видеокамерата го е заснела.

— Слушай, около полунощ някой е влязъл в стаята на Морийн, преоблечен като медицинска сестра.

— Като жена?

— Да. С бяла престилка и пола. Слабоумникът, който е бил на смяна да наблюдава — не се безпокой, след няколко дни ще бъде изпратен да си търси друга работа — погледнал екрана, видял престилката и касинката, предположил, че както обикновено, дежурната сестра си върши работата, и отново задрямал. Мо не усетила приближаването на нападателя. Спяла дълбоко. Но онази „сестра“ закрила устата ѝ и това я стреснало и събудило. Секунда по-късно ѝ направила подкожна инжекция в ръката. След малко, когато влязла истинската сестра, Морийн лежала, напълно неподвижна. Свестили я с изкуствено дишане и веднага я измъкнали от онази лудница.

— Какво...

— Чакай резултат от токсикологично изследване, ако това се канеше да попиташ. Никой няма представа какво ѝ е инжектирано, но веднага се е възстановила. Предполагат, че дозата не е била смъртоносна.

— А сестрата?

— Вероятно е някое от момчетата, които разпитваме за Джема. Малък среднощен маскаррад. Намерили са доста голяма униформа на медицинска сестра и касинка в контейнер за смет на паркинга зад болницата. Плюс женска перука. Кафява, с прическа като на Дона Рийд от петдесетте.

— Мисля, че трябва да помислим как е била разкрита. Някакви идеи?

— Лесно, въпреки старанието ни. Тими Маккрена, делегатът на детективската асоциация, познаваш ли го?

— Да.

Маккрена бе представител на отдела в асоциацията.

— Случайно дочул, че Мо е в болницата и не му хрумнало, че работи под прикритие. Изпратил ѝ огромен букет кремове и карамфили, на всеки от които била закачена картичка с емблемата на детективската асоциация. Едва не я убиха заради манията му да носи цветя в болници и на погребения. За Маккрена всичко е повод да демонстрира уважение. Сигурно е най-ценният клиент на цветарския магазин в квартала си.

Майк бе станал да позвъни отново в щаба, за да говоря с Мърсър.

— Обадох се през почивката на конференцията, след речта на германеца. Не исках да го крия от теб, Куп, просто реших да не те тревожа точно преди да представиш становищата на Баталия.

Разбърках с пръст леда в чашата си и отпих глътка скоч, докато той чакаше да го свържат.

— Хей, приятел, Куп иска да се чуе с теб. Аха. Току-що ѝ казах. Не, не е. Успокой я — или ще се качи на първия самолет за Ню Йорк.

Изпъна жицата, докдето стигаше, и ми подаде слушалката.

— Наслушах се на глупости, Мърсър, така че, моля те, кажи ми точно какво става с Мо сега.

— Добре е, Алекс. В полунощ, веднага след случилото се, я преместиха в „Ню Йорк Хоспитъл“, за да ѝ вземат кръв и да направят изследвания. Сутринта я видях и стиснах ръката ѝ. После замина извън града за безопасност. Никой не знае къде, но изглеждаше спокойна. Освен това Чарлс е с нея. Мо каза, че ако ти спомена четири думи, ще се убедиш, че е жива и здрава.

Опитах се да си спомня дали някога сме обсъждали парола, но не ми хрумна нищо.

— „Кениън Ренч, ти черпиш.“ Сега повярва ли ми?

Усмихнах се. Често на шега си бяхме обещавали да прекараме една седмица заедно в този козметичен център. Да ни погледят с масажи, кални бани и маски за лице. Но все не намирахме време.

— Предай ѝ, че желанието ѝ ще се сбъдне веднага щом Баталия ми даде отпуск.

Казахме си „довиждане“, затворих и отпуснах глава на меката облегалка.

— Господи, не бих си простила, ако с Морийн се бе случило нещо! Това не е работа на слабоумен тип от подземията. Нямам представа каква може да е връзката с убийството на Доджън, но само медицинско лице би могло да направи инжекция на пациент или така умело да впръска отрова в шоколадов бонбон, за да ни изплаши.

— Да слезем да хапнем нещо. Утре ще се срещнем с бившия съпруг на Доджън. Крейви ще присъства на разговора и ще хвърли по един поглед на снимките. В събота сутринта си тръгваме. Така че забрави работата за няколко часа и се забавлявай през останалата част от вечерта.

Погледнах часовника си и видях, че приближава осем. Бяхме прекарали в Англия повече от дванайсет часа. Виеше ми се свят от умората от пътуването и тревожните новини.

— Ще слеза с теб, но нямам апетит и ще пропусна вечерята.

Наплисках лицето си, сложих ново червило и още парфюм и се опитах да пригладя жълто-черния си костюм „Дейвид Хейс“. Подминахме разтракания асансьор, слязохме по стълбите и се отправихме към библиотеката.

Греъм ни спря на прага.

— Извинете, госпожо, господине. Всички се преместиха в трапезарията. Вдясно. — Показа ни посоката. — Мис Купър, получихме две обаждания за вас, докато линията ви беше заета.

Подаде ми листите със съобщенията. Прочетох първото: „Мистър Рено се обади и ще позвъни отново утре“. Второто гласеше, че мис Стафорд нямала търпение да говори с мен, но тръгвала за летището и щяла да ме потърси по-късно.

— Ти върви, Майк. Ще се кача да отговоря.

— Но Греъм току-що каза...

Раздразнението ми бе очевидно. Нямах намерение да изливам яда си на Майк, но той бе единственият човек наблизо.

— Ще се върна в стаята само за две минути. Обърнах се и забързах към стълбището. Изкачих трите реда стъпала на един дъх.

Влязох в стаята. Нямах намерение да отговарям веднага на обаждането на Дру. Просто не желяех да бъда сред хора и да разговарям с когото и да било.

Извадих от чекмеджето на тоалетката една от ризите на Майк. Не бях очаквала да имам съквартирант и не носех нощница. После се обадох на камериерките да вземат дрехите за пране, оставени в плик пред вратата, включително ризата, с която той бе пътувал, и настоях да ги върнат готови сутринта. Трябваше да се погрижа ризата на Майк да бъде изпрана и изгладена, защото без да попитам, бях решила да използвам една от чистите вместо пижама. Влязох в банята и пузнах толкова гореща струя, че целият апартамент се изпълни с пара. Стоях под душа, докато напълно освободих тялото си от напрежението.

Облечена с ризата на червени и бели райета, седнах на бюрото и написах извинение на Майк за тона си и за това, че го бях изоставила. Сложих я на възглавницата му, леко загънах чаршафа и оставих нощната лампа включена, за да се ориентира, когато влезе.

Пъхнах се между идеално изгладените чаршафи на тясното легло, на крачка от неговото. Тази вечер не се сетих за Тина Търнър, а за Отис Рединг. Беше прав, че самотата натъжава младите момичета. „Опитай с малко нежност“, съветваше той отново и отново, докато песента му звучеше в съзнанието ми. Искаше ми се някой да се вслуша в този съвет час по-скоро. Но знаех, че няма да се случи тази вечер. Затова угасих лампата до леглото си и зарових лице във възглавницата. Чувствах се изтощена и се надявах да спя непробудно цяла нощ.

23.

Никога не съм имала навик да лягам рано и малко след пет сутринта се събудих. Дълго се въртях неспокойно, докато иззад крайчеца на пердето проблеснаха първите утринни лъчи. Тихо влязох в банята и се облякох за джогинг. Слязох по стълбите, кимнах на младежа на рецепцията за поздрав, преди да изляза, заобиколих огромното здание и застанах на задната площадка с изглед към обширните зелени паркове и гори. Направих упражненията си за разтягане, подпирайки се на колоните, които крепяха фасадата на Кливдън от два века, и поех по пътеките между подрязаните храсти, спускащи се до брега на Темза. Пробягах близо десет километра, а не срещнах никого, освен няколко градинари и работници. Насладих се на тишината, която ме заобикаляше в това спокойно светилище.

Когато на връщане стигнах до последното възвишение, силите ми бяха изчерпани и преминах ходом през сложните лабиринти от засадени в идеален ред и грижливо поддържани чемширови храсти на парка „Лонг Гардън“.

Майк все още спеше дълбоко и в стаята се долавяше мирис на бира, когато се върнах, за да взема душ и да се преоблека за деня. Промърмори нещо за поздрав миг, преди да изляза и аз обясних, че отивам да чуя лекцията на съдебномедицински експерт от Скотланд Ярд за ДНК технологиите, включена в сутрешната програма.

— Джефри Доджън ще пристигне около единайсет. Крейви ще го посрещне на входа и ще ни чакат. Уредил е да ползваме една от малките конферентни зали за няколко часа. — Бавно извърна глава към мен. — Впрочем благодаря за номера, който ми скрои снощи, хлапе. Чаках те само три-четири часа и се убедих, че си ми вързала тенекия.

— Извинявай, аз...

— Не се безпокой. С Крейви прекарахме чудесно. Една херцогиня доста ни позабавлява.

Накара ме да се засмея.

— Не се шегувам. Херцогиня, при това страхотно парче. Обиколихме няколко кръчми, разведе ни из района.

— В колко часа се прибра?

Изгледа ме укорително с крайчеца на окото си:

— Майка ми е жива и здрава в Бруклин, слава богу! Няма нужда да влизаш в нейната роля. Ще се видим в единайсет, съгласна ли си?

Докато вървах към заседателна зала „Чърчил“, взех чаша кафе, хапнах кифла и отново заех мястото си на масата за лекцията в девет часа. След като се извиних на Уиндълторн, че бях пропуснала вечерята, побъбрих със съседите си, докато лекторът нагласи аудиовизуалното си оборудване и започна встъпителното обръщение.

Британците бяха доста напреднали в използването на ДНК и съхраняването на генетична информация. Въпреки че броят на сексуалните престъпления в страната им бе значително по-малък, отколкото при нас, в Щатите, вече бяха започнали процес на усъвършенстване на начините за получаване на генетичен отпечатък от веществени доказателства при всеки случай на изнасилване в Лондон и близките селища. Чух някои интересни идеи за използването на тези технологии в бъдеще и се заех да водя записки, за да запозная с тях Бил Шийфър, който имаше големи заслуги за въвеждането и приложението на ДНК тестове в лабораториите за медицинска експертиза.

Наближаваше единайсет часът, когато Уиндълторн обяви първата почивка. Обясних, че няма да мога да присъствам на следващото заседание поради професионален ангажимент, който имаме с Чапмън. Увери ме, че напълно ме разбира, и аз се върнах в стаята да взема папката с материалите си по случая „Доджън“.

Когато влязох в приемната, Крейви току-що бе запознал Майк с Джефри Доджън. Приближих се и Доджън ми подаде ръка.

— Вие навярно сте Александра. Радвам се да се запозная с вас. Благодаря ви, че дойдохте. Командир Крейви спомена, че сте дъщеря на Бенджамин Купър. Имах удоволствието да присъствам на лекция на баща ви. Мисля, че беше на медицинска конференция в Барселона преди година. Забележителен човек е.

— Споделям мнението ви. Благодаря.

Крейви посочи към една от съседните сгради, в която домакините бяха подготвили зала за нас. Тръгнахме напред с доктор

Доджън, който се оказа по-невзрачен, отколкото бях очаквала. Около шейсетгодишен, хилав и леко оплешивял, с възголеми в сравнение с главата му уши.

— Впрочем, докато беше на училище тази сутрин, се обади гаджето ти.

— Какво?...

— Дру. Така се казва, нали? Каза, че у дома е четири-пет сутринта. Просто искал да се чуе с теб. Не можел да заспи, а все не успявал да те открие заради натоварените ти графици. Добре че позвъни, събуди ме от дълбок сън.

— Страхотно! Казал си ми кой си, нали? Имам предвид, че си просто мой пр... че се е наложило да бъдем настанени в една стая...

— Какво очакваше да кажа? Извинявай, но не съм запознат с етикета, на който са ви учили в „Уелзли“. Може би има правило за такива случаи. Нима би трябвало да обясня: „Не се безпокойте, аз съм ченге гей“ или: „За бога, Алекс Купър никога не би ми се вързала“? Бях сънен, Русокооске. Приех съобщението и ми казах да те потърси по-късно. Вчера беше ядосана и подозираше, че е убиец, защото Доджън е рязала жена му, а сега с нетърпение очакваш да се обади. Примири се. Нека помисли, че има конкуренция. Например, че си с Уелския принц, Шон Конъри или друг забележителен кавалер. Интелигентна жена си, а прибързано правиш нелепи изводи.

„Забрави за Дру Рено и всичко останало в личния си живот — напомни си. — Залавяй се за работа.“

Влязохме в зала, която бе умалено копие на заседателната. Имаше правоъгълна маса с шест удобни стола, спускащ се екран и видео проектори, на които щяхме да покажем фотографските си доказателства, и достатъчно вода и кафе, за да бъдем бодри дни наред.

— Като за начало вие с Александра бихте могли да ми разкажете какво сте узнали до момента — предложи Доджън, приближи стола си до масата и ни изгледа сериозно. — Знаете ли кой е убил Джема?

— Ако не възразявате, доктор Доджън, бих предпочел да процедираме по друг начин — отвърна Майк. — Мисля, че би било от полза първо да поговорим за Джема. Да споделите с нас дори неща, които ви се струват несъществени. Не искам това, което вече знаем, да повлияе на мисълта ви. След като получим от вас повече сведения за

нея, обещавам, че ще ви запознаем с хода на разследването до момента.

„Звучи убедително“, казах си. Майк можеше да придума почти всеки за почти всичко, но тази ситуация изглеждаше твърде сложна дори за човек с неговите способности. Бяхме по-объркани, отколкото преди седмица, когато за първи път бе разговарял с Джефри Доджън по телефона.

— Разбрано. Тогава започвам.

Доджън придърпа стола си още по-близо до масата, облегна се с лакти на нея и подпря брадичка на дланите си, докато ни разказваше за произхода на Джема. В биографията ѝ нямаше нищо необичайно. Родителите ѝ се преместили от Лондон в Броудстеърс при първите враждебни настроения в Европа и Джема била родена там през трийсет и девета. Единствено дете, отгледана от майка си след гибелта на бащата на бойното поле при Дюнкерк. Нахвърлях бележки, макар и да се съмнявах, че тази част от разговора е важна. Знаех, че Чапмън проявява голям интерес заради косвената връзка с Втората световна война.

Джефри ни преведе през ученическите и колежанските ѝ години до университета, където се бе отличила в биологическите науки и бе получила награди за няколко експеримента, привлекли вниманието на академичната общност. Запознали се година по-късно, когато започнала медицинска специализация малко след него.

— Всъщност бях я виждал в университета. В онези дни човек не можеше да не я забележи. Имаше впечатляваща фигура. — Усмихна се, явно извикал в съзнанието си образа на младата жена, в която се бе влюбил. — Но запознанството ни бе на друго място. Тауър Бридж.

Спогледахме се с Майк и това не убегна от зорките очи на Крейви.

— Бях там с група австралийски студенти. Гостувах на медицинския ни факултет и искаха да направят обичайната туристическа обиколка през уикенда. Да видят охраната на Лондонската кула, кралските бижута, мястото за изтезания и екзекуции. Навярно вече сте ги разгледали?

Кимнах, а Майк изрази съжаление, че все още не е имал възможност.

— Жалко е да бъдете толкова близо до Лондон и да не намерите време да го разгледате. Не можете ли да останете за уикенда?

— Не, за съжаление. Трябва да заминем незабавно, след като ни помогнете, доктор Доджън.

— Разбира се. С австралийците почти свършихме със забележителностите, когато решиха да се изкачат на една от кулите на Тауър Бридж. Най-малко триста стъпала. Повлякоха и мен. Стигнахме до върха и видяхме там само един човек. Познах я от университета. Беше Джема, стоеше до прозореца, взираше се в реката и сякаш не усети как зад нея се струпа цяла тайфа. Представих се, обясних връзката с факултета и разбрах, че се казва Джема Холбърн.

Майк започна да нервничи. Нямаше особено желание да слуша любовната история, която Джефри се бе впуснал да разказва.

— Защо беше там? Някаква специална причина?

— За нея, като човек, израснал в провинцията, Тауър Бридж бе Лондон. Нещо като символ на града. За някои това е Биг Бен или Бъкингамският дворец, но те не привличаха Джема, защото човек може само да ги гледа отдолу. Не даваха възможност на онова любознателно момиче да влезе в огромно здание, през чиито прозорци би могло да надникне в един далечен свят. Затова предпочиташе моста. Всъщност той е нов в сравнение със самата Лондонска кула, която е почти на хиляда години. Но архитектурата му е неповторима, нали, командир Крейви? За много хора е лицето на Лондон.

Крейви потвърди.

— Беше първото място, което Джема си спомняше, че е посетила като дете след войната. Изкачила и двете кули, за да види откъде идва и докъде стига реката. Може би си е въобразявала, че е видяла Америка, преди да порасне достатъчно, за да разбере истината. Когато искаше да поразмишлява или помечтае за нещо, винаги се изкачваше в онези стаи или вървеше по моста и се отдаваше на блянове.

— Придружавали ли сте я някога?

— Почти нямах избор, мистър Чапмън. Това е мястото, където ѝ направих предложение две години по-късно. Знаех, че така ще приеме. — Джефри ни се усмихна и продължи разказа си с по-шеговит тон: — Ходеше там вечерта преди всеки важен изпит. Въпреки че учеше повече от всички колеги, взети заедно, нуждаеше се от няколко спокойни мига насаме в своята кула. Не пропускаше и шумните

тържества с много хора. Когато „Джипси Мот“ се завърна през шейсет и седма година и отвориха подземниците, ние пристигнахме първи...

— Извинете, нямам представа за какво говорите — прекъсна го Чапмън.

— Аз също.

Крейви ни осведоми за фактите.

— Вие, „янки“, сте твърде млади, за да помните, но не е зле да го знаете за онова телевизионно шоу, което следите. Сър Франсис Честър направи околосветско пътешествие с малка яхта, наречена „Джипси Мот IV“. Пътува една година и когато се върна, отвориха подземниците и вдигнаха моста, за да влезе в града. Самата кралица се качи на борда да го удостои с рицарско звание. Използва същия меч, с който са потупали по раменете сър Франсис Дрейк.

Чапмън бе заинтригуван от историческата информация, но аз се боях, че няма да стигнем доникъде с разговора.

— Знаете ли дали е запазила този интерес и в зрелия си живот?

Спомних си за ключодържателя на Джема, който стоеше у дома на тоалетката, и за копието му, което бях забелязала в ръката на Уилям Дитрих на излизане от конферентната зала преди няколко дни.

— Беше като мания. През деветдесет и четвърта пристигна специално за тържеството по случай годишнината от построяването на Тауър Бридж. Тогава вече бях женен повторно, както навярно знаете. Джема ни поведе с неколцина познати към върха. Сигурно е занесла подаръци на всички в Америка. Чаши за кафе с изображения на Тауър Бридж, лъжички за чай с гравюри, ключодържатели със статуетки...

— Много ли?

— Безброй.

Явно сувенирът на Дитрих не бе толкова важен символ на привързаност, колкото бях предполагала. По-скоро бе един от десетките, раздадени от Джема на приятели и колеги.

— Сигурно сте забелязали подобни неща в дома и кабинета ѝ. Тази скрита страна на характера ѝ винаги оставаше заключена дори за мен. Разведохме се след по-малко от десет години брак. Никога не сме се карали или обиждали. Би могло да се каже, че останахме добри приятели. Виждахме се всеки път, когато дойдеше тук. Поддържахме кореспонденция и контакти, професионални и лични, доколкото се осмелявах. Тя просто не допускаше никого в своя свят, в най-

съкровено кътче от него. Беше блестящ учен и безкрайно предан приятел, когато човек спечели доверието ѝ. Но в нея имаше празнота, която не ми позволи да запълня. Сигурен съм, че никоой не е успял да проникне там. Странно, но като на лекар, често ми хрумваше, че тази празнота съществува реално някъде в тялото ѝ и ако я открия, бих могъл да я „излекувам“. Не успях.

Джефри Доджън замълча и сведе поглед към ръцете си, чиито пръсти бяха преплетени на масата пред него.

Послушахме още час информация за брака на Джема, развода ѝ, приятелите, студентите и кариерата ѝ в Англия. При много от убийствата, които Чапмън бе разследвал, достъпът до толкова подробни сведения от надежден източник се оказваше от съществено значение. Но в този случай никак не ни помогна да се доближим до истината.

Майк тактично подкани Джефри да премине към последните събития, свързани с професионалното бъдеще на Джема. Докторът въздъхна дълбоко и се приведе на стола си. Хвърли поглед към Майк.

— Наистина ли смятате, че има връзка с работата на Джема?

— На този етап искаме да проверим всички възможности.

— Джема прекара последните няколко години в непрестанна битка. Имам предвид медицинския колеж „Минуит“ и „Мид-Манхатън“, не личния ѝ живот.

— Знаете ли причините и кои бяха враговете ѝ?

— Беше бунтарски настроена още от първите си дни там. Нищо важно, но винаги е отстоявала принципите си. Всъщност това е ценно качество за човек с нашата професия. Бих казал, че имаше две неща, заради които Джема си навличаше неприятности. — Доджън не откъсваше поглед от мен и изглеждаше смутен от това, че водя бележки, докато той размишлява на глас. Опитах да си придам нехаен вид, но решително срещнах погледа му, за да разбере, че няма да престана. — Още в самото начало ясно заяви, че не би приела никого в неврохирургичната програма, ако не отговаря на всички нейни изисквания. Както навярно се досещате, бяха доста строги. Високи оценки от изпитите, препоръки, интелектуални способности, морал, добро представяне в операционната, постижения при специализацията. Не допускаше любимци на преподаватели или хора, които вече са

сгафили. Джема беше безкомпромисна. Естествено някои не я харесваха заради това.

— Имаше ли в момента подобен случай? Оказваха ли ѝ натиск да приеме някого в програмата?

— Да, сигурен съм.

С Майк попитахме в един глас кой е.

— О, не, не, не. Съжالياвам. Нямах предвид никого конкретно. Просто, че винаги неин колега или човек от администрацията ходатайстваше за някой кандидат, но Джема бе непреклонна. Боя се, че не бих могъл да назова име. Последния път, когато дойде, разказа за разправиите си с главен лекар от болница „Кълъмбия-Презбитириън“. Ставаше дума за вече приет студент — с фамилно име Назарет — чието участие бе поставено под въпрос заради неприятна история, в която бил замесен. Момиче, с което излизал, всъщност бивша пациентка, припаднало в апартамента му. Студентът по медицина я оставил да лежи в кома с часове в собствения му дом, преди най-сетне да я откара в болницата. Едва не умряла под носа му. Като капак на всичко, оказало се, че се е опитал да ѝ източи кръв — така и не станало ясно защо — и когато забил иглата в ръката ѝ, ѝ причинил сериозно нараняване. След като се възстановило от комата, момичето било травмизирано. Доктор Назарет не обяснил нито каква игла е използвал и дали е била чиста, нито какво е станало с кръвната проба. Не е получил никакво наказание. Младата госпожица била убедена, че е припаднала, защото я е дрогирал. Странна работа. А докторът, който препоръчал този студент...

— Помните ли името му?

Записвах всяка дума на Доджън.

— Не, за жалост. Но ако ми покажете списък на ръководителите на отделението, ще си спомня. Както и да е, докторът омаловажил случилото се. Когато Джема поискала полицейска проверка за въпросния студент, излезли наяве и четири ареста за дребни провинения, повечето свързани с пътнотранспортни нарушения. Смятала, че младежът е несериозен и представлява истинска заплаха за професията главно заради това, че е застрашил живота и здравето на онова момиче. Зная, че можа да го отстрани, но не се наемам да гадая колко други неуспели кандидати се навъртат в болницата. Джема не измени на принципите си цели десет години и навярно във всички

медицински центрове в Щатите има по няколко отхвърлени от нея студенти.

— Споменахте за две причини, поради които Джема не се е ползвала с популярност. Каква е другата?

— Насоката, в която искаше да се развива факултетът. Доста хора в „Минуит“ не споделяха възгледите на Джема за неврохирургичното отделение.

— Посвещавала е твърде много внимание на травмите?

— Главно.

— Според кого?

— Навярно вече знаете, че най-върлият противник на Джема беше Робърт Спектър. Не е тайна, че искаше да я види да си отива, за да заеме мястото ѝ.

— Спектър ни каза, че не е искала да остава в Ню Йорк и да бъде втора цигулка след доктор Гаджар от „Ню Йорк Хоспитъл“.

— Глупости! Тя искрено уважаваше Гаджар и той не пестеше хвалби за нея. Включвал я е в много от научните си и изследователски проекти. Спектър е този, който не би могъл да издържи на подобна конкуренция. Не е способен да развие травматологично отделение със стандарта на това на Гаджар и предпочита да съсредоточи усилията на персонала си в друга насока. Това е част от проблема в „Мид-Манхатън“. Не отделят достатъчно внимание на мозъчните наранявания, както настояваше Джема, и смъртността на пациенти в кома при тях е тройно по-висока, отколкото в „Ню Йорк Хоспитъл“ — само на няколко пресечки. Един съвет, мистър Чапмън. Предупредете близките си, в случай че нещо ви халоса по главата, да ви откарат в отделението на доктор Гаджар.

— Значи Спектър ни е казал истината за интересите на Джема? Мозъчните травми ли бяха главната област, в която работеше?

— Не. Не бих казал. Наистина проявяваше голям интерес, но по-скоро като странично занимание. Несъмнено вече сте разбрали, че тя беше човек на науката. Зная, че на хора извън медицинските среди би се сторило малко тягостно, но Джема проявяваше далеч по-голямо любопитство към мозъчната патология. Какво причинява развитието на тумори? Какво е влиянието върху ДНК, когато се е образувал тумор? Изменение или мутация? Джема беше безкрайно доволна, когато успее да възстанови мозъчните функции на човек, претърпял

злополука и получил сериозна травма, но далеч по-голямо предизвикателство за нея бяха операциите на рядко срещани тумори и съсиреци.

Отворих папката, която бях оставила на масата до бележника си, и извадих част от полицейските доклади.

— Познавате ли Робърт Спектър? — попита Чапмън.

— Срещали сме се няколко пъти.

— Мислите ли, че е мразел Джема толкова, че...

Джефри шумно въздъхна и прекъсна Майк по средата на въпроса:

— Във всяка професия има завист и политически борби, мистър Чапмън. Разкрих ви цялата истина за обкръжението на Джема, но не бих казал, че някой от хората около нея е изпитвал такава омраза, че да я нарани физически. Навярно повечето са знаели, че след месеци ще се отърват от нея.

— Защото се е канела да се върне в Лондон?

— По всяка вероятност.

— Не сте ли сигурен?

— Беше получила предложение и отговорът ѝ бе, че до края на месеца ще уведоми ръководството на университета за решението си. Но преди това трябваше да се погрижи за някаква недовършена работа.

— Дори вие ли не знаехте какви са намеренията ѝ?

— Не аз ѝ отправих предложението. Не беше длъжна да ги споделя с мен. Предполагах, че ще се върне за следващия семестър, макар и с неохота. Но нямаше защо да го казва точно на мен преди крайния срок. Мислех, че просто изчаква да свърши учебната година и нарочно дразни Спектър и останалите от администрацията, които с нетърпение очакваха да видят гърба ѝ. Като че ли искаше да се бори докрай.

Някой почука на вратата и Крейви отиде да отвори. Младеж с бели ръкавици съобщи, че обядът ще бъде сервиран в съседната зала и попита дали можем да направим кратка почивка. Благодарих му и го уверих, че почти сме готови.

— После ще прегледаме част от показанията и ще видите снимките, доктор Доджън — каза Чапмън, стана от стола си и потърка с пръсти клепачите на зачервените си очи.

— Нека само ви изброя имената на колегите на Джема. Някои от твърденията им ни се струват противоречиви. Ако ги познавате, вероятно бихте могли да ни кажете кои от тях са добрите, на кого можем да имаме доверие.

Крейви и Чапмън надничаха през прозореца към басейна и Палатата, докато четях списъка на Джефри Доджън. Беше се срещал с някои от професорите, чиито кабинети се намираха близо до този на Джема, както и повечето от администрацията, и отбелязах имената им с червено, като възнамерявах по-късно да разпитам по-подробно за тях. Не познаваше никого от по-младите лекари, специализанти и аспиранти, дори онези, които бяха въввлечени в разследването. Но когато стигнах до името Джон Дюпре, ме изгледа с недоумение.

— Наистина ли този старец се е събудил от зимния си сън и е започнал да преподава в „Минуит“? Не е за вярване. Джема никога не ми е споменавала за това.

Чапмън се обърна:

— Познавате Дюпре?

— Не бих казал, че го познавам добре, но преди време посещавах курс, който водеше — двуседмичен семинар в Женева. Нека помисля... господи, минаха повече от двацет и пет години. Тогава беше пред пенсия. На колко години е сега, на деветдесет?

Засмях се:

— Не е същият. Този е едва на четирийсет и две.

— Също невролог?

— Да.

— Е, може би е негов син или внук. Знаете ли къде е завършил медицина?

Погледнах записките, за да освежа паметта си:

— В „Тюлейн“.

— Не може да е съвпадение. Там е учил и старият Джони Дюпре. Трудно е човек да се съревновава с подобно име. Джони беше един от най-добрите практикуващи лекари в тази област, истински гений. Но преди време се превърна в отшелник. Премести се в Мисисипи, Порт Гибсън, ако не се лъжа.

Чапмън видя възможност да блесне с военноисторическите си познания.

— Градът, който се сторил на генерал Шърмън твърде красив, за да бъде опожарен. Затова го е пощадил, знаете ли?

Нямах представа. Прибрах материалите си, когато Крейви отвори вратата и зачака да излезем от конферентната зала.

Доджън все още мислеше за Дюпре. Изглеждаше въодушевен от спомена за изтъкнатия преподавател.

— За млад лекар като мен бе истинско изпитание да разбере неврологичните подробности от лектор с толкова силен южняшки акцент. Трябваше да ни намерят преводач. Помня ярките му червени коси и брада. Нямаше нито един бял косъм, а беше на шейсет.

— Ярки червени коси — замислено повторих. — Със сигурност не са роднини. Нашият Дюпре е афроамериканец.

— Е, тогава наистина е странно съвпадение. Няма връзка със стария доктор Джон Дж. Д. Дюпре, както обичаше да се представя. Джон Джеферсън Дейвис Дюпре.

Отново погледнах записките и прочетох: „Показания на Джон Дж. Д. Дюпре, мъж (афроам.), 42“.

— Хайде, Русокоске. Умирам от глад.

— Ще дойда след малко. Искам да се обадя на Мърсър, преди да е тръгнал за работа. Ще го помоля да провери нещо.

Не вярвах да има много чернокожи, кръстени на президента на Конфедерацията.

Чапмън явно мислеше единствено за апетитния обяд, сервиран в съседната зала, покрай която минах, докато вървах към най-близкия телефон с международна линия.

Не можех да се отърся от мисълта за бележката, която бе пъхната под вратата ми в неделя вечерта преди седмица.

„Внимавай. Нещата не са черни и бели. Ужасна грешка.“

Дали някой намекваше за факта, който Джефри Доджън неволно ме бе накарал да осъзная? Дали наистина Джон Дюпре не бе човекът, за когото се представяше?

Мърсър вдигна след второто позвъняване.

24.

— Запазих ти няколко пълпидъчи яйца със сос от треска и сирене. Командирът казва, че не са за изпускане.

— Отказвам се.

— А от пая с месо и бърбек?

— Ще поръчам само морски език на грил. Доувър. Всички забравихме за разследването, докато Доджън и Крейви ни изнасяха лекция за местните забележителности и митовете, свързани с Кливдън. След като поднесоха чая, опитах да осведомя Майк за разговора си с Мърсър, без Джефри да чуе. Той ми подаде меню с кливдънски специалитети и ми каза да го сложа в папката си, за да го вземем в Щатите.

— Видя ли това? Вярваш ли, че сервират десерт, наречен „петнист фалос“? Трябва да го покажа на Мърсър и момчетата от отдел „Сексуални престъпления“.

— Истински се гордея с бързото ти помъдряване. Поне се сдържа да не споделиш тази мисъл пред доктор Доджън.

Казах на Майк, че съм помолила Мърсър да провери данните за Дюпре и му напомних, че неврологът е един от лекарите, посещавали Морийн в „Мид-Манхатън“.

С Джефри Доджън изминахме краткото разстояние до работното помещение и отново заехме местата си около масата, докато Чапмън и Крейви отидоха до тоалетната. Едва дочаках Майк да се отдалечи, за да попитам Доджън дали си спомня обстоятелствата около смъртта на Карла Рено по време на операция в Лондон преди две години. Щом останахме насаме, тихо му зададох въпроса, който терзаеше съзнанието ми.

— Да, помня. Естествено Джема бе съкрушена от случилото се. Процедурата беше нова, разработена в нашата програма от Джеймс Бинчи, един от най-добрите ни хирурзи. Доста радикално нововъведение. Операцията продължи шест-седем часа. Затова Бинчи покани Джема да асистира. За съжаление тя твърде много се бе

привързала към семейството. Силно желаше експериментът да бъде успешен заради момичето и за утвърждаването на новия метод. Джема не бе губила много пациенти на операционната маса. Изживя го доста тежко. Сама трябваше да съобщи на съпруга. Той обезумя от скръб.

— И гняв към Джема?

— Беше сърдит на целия свят. Изнесе тирада от рода: „Тя имаше толкова неща, за които да живее! Господи, защо позволи да умре!“. Истината е, че Карла Рено щеше да живее не повече от месец по-дълго, ако не бе направен този опит, мис Купър. Това бе единствената надежда за младата госпожа Рено, но за съжаление операцията бе неуспешна. Какво общо има случаят с вашето разследване?

Майк застана на прага и отговори вместо мен:

— Както ви казах, докторе, преценяваме нещата от всеки ъгъл. Миналият декември, малко преди Коледа, човек, който имал зъб на лекар от онкологичното отделение на „Ню Йорк Хоспитъл“, проникнал в болницата и обезобразил лицето му. Пет години по-рано докторът оперирал сина му. Тийнейджърът починал от левкемия, въпреки неимоверните усилия на всички, и бащата просто не могъл да се примири. Нашата Агата Кристи си е втълпила, че може би вдовецът на Рено е таил същата жажда за мъст към Джема.

Доджън смръщи вежди и с гримаса на съсредоточение се опита да си припомни стари разговори по въпроса.

— Спомням си, че съпругът... беше адвокат, нали? Носеха се слухове, че е завел дело срещу Бинчи и Джема. Но навярно бързо се е отказал. Горкият младеж безутешно скърбеше за жена си. Беше се надявал поне да преживее операцията и да умре в обятията му. Но предполагам, че накрая разумът му е надделял и не знаей дали Джема е разговаряла с него отново. Все пак не мога да бъда сигурен.

— Ще се залавяме ли отново за работа, Русокоске, или мислиш, че доктор Доджън би могъл да ти помогне още в твоя личен хороскоп?

С Майк си поделихме купчината формуляри с показания и започнахме да ги преглеждаме и да избираме моменти от тях, за които можехме да зададем въпроси на отзивчивия си свидетел. Крейви седна в далечния край на масата и се зае да прелиства копията от полицейските доклади, използвайки свои методи и тактики да се запознае с хода на разследването.

Щом стигнахме до доклада от аутопсията, Майк подаде страниците на Доджън.

— Няма причина да крием тези подробности от вас, докторе. Неприятни са, но поне ще разберете медицинската терминология. Предлагам да го прочетете и ако имате въпроси, да ни ги зададете.

Приветливият лекар започна от описанието на физическите белези на покойната. След първите няколко реда се оттегли в един ъгъл, седна с приведен гръб и потърка устните си, докато се опитваше да проумее информацията за множеството прободни рани и жестокостта на нападението.

Мълчахме почти пет минути, след което Майк ме потупа по рамото и посочи към вратата. Излязохме заедно от стаята, последва ни и Крейви. Четвърт час тримата обикаляхме около басейна и вдъхвахме от свежия пролетен въздух, докато Джефри Доджън бе сам с ужасяващия патологически портрет на своята приятелка и бивша съпруга. Когато се върнахме при него, личеше, че е плакал. Издуха носа си, преди да заговори.

— Знаех, че Джема умее да се отбранява. Като че ли вашият човек не е очаквал съпротива, така ли е?

Оставих Майк да говори:

— Партньорът ми предполага, че е познавала убиеца. Бил е някой, който е знаел, че ще я открие сама в кабинета ѝ посред нощ и че няма да вдигне шум, когато го види да влиза. Може би е започнал разговор, в който се е надявал да я убеди за нещо. Но явно е бил подготвен за нападението, в случай че не постигне своето.

— А после я е вързал и е запушил устата ѝ?

— Това е предположението на патолога. Но почти всяка от прободните рани би спряла съпротивата ѝ. Ако е нанесъл първия удар изотзад, в средата на гърба ѝ, би могъл веднага да я върже и да продължи.

— Не е ли крещяла?

— Не е имало кой да я чуе. По-лесно би било да събудите мъртвец от моргата, отколкото да ви чуе някой в онзи коридор в два сутринта, когато всички работещи там отдавна са си тръгнали. Дори ако Джема е успяла да изпищи, преди нападателят да сложи превръзка на устата ѝ, следващото пробуждане би я накарало да престане.

— Каква версия имате относно опита за изнасилване в това... състояние? Човекът не е бил с всичкия си, не мислите ли?

— Смятаме, че е искал да помислим именно това. Ако някога сте посещавали „Мид-Манхатън“, навярно знаете, че там е пълно с откачалки, имам предвид обитателите на подземията. Най-вероятно убиецът е нагласил нещата така, че да изглежда опит за изнасилване на Джема просто за да ни заблуди.

Майк зареди поредица диапозитиви в апарата.

— Това са част от снимките, направени на местопрестъплението, докторе. Не зная дали често сте виждали кабинета на Джема, но бих искал да ги погледнете.

— Влизал съм там няколко пъти. Дори имам снимки, които Джема ми изпрати. Беше ги надписала: „Аз — в естествената ми среда“.

Майк натисна бутона за превъртане на диапозитивите и на огромния екран се появи изображението от първия. Доджън остана неподвижен, докато ги разгледа. На много от тях се виждаха тъмните петна от кръв по килима под различен ъгъл.

Следваха няколко на бюрото и стола на Джема, както и на етажерките с книги над шкафовете с документи и чекмеджетата с рентгенови снимки.

— Ето потвърждение на думите ви — каза Крейви, нарушавайки тишината, и посочи едър предмет върху бюрото на Джема, който притискаше купчина документи. — Тауър Бридж, докторе. Предната и централната част.

— Купих й това от пазара на Портобело Роуд. С формата на моста, който толкова обичаше. Ако върнете кадър-два назад, Чапмън, бих могъл да ви осведомя кой е до нея на някои от снимките на етажерката. Самият аз съм заснел част от тях.

Майк завъртя в обратната посока. Доджън развълнувано изрече имената на хората от снимките, много от които бяха направени в Лондон преди години, съдейки по стила на обличане. Несъмнено тази процедура бе по-важна за Доджън, отколкото за нашето разследване, но Чапмън явно осъзнаваше разтърсващото емоционално въздействие на разпита върху добронамерения ни събеседник и го остави да даде воля на чувствата си.

— Хоп! Задръжете, ако обичате. — Доджън скочи на крака и присви очи, когато се приближи към екрана. — Може би вече знаете това. Виждам, че сте доста прецизни в работата си. Известно ли ви е, че ключодържателят ѝ липсва от етажерката?

С Чапмън озадачено се спогледахме.

— Какъв ключодържател? За какво говорите?

— Отново с фигурка на Тауър Бридж. Виждате ли тази кукичка на винкела?

По две тънки стоманени греди прикрепяха рафтовете към стената в кабинета на Джема. Доджън застана до екрана и посочи извития край на скоба, която стърчеше точно над голямото бюро.

— Тук Джема държеше резервните си ключове. Закачаше металния обръч за кукичката и така двата най-важни ключа — за офиса и за дома ѝ — винаги ѝ бяха подръка, в случай че не желае да носи цялата чанта със себе си. Нали разбирате?

Доджън хвърли поглед към мен.

Кимнах в отговор. Аз също имах резервен комплект, който използвах, когато ходех да разходя Зак или да потичам, защото не можех да нося багаж. Полицайте бяха открили чантата на Джема непокътната в чекмеджето на бюрото ѝ и от нея бяха взели ключовете, които бяхме използвали с Мърсър, за да влезем в апартамента ѝ.

— Твърдите, че от време на време сте виждали комплект ключове там, когато сте я посещавали?

— Твърдя, че винаги ги държеше там, детектив Чапмън. Шегуваше се с това. Сега никак не звучи смешно, но наричаше кабинета си „Портала на изменниците“ като онази част от Лондонската кула, където са въвеждали затворниците, осъдени на смърт. Оттам за последен път виждали света, докато вървели към гилотината. Ирония на съдбата, но бе започнала да се чувства като пленница в „Минуит“. Казваше, че това са ключовете към свободата ѝ. Бяха неизменно на това място, за да може да протегне ръка и да ги вземе, когато поиска бързо да се махне оттам. Да потича, да отскочи до апартамента си, да избяга от хората, които не харесва. Уверявам ви, че ако погледнете която и да е снимка на кабинета, направена преди смъртта на Джема, ще видите ключодържателя с фигурката на Тауър Бридж, окачен точно на тази кукичка.

Доджън говореше разпалено и енергично докосна уголеменото изображение, което затрепери, когато екранът се полюшна към стената.

Нито Майк, нито аз имахме представа дали новината, която бяхме узнали от Доджън, е важна. Оставихме го да се успокои и докато доразгледахме диапозитивите, стана почти пет следобед. Когато докторът излезе да ползва телефона, Майк сви рамене и ме попита какво мисля.

— Озадачена съм. Предполагам, че никой, освен чистачките не би могъл да ни каже докога онзи ключодържател е бил в кабинета ѝ. Но ми се струва уместно да включим това в списъка с въпроси към хората, набелязани за разпит през следващата седмица.

— Да, но какъв е смисълът? Никой не би проникнал в кабинета ѝ само за да открадне ключа от него, нали? Струва ми се глупаво. А и от апартамента ѝ не личеше да е откраднато нещо.

— Може би убиецът го е запазил като трофей.

— Отдавна те съветвам да престанеш да разсъждаваш като герой от криминале, Куп. Четеш твърде много романи за серийни убийци и бюлетини на ФБР. Свършихме ли с Доджън? Какво ще кажеш?

Отвори вратата и потърси с поглед доктора.

Тримата изпратихме Джефри Доджън до паркинга пред замъка.

— Джема разговаряше ли с вас за личния си живот, за мъжете, с които се срещаше?

— Не, не. Не споделяше с мен такива неща.

— Предполагам, че сте чували името Уилям Дитрих, като се има предвид ръководният му пост в „Минуит“.

— Познато ми е поради две причини. — Доджън се намръщи. — Знаех за професионалните им разногласия с Джема и бях чувал слуховете за интимна връзка помежду им от нейни колеги, които не я одобряваха. Разбрах, че е имал финансови затруднения, а отчаяно желяел да купи някаква кола. Джема винаги се е притичвала на помощ на приятели, изпаднали в нужда. Материалните неща не я интересуваха. Беше постигнала всичко сама, печелеше доста и с радост се раздаваше. Не зная нищо повече, но трябва да призная, че не харесвах особено онзи Дитрих.

Стараехме се разговорът да изглежда непринуден и Майк попита доктора какво е правела Джема за удоволствие и развлечение.

— Развлечение? — озадачено повтори Доджън. — Тя не беше по тази част. Искам да кажа, обичаше приятелите си, добрите филми и увлекателните четива, но Джема бе твърде отдадена на кариерата си.

— Споменавала ли е някога, че посещава бейзболни мачове или други подобни прояви? „Метс“, „Янкис“, „Никс“?...

— Никога не съм я чувал да изрича думата „бейзбол“. Не мисля, че се е интересувала от подобни игри. Мразеше колективните спортове.

Въпросите на Майк ми напомниха за папката с надпис „Мет Геймс“, която бях видяла в апартамента ѝ, когато с Мърсър бяхме влезли там преди повече от седмица.

Доджън продължи да разсъждава на глас:

— Джема обичаше природата. Чувстваше се доволна, когато кара кану или изкачва планински възвишения, но никога не съм предполагал, че би проявила интерес към отборен спорт. При това американски бейзбол? Твърде бавна игра, която не би изтърпяла да изгледа докрай. Нямаше достатъчно търпение за тези глупости.

Трябваше да проверя съдържанието на папката. Или може би тази среща бе пълна загуба на време, защото Джефри Доджън просто не познава добре бившата си съпруга след годините, които са прекарвали разделени.

С Майк се сбогувахме с Доджън и командира и влязохме в приемната. Едно пиколо ми подаде лист хартия и ми каза какво гласи съобщението. Трябваше да се обадя на мистър Мърсър в офиса на Сара Бренър. „Добра и лоша новина“, се казваше в бележката.

Майк ме последва по стълбите до стаята ни. Оставих папката на бюрото и казах на телефонистката, че се налага да позвъня в прокуратурата.

Вдигна секретарката на Сара и ме свърза с нея.

— Първо ще ти съобщя добрата новина. Постигнали са напредък по случая с докторката от „Кълъмбия-Презбитириън“. Някой се обадил снощи и ги насочил към заподозрян, който вече е арестуван. Кажи на Майк, че се оказа прав. Негодникът забелязал знака, че колата принадлежи на медицинско лице, и сам спукал гумите, като се надявал да открадне от жертвата наркотични вещества или кочан с рецепти.

Когато видял, че е жена, се опитал и да я изнасили. Но този извратеняк е от покрайнините. Няма нищо, което да го свързва с „Мид-Манхатън“. За съжаление животът на жертвата все още е в опасност. Морийн ми изпраща съобщения чрез комисаря веднъж дневно. Всичко е наред, опитай се да бъдеш спокойна, докато се върнеш. А сега Мърсър ще ти каже лошата новина.

Чух го тихо да тананика песен на „Платърс“ и плътният му басов глас запя в слушалката: „О, да, той умее да се преструва...“.

— По дяволите! Появи ли се истинският Джон Дюпре? Какво откри, Мърсър?

— Имай предвид, че офисите на медицинския колеж „Тюлейн“ отварят едва в десет, а оттогава е изминал само час. Единственият Джон Дюпре, който притежава диплома от престижното им учебно заведение и е отличен за постиженията си, е завършил... да видим... през 1933-а, което е доста по-рано от годината на раждане на нашето момче. Освен това напълно съм съгласен, че едва ли някой уважаващ себе си събрат от неговата раса носи името Джеферсън Дейвис. Е, кога ще върнеш партньора ми у дома?

— Приключихме. Тръгваме утре с обедния полет.

— Ще ви взема от „Кенеди“, за да обменим информация. В момента Сара ми печата съдебно нареждане за обиск в кабинета на Дюпре. Няма да разтръбявам за това в болницата, за да не хвърля персонала в паника. Ще отида при секретарката и ще кажа, че съм забравил да задам още няколко въпроса за Джема Доджън. Междувременно Сара ще поиска завеждане на дело за практикуване на медицина без документ за правоспособност. Съдебното нареждане ще ни даде право да проверим и дипломите, окачени на стената, и част от регистъра на пациентите. Може би ще имам късмет да засека нещо, което да го свърже с отровните бонбони и нападението срещу Морийн онази вечер.

— Стискам палци. Дръж ни в течение.

— Нека се обади Чапмън. Нямам търпение да му кажа колко ми липсва.

25.

Докато Майк взе душ и се преоблече за галавечерята, аз се загърнах с халата, изпънах кабела на телефона до леглото си, отпуснах се и поръчах да ме свържат с Вашингтон, като се надявах най-сетне да поговоря с Джоан Стафорд. Продиктувах на телефонистката номера на Джим Хейджвил и едва повярвах, когато чух гласа на приятелката си.

— Не искам да прозвучи твърде сантиментално, но къде изчезна, когато се нуждаех от приятелска подкрепа?

— Опитах да ти се обадя веднага щом чух съобщението ти. Дру също те е търсил, но...

— Съмнявам се, че ще позвъни отново. Последния път е вдигнал Майк и навярно мисли, че имам връзка с друг мъж. Джоуни, трябва да ми помогнеш. Помниш ли кога точно Дру ти каза, че иска да се запознае с мен?

— Защо го намесваш в разследването, Алекс? Преувеличаваш. Трябва да преодолееш онова, което преживя с Джед и неговата...

— Едното няма нищо общо с другото. Струва ми се малко странно, че Дру е пожелал да се запознае с мен, а седмица по-късно разбирам, че докторката, чието убийство разследвам, е държала скалпела, когато Карла Рено е издъхнала. Как започна всичко? Това искам да зная.

Последваха няколко мига мълчание, докато чаках отговора на Джоан. Мислех по-скоро като прокурор, отколкото като приятелка, и съжалявах, че не мога да срещна погледа и да преценя държането ѝ.

— Джоуни?

— Не се опитвам да съчиня лъжа. Преглеждам бележника си. Помниш ли благотворителната проява за борба със СПИН в храма на Дендур в началото на март? С Джим тъкмо си тръгнахме, когато ти пристигна. Застана точно пред саркофага с две хиляди и петстотин годишната мумия, донесена от Британския музей...

— Коя от двете ни изглеждаше по-добре?

— Лично аз бих гласувала за мумията, но точно тогава Дру каза, че знае коя си и помоли за шанс да се запознае с теб. Вече бяхме на изхода, така че му казах да ни се обади, да ни посочи няколко удобни дати и обещах да поканя и двама ви на прием.

— И кога ти позвъни? Записала ли си и това в черното си тефтерче?

По-дълга пауза.

— Обадил се е едва след като е прочел във вестниците, че съм поела следствието за Джема Доджън? Така ли е? Ден-два преди приема, който вече беше организирана. Просто си добавила още един човек в списъка на поканените.

— Какъв е проблемът? Искам да кажа, наистина не знаех нищо по въпроса, Алекс. Но не бих упрекнула човека, че проявява любопитство към докторката, която е оказала толкова силно влияние върху личния му живот. Оттогава доста си поговорих с него и той наистина е луд по теб.

— Чувствам се ужасно неловко в средата на любовен триъгълник с мъж, който може би се опитва да предава съобщения на покойната си съпруга чрез прокурорката, поела следствието за убийството на жената...

— Престани! Трябва да затварям, бебето плаче и...

— Ти нямаш бебе.

— Е, Нина минава с този номер, когато я подлудяваш с обажданията си. Не е зле и аз да го използвам, докато изживееш тази фаза.

— Извинявай.

— Слушай, срещнала си се с този човек само два пъти. Джим го познава, откакто се помни. Остави случая настрана и дай шанс на Дру.

Лежах на една страна, подпряна на лакът, и държах слушалката до дясното си ухо. Побъбрихме няколко минути за незначителни неща, след което тактично се върнах към главната цел на обаждането си.

— Майк смята, че е прекалено, но мислиш ли... всъщност Джим мисли ли, че Дру е таял толкова омраза към доктор Доджън, че... не смятам, че е способен на насилие... но да наеме някого, който...

Джоан изкрещя от другия бряг на Атлантика:

— Помниш ли какво ми разказваше през първата си година в онова бюро на прокуратурата, където разни откачалки се обаждат с

оплаквания? Когато някоя досадница не те оставяла на мира, идвал момент, в който си й казвала: „Съжалявам, госпожо, но нямам повече време да ви слушам“. Ако продължавате да говорите така, мис Купър, никога няма да намеря време за вас.

Чух как Джоан въздъхна дълбоко.

— Послушай Майк — каза тя. — Той има остър инстинкт за тези неща. Във вторник се връщам в Ню Йорк и ще вечеряме някъде заедно на спокойствие. Обади ми се в неделя, след като разопаковаш багажа и си починеш.

Докато говорех по телефона, Майк успя да се обръсне и да вземе душ и излезе от банята, облечен с тъмносин костюм. Беше почти готов да слезе за коктейла, щом нагласи вратовръзката си.

Разговорът с Джоан ме бе накарал да гледам в перспектива и както обикновено, след размяната на шеговити реплики с нея, се чувствах ободрена. Нямаше причина напълно да изключвам Дру от живота си, особено когато разследването набираше скорост и едва ли щях да имам време за срещи. В часовете за почивка можех да поразмишлявам, да изясня чувствата си към него и да помисля за бъдещето след приключването на случая.

— Отново ли моята самотна приятелка ще прекара вечерта, затворена в стаята си, или този път ще се радвам на компанията ѝ?

— Почакай ме половин час. Ще се поосвежа и ще сляза...

— Така каза и снощи.

Махнах му, преди да излезе, и влязох под душа да измия косите си. Вечерната ми рокля бе семпла, от черна коприна, с къса плисирана пола, която трептеше, когато се движех. Настроението ми бе по-ведро, отколкото през последните дни. Сложих официалните си обувки и се завъртях.

Малко след седем слязох в тържествената зала. Забелязах тъмните коси на Майк сред плешивите темета на възрастните академици и прекосих стаята, за да стигна до него. Докато вървах нататък, поръчах да ми донесат „Дюарс“ с лед, но сервитьорът отвърна, че в бара има само чист малцов скоч. Предложи ми „Гленротс“.

Когато се приближих към Майк, той стоеше с гръб към мен и разглеждаше три огромни гоблена, които заемаха почти цялата стена. Плътно до него бе застанала жена с рокля без презрамки, чиято кожа бе бяла и гладка като порцелан, а платиненорусите ѝ коси леко

затрептяха под тиара с диаманти, когато поклати глава в отговор на някаква реплика на Чапмън.

Спрях крачка-две зад тях и изчаках случайно да ме зърнат, вместо да прекъсна разговора.

— Нямам представа дали Оркни е имал нещо общо със замъка, но зная историята на тези неща.

Чапмън повдигна ръката с чашата „Джеймсънс“ към рамките на стената. Разказваше на дамата за граф Оркни, първия английски фелдмаршал, командвал войската на херцога на Марлбъро при Бленхайм. Огромните гоблени бяха посветени на победата и както каза Майк, отразяваха изкуството на военната стратегия.

Любопитството ми надделя над добрите маниери и когато донесоха питието ми, заобиколих Майк, за да се включа в разговора им.

— Наздраве! Радвам се, че дойде, малката. За мен е удоволствие да ти представя моята херцогиня.

Еlegantната дама премести чашата с шампанско в другата си ръка, подаде ми десница и рязко наведе глава назад, заливайки се от смях заради титлата, която Майк ѝ бе приписал. Представи се с името Дженифър, лейди Търнбул. Често прекарвах вечерите си с по чаша ликьор и някое модно списание и представянето бе излишно. Нежните ѝ черти и зашеметяващата фигура на професионален модел бяха красили безброй корици и статии. А историите за американската колежанка, която се бе омъжила за застаряващия лорд Търнбул и скоро след това бе наследила милионите му, бяха станали водеща новина в светските хроники, когато бях ученичка.

— Годеникът на Дженифър е човекът, на когото „Бритс“ възлагат организацията на тази конференция всяка година. По този повод са тук. Ето го там, мъжът, който разговаря с твоя нов приятел.

Лейди Търнбул хвана Майк под ръка и го накара да се обърне с лице към пълната с хора стая. Видях лорд Уиндълторн и събеседника му, чието лице ми бе познато от същите клюкарски издания. Беше британският индустриалец Бърнард Карл, около петдесетгодишен мъж с младежки чар.

— Страхотно се позабавлявахме с вашия детектив, Александра. Разказа ми много неща за вас. Толкова се радвам да се запознаем!

— Не ми повярва, когато ти казах, че с Крейви сме обиколили баровете с истинска херцогиня, нали?

Преди да отговоря, Дженифър размаха пръст.

— Непрекъснато напомням на Майкъл, че не съм херцогиня, но явно му харесва да ме нарича така. Снощи го разведох из целия район и той обеща да ми върне услугата, когато дойда в Ню Йорк.

Не можех да си представя лейди Търнбул, седнала на бара в „Раос“ с екстравагантния си тоалет и тиара сред тайфа полицаи от отдел „Убийства“ в Манхатън, но бях виждала там политици, филмови звезди и бизнесмени й знаех, че за Майк и това не е невъзможно.

— Облеклото ми е твърде скромно в сравнение с вашето...

— Не се безпокойте. С Бърни сме се издокарвали така, защото сме домакини на банкетата. Подхожда на обстановката, не мислите ли?

През следващия половин час се чувствах излишна в компанията на полицаия и херцогинята и изпих още един „Гленротс“. Често поглеждах крадешком към мистър Карл, за да видя дали държи под око годеницата си, но навярно бе свикнал с държането ѝ и не се съмняваше в предаността ѝ.

Малко преди осем часа Греъм обиколи залата и предупреди гостите, че вечерята ще бъде сервирана във френската трапезария. Лейди Търнбул поведе Майк за ръка по коридора и докато аз бавно се придвижвах след тях, не можах да избегна досаден разговор за престъпността сред малолетните със скучния датски криминолог. Тя зае мястото си начело на дългата маса, отрупана с чаши, които отразяваха блясъка на позлатените стени и тавана, светлината от полилеите с различна големина и пламъците от множеството свещници.

Когато я заобиколих и потърсих табелите с имената ни, Дженифър посочи стола до себе си и даде знак на Майк да се приближи.

— Това е френска трапезария и си позволявам волността да настаня Еркюл Поаро точно до себе си. След всички приказки за престъпления на тази конференция мисля, че той най-добре би се грижил за безопасността ми.

— Поаро е белгиец, Майки. Не е бил французин, а и ти не си. Напомни ѝ, че корените ти са в Бей Ридж и може би отново ще те преотстъпи на мен — прошепнах, ужасявайки се от мисълта да

прекарам вечерта в компанията на австралийския експерт по наказателно право и тевтонския етнолог.

— Не се отнасяй неучтиво с моята херцогиня, Русокоске. Ако отново си в кисело настроение, може би е най-добре да вечеряш в стаята.

Намигна ми и леко щипна ръката ми, когато минах зад него.

Почти обиколих масата, докато най-сетне видях името си между тези на лорд Уиндълторн — безспорно идея на Майк — и посланик Ричард Феърбанкс, американския делегат на Тихоокеанската икономическа конференция. Един сервитьор издърпа стола ми и ми помогна да се настаня.

След миг Уиндълторн седна до мен и бях принудена да изслушам лекция за британския закон за лъжа и клевета и прилагането му напоследък в съдилищата, която приключи едва когато свършвах с предястието — раци по корнуолски с лимон и бахар. По средата на второто ястие от задушени зеленчуци и трюфели вниманието на Уиндълторн бе привлечено от жената от другата му страна, която бях готова да разцелувам от благодарност. Представих се на Феърбанкс, с когото досега не се бях запознала.

Посланикът бе чаровен, привлекателен и забавен и водих интересен разговор с него до края на вечерята, без да броя различните бели и червени вина, поднасяни с всяко ястие.

Когато десертите и шампанското бяха на привършване и позлатеният часовник отбеляза полунощ, Бърнард покани поиздръжливите гости да изпуснат по пура и да пийнат портвайн с него. Европейците, чиито полети бяха най-рано сутринта, станаха от масата и пожелаха лека нощ, както и повечето съпруги, които не понасяха мириса на цигарен дим.

Аз също с радост бих отишла да си легна, но флиртът на Дженифър с Майк отново събуди любопитството ми. Беше го обсебила напълно, когато се отправиха към вратата на трапезарията, така че си спомних колко приятен ми се бе струвал някога мирисът на пурите на баща ми и тръгнах след тях към библиотеката с дървена ламперия на стените и огромна камина. Спрях се до посланик Феърбанкс и съпругата му Шанън и накрая Дженифър и Майк се присъединиха към нас. Чапмън донесе още една чаша портвайн за мен.

— Никога не съм опитвал нещо по-пивко. Трябва да го пробваш.

Греъм се приближи към канапетата, където се бяхме настанили, близо до камината.

— Извинете, сър — тихо каза той на Чапмън. — По време на вечерята се обади майка ви, но ме помоли да не ви безпокоя. Каза, че е искала само да ви съобщи някаква информация, за която сте настояли. Предпочете аз да ви я предам, когато ви видя, и ме увери, че ще разберете за какво става дума. Мисис Чапмън каза, че снощи категорията е била география. Ще ви съобщя отговора.

— Почакай, Греъм.

Майк задържа пурата в ъгъла на устата си. Явно кокетниченето на Дженифър му доставяше удоволствие и той с интерес изчака реакцията ѝ на загадъчното съобщение на Греъм. Започна да ѝ обяснява какво е „Последна заплаха“, но тя го прекъсна с пискливия си глас и го сграбчи за ръката.

— Зная за това шоу. Винаги го гледам, когато сме в Щатите.

— Десет долара, херцогиньо. Разбирате ли нещо от география?

— Петдесет долара, детектив Чапмън. А вие?

Беше се обърнала към мен и се интересуваше дали ще участвам в залагането. Знаех, че шансовете ми са малко по-добри, отколкото ако областта бе физика или Библията, и казах, че също влизам с пет.

— Говори, Греъм.

— Госпожата каза, че въпросът е... — Замълча за миг и погледна изречението, което бе написал на гърба на пощенска картичка с изглед от Кливдън. — Старото му име е Монт Маккини, а сега индианците наричат този най-висок връх в Северна Америка „Големия“.

Дженифър удари по облегалката на дивана и извика:

— Зная го! — Едновременно с нея Греъм попита Майк дали е разбрал съобщението. — А вие?

Въпросът на Дженифър бе отправен към мен. С фалшива усмивка предположих:

— Какво е Монт Рейниър?

Дженифър бе свила крака под роклята си. Поклати глава и ме увери, че греша. След това хвърли поглед към Майк, който седеше до нея.

— Нямам представа, милейди — каза той с ослепителната си усмивка.

— Какво е Денали? Това е сегашното му име. Миналото лято Бърни спонсорира експедиция до този връх. На екологична организация или нещо подобно. Удивително, нали?

Наистина бе удивително. Още по-учудващ бе фактът, че Майк веднага потърси в джоба си пари, което никога не се бе случвало, когато се обзалагаше с мен. Най-често чувах репликата: „Длъжник съм ти“. Тази жена едва ли се нуждаеше от петдесетте му долара повече, отколкото аз — от още едно питие.

— Извинявай, Греъм. Би ли ми донесъл още портвайн?

Тъкмо се бе върнал с чашата ми, когато Бърнард прекоси стаята и потърси безценното си съкровище, за да се приберат в стаята си. Майк стана да размени целувки със своята херцогиня, която обеща и на двама ни, че скоро ще се видим в Ню Йорк. Благодарихме на мистър Карл за щедростта и отново заехме местата си до камината, докато участниците в конференцията продължиха да се изнизват.

Някой бе пуснал сиди-плейъра, поставен на маса в ъгъла. Гласът на Бет Мидлър достигна до мен, питайки дали бих искала да потанцувам под лунната светлина. Тръгнах към двойната врата за терасата. Няколко души бяха излезли навън да подишат свеж нощен въздух, да избягат от дима или от топлината на огъня.

Застанах до каменния парапет, оставих чашата си и се загледах в градините, озарени от звездна светлина. Вдишах дълбоко, за да се почувствам по-бодра.

Майк ме последва.

— Спи ли ти се?

— Преди час клюмах, но се разсъних.

— За какво мислиш?

— За разследването. Чувствам се неловко в тази разкошна старинна обстановка, докато други хора работят по случая ни. Нямам нищо против, но бих искала да зная докъде са стигнали. Мислиш ли, че е Дюпре?

— Познаваш ме. Подозирам всички, докато не се докаже кой е.

В момента от сиди-плейъра вътре звучеше мъжки глас. Между репликите на Майк успях да различа няколко фрази. „Когато денят...“, Чапмън заглуши следващите думи, „и се спусне нощ...“. Наистина луната бе единственото, което виждах в момента.

— Ще потанцуваш ли с мен? — попитах. Понесох се сама в ритъма на музиката по неравните стари плочи и се замислих колко ли мъже и жени с благороднически титли са танцували валс на тази тераса от векове насам.

Запах заедно с Бен И. Кинг с надеждата моят партньор да застане до мен. Чапмън стоеше с пура в ръка и не можа да сдържи усмивката си, докато гледаше леко замаяния ми танц.

Повторих, този път по-настойчиво:

— Ще потанцуваш ли с мен? — Все още се колебаеше. — Просто те каня на танц, не съм поискала...

— Добре, добре.

Остави пурата, сложи чашата си до моята и запристъпва заедно с мен под звуците на нежния глас на Кинг.

— С кого танцувам тази вечер, с нимфа или херцогиня?

Не разбрах намека.

— Моля?

— Какво целиш — да ме накараш да танцувам до смърт като кралицата на нимфите или бедният бачкатор ти се струва по-привлекателен сега, след като привлече вниманието на лейди Търнбул?

— Не е честно, аз...

— Шшшт. — Повдигна лявата си ръка и допря пръст до устните си. — Замълчи. Търся начин да се сдобия с такава тиара за теб. Ако приятелят ѝ я бе оставил с мен още само час, щях да изпрося онази, която носеше тази вечер, и да ти я подаря. Би изглеждала неотразима пред съдебните заседатели с тиара в косите. Не би загубила дело.

Отново превключиха диска и Смоуки оживи темпото с откровението си, че тази вечер ще се позабавлява на воля. Майк се приближи с танцова стъпка към парапета и взе пурата си. Продължих да се поклащам сама. Видях как полата ми се разпери, когато се завъртях, и припявайки на „Миракълс“, тръгнах след Майк да взема чашата си и да поискам още портвайн.

— Стига толкова, Русокоске. Барът е затворен.

— Само да довър...

— Да се прибираме. Предстои ни дълъг ден, а и имаме доста за наваксване, когато се завърнем.

Хвана ме под ръка и ме поведе през библиотеката и тържествената зала.

— Снощи не си измъкнал Дженифър така, нали?

— Тя носи доста повече от теб, малката. По стълбите или с асансьора?

Когато стигнахме до стълбището, погледнах трите реда стъпала и ми се стори, че се движат като ескалатор.

— Предпочитам с асансьора, благодаря.

Бавно се издигнахме до нашия етаж и Майк ми напомни да сниша глас, когато минаваме покрай редицата врати преди нашата. Внимателно завъртя бравата и влязохме. Подаде ми ризата, с която бе облечен през деня, и грабна халата, който бях оставила на леглото.

— Влез в банята, измий зъбите си, пийни два аспирина и се пригответи за сън.

Когато излязох след пет минути, той ми подаде бележка с моето име на гърба, която някой бе сгънал и бе пъхнал под вратата, докато бяхме на вечеря.

Разгънах листа, погледнах написаното и се опитах да позная по изражението на Майк дали го е прочел. „Обади се господин Рено. Ако обичате, позвънете му, когато се приберете, независимо колко е часът.“ Навярно Джоан го бе открила и го бе осведомила какви са отношенията ми с Майк.

— Да изляза ли?

Поклатих глава.

— Ще почака, докато се върна у дома.

Едва се държах на краката си.

— Хайде, Русокоске, лягай си.

Камериерката бе застлала леглата. Разопаковах бонбона с мента и какао, който открих на възглавницата, сложих го в устата си и се пъгнах под завивките. Когато посегнах да угася лампата, Майк се наведе към мен и целуна върха на главата ми.

— Пияна си, Куп. Кротка, но пияна.

Навярно веднага съм заспала, защото не помня нищо друго до позвъняването за събуждане в осем часа. Чух шум откъм пода до леглото на Майк. Надигнах се, но видях само панталоните от костюма му, които трептяха и от тях се носеше странно бръмчене, сякаш в джоба му бе влязъл огромен бръмбар и отчаяно се опитваше да избяга.

— Добро утро. С риск да отговориш, че не е моя работа, мога ли да попитам какво има в панталоните ти?

— Моля?

Не изглеждаше по-бодър от мен, когато се претърколи и ме погледна.

— Нещо подскача в панталоните ти. Посочих към движещата се купчина на пода.

— Пейджърът — засмя се той. — Снощи е останал в джоба ми. Бях го нагласил на вибриращ режим, за да не вдига шум, ако някой ме потърси по време на вечерята. Затова се е разиграл така.

Майк стана, вдигна треперещите панталони и извади машинката от джоба.

— Номерът е на Джон Крейви.

Обади се на рецепцията и помоли да го свържат. След кратък разговор с командира отново се обърна към мен:

— Мърсър се обадил на Крейви, защото пейджърът не действа на такова разстояние, а администраторът отказал да ни безпокои през нощта. Джон Дюпре е офейкал. Напуснал е града преди по-малко от двацет и четири часа. Мърсър е взел някои неща от кабинета, претърсили са и къщата му. Но съпругата изпаднала в истерия. Вайкала се, че е останала сама с двете деца и твърдяла, че няма представа къде е мъжът ѝ. Да събираме багажа. Мърсър ще ни разкаже останалото, когато ни вземе от летището.

— Е, невролог ли е нашият човек или не?

— Шегуваш ли се? Мърсър все още не знае истинското му име. Не е Джон Дюпре, не е лекар и, изглежда, дори не е следвал медицина. Той е самозванец и мошеник. Когато установят самоличността му, ще мислим как да го открием.

26.

Беше почти пет часът, когато съобщиха, че самолетът ни най-сетне ще излети след неколкочасовото отлагане поради технически проблем. И двамата бяхме отегчени и изнервени, когато се качихме с останалите триста недоволни пътници и намерихме местата си в средата на туристическата класа. От тази страна на океана нямаше кой да ни уреди по-приятно пътуване.

Полетът бе скучен. Хапнахме, почетохме и гледахме как Мел Гибсън застрелва половината население на Лос Анджелис в петия епизод на някакъв екшън сериал. Настроението ми най-сетне се подобри, когато на двайсет минути път от „Джей Еф Кей“ се спуснахме на четири хиляди метра и посочих на Чапмън кристално ясният изглед към Мартас Виниярд точно под крилото на самолета. Летяхме на юг от острова и понеже дърветата все още не се бяха покрили с листа, ясно се открояваха градовете и езерата, както и няколко ферми и къщи, които добре познавах.

Майк се наведе и погледна надолу през прозореца.

— Виждаш ли „Байт“? С удоволствие бих хапнал още една порция от онези невероятни панирани миди.

Опитах се да му покажа къде се намира „Менемша“, като предложих за ориентир големия червено-черен покрив на щаба на бреговата охрана.

— Ходила ли си на вилата си, откакто?...

Прекъснах го, преди да доизрече въпроса:

— Все още не.

— Рано или късно трябва да отидеш...

Не исках отново да се държа грубо с него, а и бе прав, че твърде дълго избягвам трудната ситуация, но ми се струваше немислимо да прекарам някой уикенд сама в старата си къща, откакто бях влязла там с Майк при разследването на убийството на Изабела Ласкар миналата есен.

— Цяла зима беше запечатана. Ще ми бъде по-лесно да се заема с нея през пролетта. В момента я боядисват и ще почакам, докато Ан и Луиз решат да отидат на вилите си. Досега избягвах, но вече съм почти готова да се върна.

Стюардесата ни предупреди да закопчаем коланите, защото приближаваме летището. Не видях дори един облак, докато кръжахме над океана, и се опитах да успокоя Майк, който стискаше облегалките така силно, че едва не ги счупи.

Когато слязохме през предната врата, Мърсър ни чакаше на рампата. Сержант от полицейската служба на летището го бе превел през охраната, за да ни посрещне, и успяхме да минем през митническата и паспортната проверка, преди да получим багажа си.

Взехме чантите си и тръгнахме към колата му, паркирана точно пред терминала. Едва се придвижихме по магистралата сред неизменния за събота вечер поток от младежи, тръгнали към града за вечеря или спортен мач. Докато пълзахме с тях, Мърсър не бе особено словоохотлив. Изглежда, бе решил да ни съобщи последните новини на спокойствие, докато вечеряме.

Щом стигнахме до моста Трибъроу, използвах телефона в колата, за да позвъня на Джулиано в „Примола“. Беше почти седем часът и му казах, че ще пристигнем в ресторанта след двацет минути.

— Можеш ли да запазиш някоя от масите на Адолфо за трима?

Бързо поръчахме, за да се заловим по-скоро за работа. За мен — порция супа и паста, която просто щеше да се плъзне в гърлото ми, без да полагам усилие. Майк и Мърсър избраха телешки пържоли. Адолфо донесе първите ни питиета и Мърсър най-сетне заговори:

— Ето какво знаем досега. Нашият беглец е роден в покрайнините на Ню Орлиънс. Истинското му име е Джийн Дюпаи... Каджун, ако не се лъжа. След като завършил гимназия, учил за бакалавърска степен по фармакология. Това е единствената му връзка с медицината. Но почти от десет години се представя за лекар. Издирихме истинския Дюпре, който от известно време живее като отшелник. Деветдесет и четири годишен. Повечето му колеги предполагат, че е починал. Разбрах как е действал нашият човек. Изпратил писмо до „Тюлейн“, в което твърдял, че дипломата му е унищожена при пожар. Изпратил им десет долара за нова, името си и адрес с номер на пощенска кутия. С радост се съгласили да услужат на

един от любимците си. После самозванецът ксерокопирал безценната хартийка няколко пъти и с фалшиви заверки я разпратил в медицински организации и издания. И за нула време се сдобил с отлични препоръки на името на доктор Джон Дюпре.

— Свърза ли се с някого, който го е познавал, преди да се установи в Ню Йорк?

— Едва днес следобед. Щом си набавил необходимите документи, кандидатствал за работа на юг и постепенно натрупал достатъчно опит, за да заеме по-престижна длъжност в медицински център.

— Какво казаха за него?

— Двама от невролозите, с които е работил, твърдят, че се държал като истински професионалист. Те са сред мнозината, които са му дали хвалебствени препоръки, когато Дюпре започнал да крои планове да се премести в Ню Йорк. Всички пациенти са впечатлени от вниманието, с което се е отнасял към тях.

„Попитайте Морийн за това — помислих си. — Поне за мнението, което си бе съставила през първите няколко дни.“

— Навярно е започнал, след като е загубил разрешителното си за фармацевт поради измама с медикаменти. Прокурорът от Областната прокуратура в Луизиана сподели, че когато бил изправен пред съда за това престъпление в началото на осемдесетте, всички местни лекари били шокирани. Наричали го „докторе“, защото демонстрирал познания на експерт в професията. Истински магьосник. След това се преместил в Джорджия и започнал нов живот под името Дюпре.

— Откри ли нещо за съдебния процес срещу него?

— Да, обвинението в лекарска небрежност. Нещастният пациент е бил едва на трийсет години. Посетил Дюп... все едно как се казва всъщност. Описал симптомите, които били... — Мърсър прелисти стенографския си бележник и погледна записките: — ... бърза загуба на тегло, неутолима жажда, пресъхване на гърлото и устните, отпадналост. Шарлатанинът насрочил изследване на кръв и урина, но го изпратил у дома да си почива. Предписал му лекарство за световъртеж. Четирийсет и осем часа по-късно приятелката на пациента го открила в жилището му... мъртъв.

— Какъв е изводът?

— Симптомите му, детектив Чапмън, са класически признаци на неконтролиран диабет. Всеки първокурсник по медицина би ги разпознал. Но нашият тарикат е объркал всичко и доверчивият му пациент е изпаднал в диабетична кома. Смърт, която спокойно би могла да бъде избегната.

— Бил е принуден да напусне малкото градче близо до Атланта и къде би могъл да отиде, освен в огромния мегаполис? Тук се преплитат осем милиона съдби и никой не би разпитвал за миналото му.

— Трябва да проверим дали наистина вчера е напуснал Ню Йорк, или все още се спотайва някъде наблизо.

— И по този въпрос има новини. — Мърсър плъзна ножа си по най-голямата и крехка пържола, която бях виждала. — Обадох се в отдела от летището. „Америкън експрес“ и „Виза“ ни помагат да проследим пътя му. Изглежда, поел е обратно на юг. Някой използва кредитните карти на осемдесет и осем годишен мъж на име Тайрън Пъркинс. Наел е кола в Бронкс, заредил е на Търнпайк и е пренощувал в мотел в Южна Каролина.

— Кога е съобщено, че са откраднати? — попитах.

— Все още не е.

— Тогава не разбирам...

— И от двете компании са се обадили в дома на клиента, защото покритието на картите бързо намалявало след доста дълъг период на застой. Проблемът е, че племенницата на Тайрън твърди, че той е в болница на животоподдържаща система от около седем месеца, така че определено е невъзможно да е излизал и да е ползвал карта „Америкън експрес“.

Майк размахна вилицата си срещу Мърсър:

— Предполагам, че Тайрън лежи, включен в апаратите, в „Мид-Манхатън“.

— Лейтенантът изпрати хора там следобед да проверят сейфовете, в които се съхраняват ценните вещи на пациентите от интензивното отделение. Личните принадлежности на мистър Пъркинс са „изчезнали“ преди няколко дни. Така че имаме следа, която можем да засичаме навсякъде в страната — в мотели, ресторанти и магазини, докато спипаме негодника.

— Случило ли се е нещо друго в болницата, откакто заминахме?

— Вчера следобед се отбих там. Мисля, че в понеделник сутринта трябва да започнем да привикваме онези чешити за показания в прокуратурата. Навярно човекът, който е пъхнал бележката за черното и бялото под вратата ти, е целял да ни насочи към Дюпре. Но дали го е направил, защото знае, че Дюпре е извършил убийството? Или защото е разкрил измамата му? Или просто за да отклони вниманието от себе си?

— Съгласен съм с Мърсър. Стига сме ги щадили и разпитвали само на тяхна територия. Те са просто свидетели, както при всяко друго дело. С кого се срещна вчера?

— Исках да избегна администрацията и да отида направо при Спектър. Но, изглежда, някой е успял да докладва за пристигането ми, защото Дитрих тръгна по петите ми минута, преди да стигна до чакалнята на шестия етаж.

Напомних на Майк, че трябва да осведоим Мърсър за липсата на резервния ключодържател, която бе забелязал Джефри Доджън.

— Не е зле да попитаме Дитрих кога точно Джима му е дала онзи, на който носи ключовете си.

— Да, както и колко други хора в тази болница са получили такъв подарък от нея. Не съм сигурен дали ще има полза. Нямаме представа докога онзи ключодържател е висял на етажерката. Говори ли със Спектър все пак?

— Да. Когато вляза в „Минуит“, всички ме гледат като обещаващ кандидат за мозъчна операция. Потриват ръце и сякаш се радват да ме видят там. Беше привикал Коулмън Харпър и Бансуар Десаи в кабинета си. Десаи не престава да се вайка, като че ли е загубил най-добрия си приятел, а Харпър все повече се подмазва на шефа си.

— Отзивчиви ли бяха?

— Да. Нямах проблем с това. Тактично опитах да проверя дали някой от тях има представа за Дюпре. Все още не знаеха за изчезването му и аз не им казах. Спектър е твърде зает със собствената си работа, така че не бърза да поема и поста на Джима. Прави се на скромен, като че ли ще бъде изненадан, ако го назначат за ръководител.

След като уредихме сметката с Адолфо, собственикът дойде при нас и ни предложи по питие за сметка на заведението.

Майк вече бе станал и бе издърпал стола ми.

— Знаеш ли, Джулиано, дано някога ти хрумне да почерпиш преди вечеря. Винаги се сецшаш едва когато Русокоската ме повлече към изхода. Следващия път, а?

— Buona notte. Радвам се, че се видяхме, мис Купър, господа.

— Чао, Джулиано.

Качихме се в колата на Мърсър, за да изминем краткото разстояние до апартамента ми.

— Какъв е планът, момчета?

— Утре ще почивам — отвърна Мърсър. — Освен ако получим съобщение от участък в друг щат, че са хванали Джийн Дюпаи. Лейтенантът ще ми се обади, ако това стане. Настоява да си почина заради многото часове извънредна работа, които ми се събраха по този случай.

— Обещах на майка ми да ѝ гостувам и да я заведа на сутрешна литургия.

— Тогава да се срещнем в понеделник в офиса ми — предложих. — Утре отново ще прегледам показанията и ще съставя списък за нови разпити. Нали нямате други важни ангажменти през седмицата?

Портиерът дойде, помогна ми да сляза и отнесе багажа ми до асансьора.

— Да дойда ли с теб да проверя дали някой не се крие под леглото ти, Златокоске?

— Не, благодаря. Не забравяй да се похвалиш на майка си, че си завъртял главата на една херцогиня. Ще се гордее с теб.

— Хей, ако Дюпаи позвъни на вратата ти тази вечер и поиска да измери кръвното ти, не го пускай в дома си, разбрано?

27.

Прекарах дъждовната неделна утрин в приятно уединение в апартамента си. Прочетох „Таймс“ и реших кръстословицата. Телефонният ми секретар бе претоварен със съобщения от приятели, но нямах намерение да отговарям на което и да е от тях до следобед. Вече бях разопаковала куфара си и нямаше с какво да се занимавам, освен да подреда бележките си и полицейските доклади, които щяха да ми бъдат нужни през следващата седмица.

Докато хапвах препечена закуска, позвъни Мърсър.

— Хей, Алекс, аз съм. Изникнаха две неща, за едното от които би могла да ми помогнеш.

— Карай направо. Сякаш се обаждаш от друга планета!

— Говоря по клетъчния телефон от Кънектикът. Днес пристигнах на гости у братовчедка си за семейно тържество. Почти забравих за него. Първо, позвъниха ми от малък полицейски участък в Пенсилвания, по-точно Блубел. Изглежда, Дюпаи е свил в обратната посока някъде до Мейсън-Диксън. Връща се на север. Комисарят е толкова обезпокоен от това, че отново ще премести Морийн — като предпазна мярка. Всички предполагаме, че Дюпаи всеки момент ще започне да използва друга кредитна карта или самоличност. Дори сме изненадани, че толкова дълго успяхме да го засичаме с тези на Пъркинс.

— Може би иска да вземе съпругата и децата си.

— Едва ли е способен на подобна благородна постъпка, но това е единствената ни надежда. Телефонът ѝ се подслушва и лейтенантът изпрати полицаи да наглеждат къщата още щом разбрахме за изчезването му. Което ме подсеца за въпроса ми към теб. Питърсън се интересува дали сме прегледали подробно папките от офиса и апартамента на Доджън. Казах му, че и двамата сме нахвърляли бележки, но са твърде общи. Моите бяха по теми, не по имена. Искане да знае дали е държала папка с материали за Джон Дюпре. Честно казано, аз не си спомням. На теб звучи ли ти познато?

— Задръж. Веднага ще проверя. Сигурна съм, че описах всичко по категории, но не помня да съм срещнала дори едно собствено име.

Опитах се да си представя купищата документи, които бяхме преровили онзи следобед, и да помисля дали името на невролога ми говори нещо в тази връзка.

— Не е толкова важно. Потърсих Джордж Зотос, но е отишъл на риболов с бивши колеги. Той също доста се порови.

— Дай ми една минута и...

— Може да почака до началото на седмицата. Уверявам те, че шефът няма да ме привика, освен ако настъпи съществен пробив в разследването.

Почивните дни бяха нещо свято за началниците на нюйоркската полиция, защото извънредната работа на детективите им струваше доста скъпо.

— Добре. Забавлявай се на тържеството.

Затворих, отново напълних чашата си с кафе и я оставих в спалнята, докато взема душ и се облека. Хрумна ми да отскоча за час до „Фрик Кълекшън“ зад ъгъла и облякох стар кашмирнен пуловер — бледожълта туника със златисти нишки — и кадифен клин, които ми се струваха подходящо облекло за неделна среща с хората на изкуството.

Налях си още доза кафе и седнах в трапезарията да прегледам записките, които бях водила по време на разговора с Джефри Доджън. Мисълта, че лейтенант Питърсън има въпроси за папките в апартамента на Джема, на които не мога да отговоря, не ми даваше покой. Особено след като си бях позволила да вляза там и да потърся информация, която би могла да се окаже свързана с разследването. Още повече се тревожех, че не виждам връзка между някои от етикетите на папките и факти, които според приятелите на Джема бяха несъвместими с начина ѝ на живот.

Не можех да вляза в кабинета на Доджън в „Минуит“, без да бъда забелязана от администраторките в болницата, но ключовете от апартамента ѝ стояха върху тоалетката ми от следобеда, когато Мърсър ме бе завел там преди почти десет дни. Бях забравила да ги върна и все още никой не ги бе потърсил. Наемът бе платен за месец напред, а Джефри Доджън бе дал разпореждания дрехите ѝ да бъдат дарени на някой магазин за вещи втора употреба, а останалите ѝ лични

принадлежности — изпратени в Англия и раздадени на роднини и приятели.

Влязох в спалнята и се обадох на две приятелки, за да видя дали ще има с кого да си побърбам във „Фрик“. Двоумях се дали просто да се помотая няколко часа, или да свърша нещо полезно за разследването, като прекарам известно време с папките на Доджън. Взех миниатюрния модел на Тауър Бридж и си поиграх с ключовете, докато набирах познатите номера. Съпругът на Лесли Ладъм ми каза, че е заминала за Хюстън по работа, а Естър Нютън тъкмо излизаше за мач на „Хъскис“ в „Гардън“.

Ако отидех до Бийкмън Плейс и успеях да извлека подробна информация от документите на Джема, щях да заслужа посещение в музея по-късно, за да разгледам последната експозиция и да избира нови картички за кореспонденцията си с Нина, а после да изпия чаша горещ шоколад на път за дома. Оставих съобщение на телефонния секретар на Дейвид Мичъл, че съм се върнала от Лондон и попитах дали с Рене биха искали да гледаме заедно вечерното шоу „Шейсет минути“. После позвъних на Майк да му предам новината на Мърсър, че Дюпре е сменил посоката.

Докато все още се чудех накъде да поема, пяхнах в чантата си бележник и ключодържателя и наметнах червената си мушама с качулка. Музеят се намираще само на четири пресечки, но докато стоях на ъгъла на Парк Авеню и чаках светофара да превключи, видях да спира такси, от което слезе мъж със зелен дъждобран, и внезапно промених намерението си.

Таксито ме стовари пред входа на Доджън. Във фоайето бе само единият портиер. Усмехнах се и понечих да се приближа и да обясня целта на посещението си, но той едва вдигна поглед от страниците с вицове на „Дейли Нюз“, така че продължих наядно и повиках асансьора, за да се кача на дванайсетия етаж.

Както очаквах, отново ме обзе необяснимото напрежение, което бях почувствала при първото си идване тук с Мърсър. Навярно щеше да бъде още по-страховито да остана насаме с вещите на покойната, които, изглежда, нямаха никаква стойност за наследниците или познатите ѝ. Странно бе, че никой не проявяваше интерес към предметите, отразяващи постиженията в един толкова забележителен живот.

Лесно се справих с двойната ключалка. Отново нещо изшумоля зад мен, но реших, че просто вратата е затрептяла, след като съм затворила. Сетих се за Уилям Дитрих и другите хора, които може би все още пазеха ключове от жилището на Джема, и завъртях секретната брава, преди да преметна мушамата си върху облегалката на един фотьойл.

Обстановката бе почти непроменена от предишното ми посещение. Знаех, че оттогава детективите са влизали тук много пъти по нареждане на лейтенанта, но се съмнявах, че ще забележа, ако домоуправителят или служител от агенцията за жилища под наем е откъснал някоя от вещите на Джема. Няколко минути влизах от стая в стая и търсех разлики, но открих само няколко.

Сборникът с научни статии за уврежданията на гръбначния стълб вече не беше на нощното шкафче, а гардеробът в спалнята бе опразнен и оставен с отворена врата. Докоснах долния ъгъл на измачкана бележка, залепена на гардероба. Нарисувана стрелка сочеше надолу към думите: „Дарение за случая на Трето Авеню“.

Върнах се в хола и разгледах снимките с нов интерес. Сега познах лицата на Джефри Доджън, Джиг Бабсън, няколко колеги от „Минуит“, както и любимото място на Джема в Лондон. Книгите и компактдискете бяха непокътнати, но някой бе отнесъл уредбата и малкия телевизор, които бях видяла миналия път. Записах в бележника си, че трябва да проверя дали са взети с право — типичен проблем, когато няма роднина, който да наглежда жилището.

Зад бюрото имаше старо радио с часовник, което включих на станцията за класическа музика, за да разсея злокобната тишина. Навярно хората от съседния апартамент бяха по-глухи от баба ми, защото звукът на телевизора им почти отекна през стената с пискливите гласове от рекламите на „Хоум Шопинг Нетуърк“. Явно днес бе ден за специално намаление на цените. Невъзможно бе съседите да чуят радиото, въпреки че леко го усилих.

Отново седнах на същия стол, на който бях работила в деня, когато с Мърсър се бяхме опитали да съставим опис на част от имуществото. Помнех забележката си по повод липсата на логика в подреждането на част от папките, но имаше твърде много шкафчета и трудно щях да открия онова, което тогава бе привлякло вниманието ми.

Напосоки започнах да отварям чекмеджетата, да прехвърлям картонените прегради със заглавия и да търся имена, които — след като бяхме разговаряли с персонала на болницата и бяхме разширили кръга на разследването — ми бяха познати. Интересувах се дали Доджън е разполагала с информация за хората, които бяхме разпитали досега, и особено исках да зарадвам лейтенант Питърсън, като се добера до нещо, което Джема е знаела за Джийн Дюпаи.

Сантиметър след сантиметър попадах само на медицински трудове и статии от списания за мозъчни травми и хирургически техники. Погледнах старите си бележки и проверих дали редът на папките с материали на тема „Професионална етика“ е същият. Грабнах част от тях, завъртях се да ги оставя на бюрото и се залових да ги преглеждам.

Някои от тях съдържаха сведения отпреди години, почти от първите й дни в „Минуит“, и никое име не издаваше пряка връзка със сегашния персонал или с обучаващите се в колежа. С червен маркер Джема бе написала мнението си дали даден кандидат е подходящ за неврохирургичната програма.

Отместих купчината встрани и потърсих по-скорошни материали на същата тема. Подредих ги върху плота на бюрото и започнах от най-горната. Когато прелистих половината, забелязах промяна в заглавията и осъзнах, че съм стигнала до личния й архив.

Върху етикетите с почерка на Джема бяха написани имена на спортни отбори. Пакетите с надписи „Сейнтс“, „Брейвс“ и „Редскинс“ бяха прихванати с един кламер. Отместих го и щом ги отворих, мигновено разбрах системата, по която Джема е подреждала материалите си. Това бе разделът й за Джон Дюпре, а имената на отборите представляваха градовете, в които се намираха академични институции или други връзки с кариерата му. „Тюлейн“ бе в Ню Орлиънс, частната му практика и процесът срещу него бяха в Атланта, а Джорджтаун, където твърдеше, че е получил бакалавърска степен, бе близо до Вашингтон. Навярно бе решила, че информацията, която събира, ще бъде по-трудно откриваема, в случай че някой опита да се добере до нея, ако на пръв поглед изглежда свързана със спортно състезание.

Спомних си за съвещанието, на което ми бяха казали, че полицаи от седемнайсети участък са намерили няколко папки с подобни

заглавия в контейнер за смет на паркинга пред болницата. Може би това бе комплект копия, които Джема бе държала в апартамента си, където бе смятала, че са на по-сигурно място.

Бях развълнувана от находката. Набрах номера на Чапмън, но все още не си бе у дома. Оставих му съобщение да ми се обади в апартамента на Джема, ако се прибере през следващия час, и прочетох номера на табелката в долната част на телефона ѝ. Позвъних на пейджъра на Мърсър, след което отново се заех да търся сведения като тези за Дюпре, докато чаках да се свърже с мен.

— Кой е? — попита Мърсър, когато вдигнах слушалката.

— Алекс.

— Къде си? Номерът не ми е познат.

— В апартамента на Джема. Питърсън ще ни разцелува, когато му съобщим за това, което открих тук.

— Само теб, Куп. Аз не бих се зарадвал на подобна награда.

Описах му откритието си и го уверих, че продължавам да търся още неща.

— Кога ще се върнеш?

— Ти ми кажи.

— Какво ще кажеш да взема част от тези документи, да купя нещо от супермаркета „Грейсис“ на път за дома и още в началото на седмицата да се окичим със златни звезди?

— Колко е часът сега? Два и половина. Ще пристигна около седем.

— Добре. Все още не съм намерила онази, която видях, когато бяхме тук заедно. На етикета пишеше „Мет Геймс“. Помниш ли, стори ми се поставена на неподходящо място и казах, че не би било зле някой като Лора да въведе известен ред? Но съм забравила между какви други материали се намираше. Навярно има нещо общо с бунтарството ѝ, щом никога не е ходила на мачове.

— Беше нещо във връзка с... „дегенерати“, затова се е запечатало в съзнанието ми.

— Заблудил си се, защото разследваш сексуални престъпления, Мърсър. Ние си имаме работа с дегенерати, а в медицината става въпрос за „регенериране на тъкани“. Знаех, че ще си спомниш.

— Ще почакам, докато я търсиш.

Оставих слушалката на бюрото, хвърлих поглед към записките си, където бях отбелязала в кое чекмедже има статии на темите „Професионална етика“ и „Тъкани“. Отворих го и открих зелената пластмасова папка с желаните материали, притисната по средата.

Закрепих слушалката на рамото си, разтворих папката и извадих обемистата купчина листи.

— Бинго, Мърсър! Изглежда, „Мет Геймс“ е нещо, свързано с Коулмън Харпър. Обхваща доста по-дълъг период от архива на Дитрих. Бележките започват от първата година на Доджън в „Минуит“. Харпър тъкмо е завършвал стажа си, както сам ни каза. Но от тези записки става ясно, че Джема е човекът, който го е изритал от „Мид-Манхатън“ и неврохирургичната програма. Спектър е уредил да работи в „Метрополитън“, докато обжалва решението. — Трескаво прелистих документите. — „Мет Геймс“, точно така. Спектър се е опитал да намери застъпници за своя галеник Харпър, а Доджън е започнала упорито да следи всяка негова проява. Сега няма време да прегледам цялата информация, но изглежда, документирано е всички грешки на Харпър през последните десет години... които никак не са малко.

— Например?

— Оградила е с червено няколко неща. Някой в „Мет“ не е бил доволен от техническите му умения в операционната, а друг се е оплакал на Спектър за сериозни пропуски в медицинските познания на Харпър. Явно не са имали намерение да го държат дълго на работа и там.

Погледнах подробните ръкописни бележки на Доджън в полето на страницата.

— Според нея Коулмън Харпър изнудва Спектър с нещо, може би знае някаква тайна за личния му живот. Поне тя е смятала, че това е причината колегата ѝ да ходатайства за Харпър, въпреки че според мнозина той не би изкласил в „Минуит“.

— Добро попадение.

— Слушай, ще взема всичко това със себе си. Мисля да се отбия в „Минуит“, преди да се прибера. Нося картата си за самоличност и може би някой от охраната ще ме пусне в кабинета на Джема. Така ще мога да прегледам папките, преди Спектър да е разбрал за разкритията ни през седмицата.

— Не. Сериозно, категорично „не“ в стила на Баталия. Няма начин да знаеш кой броди из болницата в неделя следобед и с кого ще се сблъскаш. Не забравяй, че си имаме работа с психопат без задръжки. Възможно е Дюпре да е оставил нещо в болницата и да се върне за него.

— Мърсър, човек не може да влезе там в неделя, ако някой от охраната не му отвори вратата. Не би представлявало голям риск посред бял ден...

— Не! Ясно ли е? Първо, само преди две седмици една жена беше убита в онзи кабинет. Второ, не знаем на кого от целия персонал на болницата да имаме доверие, нали? Прибирай се направо у дома. Не пресичай на червено, не приемай пари от непознати и най-важното — не се отбивай в медицинския колеж „Минуит“. Разбрано?

— А ако Майк ми се обади и дойде да влезем заедно?

— Голям инат си, момиче.

— Ще внимавам, Мърсър. Чао.

Не исках да го лъжа, че няма да отида в „Мид-Манхатън“. Намирах се само на две пресечки оттам и нямах търпение да надникна в кабинета на Доджън, щом вече знаех какво да търся. Бих могла да поискам полицейска охрана на жилището ѝ още тази вечер, така че никой да не може да проникне там дори и да има ключове. Но единственият начин да овладея обстоятелствата в медицинския колеж и никой да не се добере до документите бе да действам бързо.

Събрах папките, изключих радиото и прекосих стаята да облека дъждобрана си. До петнайсети април оставаха едва десет дни, а Коулмън Харпър отново очакваше решение да бъде приет за неврохирургична специализация. Запитах се дали решимостта на Доджън да крие избора си от ръководството на „Минуит“ е свързана с десетгодишната битка, която е водила, за да го държи настрана от програмата. Колко ли отчаян бе стремежът му най-сетне да бъде приет? А дали нямаше и други кандидати, така категорично отхвърлени от нея? Заради принципите си Джема Доджън бе имала доста врагове, а знаех колко силен мотив може да бъде отмъщението.

Посегнах да сваля веригата на вратата. Усетих движение зад лявото си рамо, което ме стресна, и след част от секундата, когато извърнах глава, за да видя източника му, бях блъсната към касата. Нечий юмрук се стовари върху тила ми и заслепена от болка, изпуснах

всичко, което бе в ръцете ми, и изпищях. Следващият удар бе по кокалчетата на пръстите, с които инстинктивно разтривах тила си. Ръбът на касата отново се връза в челото ми, докато движех ръце зад гърба си и се опитвах да отблъсна тялото, което ме притискаше изотзад.

Облегнах се на стената и се обърнах с лице към мъчителя си с надеждата да го погледна право в очите и да опитам да го вразумя. Но се подхлъзнах върху десетките гладки папки, разпилени по пода. Левият ми крак се сгъна под тялото ми, когато залитнах, и паднах на коляно. Вдигнах поглед и видях Коулмън Харпър, подпрян на стената, където преди малко се бе ударила главата ми.

Изкрещях му да престане, но той ме възседна и единият ми крак остана заклещен, докато притисна рамото ми към пода и натъпка в устата ми нещо с мирис на мръсен чорап, за да не викам. Погледът на Харпър блуждаеше из стаята, докато коляното му се впиваше в корема ми. Държеше ме с лявата ръка за гърлото, а с дясната стискаше и двете ми китки. Като че ли търсеше нещо, което да използва като оръжие, но все още не бе решил какво. Знаех, че имам шанс да се отскубна от хватката му, но болката в челото ми бе непоносима. Напрегнах сили и се подготвих да отвърна на следващия му ход.

Вероятна смърт.

Умът ми трескаво търсеше начин да се защитя от предмета, който щеше да използва срещу мен. Единственият човек, който знаеше къде се намирам, Мърсър Уолъс, бе на часове път отук и нямаше представа, че съм в опасност. Нямаше кой да ме избави от Коулмън Харпър, ако не се справех сама.

Видях как изражението му се промени, докато оглеждаше рафтовете и сякаш преценяваше с кой от предметите по тях би могъл да нанесе фатален удар. Молах се да не е видял скъпия комплект ножове, които бях забелязала в съседната стая, когато за първи път бяхме дошли в апартамента с Мърсър. Мислено отправих отчаяна молба към съседите да изключат телевизора си, вместо да пълнят дома си с още от кичозните домакински съдове, които се предлагаха в рекламата. Исках да чуят схватката, която знаех, че ще става все по-ожесточена.

От сгънатата си поза на пода виждах малкия гардероб, в който се бе притаил Харпър, преди да пристигна. Несъмнено и неговото

съдържание бе изпратено в момента и той бе намерил идеално скривалище, в което да изчака, докато преровя папките и си тръгна. Съжалих за обаждането си до Мърсър, за да се похваля с находката. Може би ако не бях се разприказвала, щеше да ме остави да си отида.

„Запази спокойствие — казах си. — Той няма оръжие, защото не е дошъл с намерение да убива. Не е очаквал някой да влезе в апартамента на Джема. Не е както вечерта, когато е влязъл в кабинета ѝ, с цел да ѝ отмъсти за провалената си кариера.“

Затворих очи и с цялата вяра, на която бях способна, се помолих да изляза жива оттук, но щом отново ги отворих, осъзнах, че краят на този кошмар не приближава.

— Стани! — изкомандва той. Гласът му не трепереше, както при първия ни разговор за смъртта на Джема. Стана и ме повлече със себе си, но меката вълнена яка на пуловера ми се изплъзна от ръката му. Разтегна се и увисна, безформена, и Харпър ме сграбчи за косите.

Опитах се да изплюя вълнения чорап, за да го убедя да ме пусне, но той го натъпка още по-навътре, щом забеляза, че се мъча да го изкашлям.

Осъзнах, че не ме влачи към кухнята, което ме накара да изпитам известно облекчение. В съзнанието ми проблесна гледката на обезобразеното тяло на Джема и почти се зарадвах, че ме тегли към прозореца.

Ръцете му притискаха моите, кръстосани зад гърба ми, докато се придвижваше все по-навътре в стаята. Бяхме близо до бюрото, когато едната му ръка ме освободи и видях, че посяга към телефона. Знаех, че няма намерение да позвъни на някого. Беше намислил да увие кабела около шията ми.

Вероятна смърт.

Изчаках, докато Харпър протегна ръка над плота, за да издърпа кабела от контакта. Светкавично се наведох напред и го ритнах с левия крак, опитвайки се да улуча капачката на коляното му с тока на мокасината си. Явно почти успях, защото пристъпи и гневно изруга след удара. Но не загуби равновесие, както се бях надявала, а се обърна към мен с нова ярост... и с тежкия телефонен апарат, увиснал на освобождения кабел.

Вече си бях преповторила всички молитви и не знаех как да бъда по-настойчива. Единственото, в което бях сигурна, бе, че не искам да

усетя дългия кабел, омотан около врата си. Бях водила дела за удушаване с телефон на жица и знаех колко бавна и мъчителна е тази смърт.

Бях обърната с гръб към Харпър и виждах движенията му само с крайчеца на окото си. Опитваше се да намери свободния край на дългия кабел, който се бе плъзнал над ръба на бюрото и се влачеше по пода, и когато го изтегли, праметна примката през главата ми.

Най-сетне отскубнах дясната си ръка от хватката му и я задържах до гърлото си. Пусна и лявата, докато увиваше кабела точно около средата на дихателната ми тръба, и аз успях да провра всичките си пръсти между смъртоносното му оръжие и настръхналата си кожа.

„Дръж се! — казах си. — Не позволявай този кабел да се впие във врата ти.“

Мятах се напред-назад, ритях и се мъчех да отдалеча жицата, докато Коулмън Харпър търсеше къде да остави апарата, за да я затегне още по-здраво.

В ума ми отново трескаво се заредиха несвързани мисли, от които едва успях да се отърся. Когато изплуваха образите на майка ми и баща ми, още по-енергично тръснах глава, за да ги разсея. Не желяех да присъстват на тази сцена. Мърсър и Майк бяха единствените хора, които се молах да дойдат и да ме спасят.

Харпър се опитваше да ме отдалечи от етажерката с книги и аз потърсих нещо, за което да се задържа, за да му попреча да ме завлече там, където иска. В съзнанието ми не преставаше да звучи гласът на Чапмън.

Едва сега осъзнах за какво ми напомня тази сцена. Мисълта как ще реагира Чапмън, когато открият тялото ми, ме доведе почти до лудост. Отново се заизвивах срещу нападателя си и си представих схватката на Грейс Кели с убиеца в „У като убийство“. Щях да бъда удушена изотзад, също както почти се бе случило с Кели, и Майк щеше да споделя с униформените полицаи колко неустоима е тя в този филм дори докато опаковат трупа ми.

Отварачката за писма. Борех се с дясната ръка на Харпър, който се опитваше да измъкне пръстите ми изпод кабела, за да постигне целта си. Плъзнах поглед по бюрото на Джема и потърсих ножа за писма или остри ножици, но не зърнах нищо. „Хайде, малката! —

насърчи ме гласът в съзнанието ми. — Грейс Кели се справи. И ти можеш.“

„Нека освободи едната ти ръка“ — казах си и още повече напрегнах другата, за да предпазя гърлото си. Щом Харпър пусна десницата ми и понечи да стегне кабела с две ръце, притиснах длан към лицето му и впих нокти в клепача. Отново изръмжа и от устата му потече слюнка. Вече знаех към какво се стремя и бях само на няколко сантиметра от него.

Дъхът ми спря, когато повдигна коляно и отново ме ритна в корема, този път по-силно. Явно бе забелязал, че примигвам от потта, която се стичаше от челото ми, и чуваше неравномерното ми дишане. Бях обърната в ляв профил спрямо него и наклоних цялата горна част на тялото си, за да се подпра на секцията. В този момент можех да бъда благодарна само за няколко неща, но грацията, която бях добила благодарение на дългогодишните си тренировки, ми даваше предимство, въпреки че противникът ми бе по-едър и силен.

Внезапно се извих към Харпър, което го изненада. Кабелът се отпусна с няколко сантиметра. Все още пазейки гърлото си с лявата ръка, се оттласнах от него и грабнах наградата на Джема за постиженията ѝ като хирург от абаносовата поставка на третия рафт. Завъртях се с позлатения скалпел в ръка и разрязах китката на обезумелия доктор. Кръвта му бликна във всички посоки от артерията, която бях засегнала.

Продължих яростно да нанасям разрези и след като той изпусна кабела. Спрях само за миг, за да извадя чорапа от устата си. Исках да го раня достатъчно сериозно, за да имам време да изляза от стаята, но не бях сигурна дали ще улуча точното място под дрехите. Когато се приведе над бюрото и опита да увие ръкава си около най-силно кървящата рана, няколко пъти забих скалпела в слабините му. Щом се сгърчи на земята, побягнах към вратата. Този път успях да я отключа, изтичах навън и я оставих да хлопне след мен.

Виковете ми отекнаха в коридора на дванайсетия етаж, когато заудрях по вратите между апартамента на Джема и асансьора. Чух как полуглухата съседка отмести капачето на шпионката си и едва сега осъзнах каква гледка представлявам. Двуметровият винилов кабел все още бе увит около врата ми и държах в ръка телефонния апарат, защото ако увиснеше, самата му тежест би ме удушила. Жълтият ми

пуловер бе пропит с кръвта на Харпър и така разтегнат, че едното ми рамо почти се подаваше през деколтето.

Никой нормален жител на Ню Йорк не би ме пуснал в дома си в това състояние. Единствената ми надежда бе някой да позвъни в полицията. Заблъсках вратата на съседката.

— Пуснете ме да вляза — изкрещях, — току-що убих човек. Луда съм! Снощи избягах от „Стъйвесънт“ и дойдох тук да го убия. Пуснете ме незабавно!

Точно както очаквах, чифт малки чехли се затътриха към телефона и притежателката им позвъни на 911. Веднага след това се свърза с портиера и се оплака, че някаква луда буйства пред апартамента ѝ. Здравно държах скалпела в ръка и не откъсвах поглед от вратата на Джема през четирийсет и седемте секунди, докато главният пазач се качи с товарния асансьор.

Развих кабела от шията си и двамата зачакахме в тихия коридор да пристигнат полицаи. Отзоваха се след по-малко от седем минути. Имах късмет, че Харпър се бе опитал да ме убие в спокоен неделен следобед, а не в пиковия час в делничен ден. Бяха изпратени три коли. Двама от полицаите останаха с мен, а другите четирима блъснаха вратата и откриха Харпър в безсъзнание на пода в апартамента.

— Трябва да бъдете прегледана от лекар, мис Купър. В коя болница предпочитате да ви откараме? — попита единият униформен, след като обясних коя съм.

— След това разследване не мисля, че ще бъда посрещната с добре дошла в който и да е медицински център. Но имам познат лекар, който е отличен специалист. Бих се чувствала по-спокойна, ако отидем у дома и отговоря на въпросите ви там. Можете да попитате за номера на доктор Шрем на телефон „Справки“ и ще му съобщят. Предполагам, че при тези обстоятелства ще се съгласи на домашно посещение.

Портиерът бе видял полицаите да влизат в сградата и донесе старо одеяло. Полицай Дик Никастро го наметна върху раменете ми и слезе с мен до патрулната кола, за да ме откара.

Настаних се на задната седалка, облегнах глава на стъклото и се заслушах в пращенето на радиостанцията. Съобщиха за изнасилване на покрива на седми участък.

— Напрегнат сезон, мис Купър.

Затворих очи, изтръсках дъждовните капки от косите си и
потръпнах, щом зърнах окървавената си ръка.
— За съжаление този сезон няма край.

28.

Реакцията на Баталия в понеделник, когато научи за неочакваното ми премеждие, бе нищо в сравнение с мърненето, което изтърпях от Мърсър и Майк в неделя вечерта. Бяха пристигнали в седем часа, тъкмо когато докторът приключваше с прегледа и подробното документиране на нараняванията ми, за което бях настояла, защото информацията щеше да послужи като доказателство в съда. Накара момчетата да обещаят, че няма да усложнят нестабилното ми състояние с въпроси и коментари, провокиращи силни емоции, и настоя да присъства, докато им разказвам за срещата си с Коулмън Харпър.

— Никакъв кръстосан разпит, господо! — нареди той, преди да си тръгне. — Трябва да си легне рано и да се наспи спокойно.

Майк бе повикал Хал Шърмън от екипа криминалисти да фотографира раните ми. Нямах нужда от огледало, за да си припомня състоянието си, след като видях изражението му.

— Снимал съм трупове в доста по-приемлив вид от теб, Алекс. Щом ти си спечелила битката, представям си как изглежда победеният.

Чапмън повдигна косите над тила ми, за да покаже на Хал белезите от кабела.

— Не е за разправяне. Едва не го е скопила. Би могъл да пее сопран в момчешкия хор на Атика.

Светкавицата ме заслепи, когато снима в близък план синините на челото ми, а после се съсредоточи върху китките и лактите ми.

Никой не искаше да оставам сама, в случай че през нощта ми потрябва нещо. Затова приех поканата на Дейвид Мичъл да спя на разтегателния диван в хола му, където двамата с Рене можеха да се грижат за мен, а Зак щеше да ме пази, сгъшена в краката ми. Мърсър и Майк си тръгнаха в девет и отнесоха дрехите ми, за да ги изпратят в полицейската лаборатория за серологичен анализ.

Бях твърдо решена да се появя на работа рано сутринта, напълно бодра, преди слуховете за схватката да добият митични измерения.

Безспорно се налагаше делото за убийството на Джема Доджън да бъде поверено на друг заместник-областен прокурор, както и това за нападението срещу мен. Вече бях обикновен свидетел по този случай, а не прокурор. Род Скуайърс остави на мен да избира кой колега да поеме двете дела, стига да не е Сара или друг от отдела за сексуални престъпления. Помолих да бъдат възложени на Том Кендрис, приятел, от чиито способности се възхищавах.

Коулмън Харпър бе настанен в „Белвю“ и бях доволна, когато Баталия се обади лично, за да ми съобщи, че Роджър Хейс, мъдър и безкомпромисен съдия, е отказал на обвиняемия правото на освобождаване под гаранция.

Лора повече от мен заслужаваше седмица допълнителен отпуск. Няколко дни не можа да си отдъхне от обаждания на журналисти. Всеки се стремеше пръв да се добере до сензационната информация. Не можах да откажа на Кети Корик и Баталия, макар и с неохота, се съгласи сам да застане пред камерата на „Тъдей“ за дискусия на тема „Насилието срещу медицински лица на работното им място“. Майк Шийн настойчиво ме умоляваше да кажа няколко думи за „Фокс 5“, но знаех, че разчита на съдействието на доста хора в полицията, които можеха да ме отърват от това неудобство.

През по-голямата част от седмицата помагах на Том Кендрис и детективите и се готвех да дам показания пред съдебната комисия в четвъртък следобед. С часове анализирахме доказателствата по случая, включително и цялата документация на Джема, събирана в продължение на десет години, откакто бе поела ръководството на неврохирургичната програма в „Минуит“. Папките ѝ бяха струпани из целия офис на Кендрис. Неведнъж се сещах за драскулката върху килима на местопрестъплението и се питах дали все пак умиращата не е напрегнала сили да остави някакво послание с кръвта си.

Сега недовършената буква ми приличаше на „О“ и си въобразявах, че започнатата дума е „Отхвърлен“. Всеки път, когато ме видеше да разглеждам снимките, Чапмън ги издърпваше от ръката ми и ми казваше да слеза на земята.

— В онзи момент не е имала сили да напише каквото и да е.

Опитвах се да си внуша, че е прав.

Морийн и съпругът ѝ Чарлс бяха върнати от убежището си в неделя вечерта и в понеделник след работа Мърсър ме откара да се

видя с тях. Притиснах я в прегръдката си така силно, че едва не строших ребрата ѝ. Най-сетне се уговорихме да прекараме един уикенд през май в любимия си курортен комплекс със сауна и салон за масаж.

Лабораторните резултати потвърдиха, че „сестрата“, упоила Мо, ѝ е дала конска доза успокоително, безопасна за живота ѝ, но достатъчна, за да провали работата ѝ под прикритие.

Нямаше напредък в разкриването на извършителя, въпреки че Майк подозираше, че по този начин Коулмън Харпър се е опитал да отклони вниманието на полицията от себе си към Дюпре, който бе един от лекарите, влизали при нея. Никой не би накарал Мо да повярва, че приятелят ѝ Джон Дюпре има някаква вина. Трудно ѝ бе да приеме факта, че не е истински лекар, защото държането му ѝ бе харесало далеч повече, отколкото това на доктора, когото Дейвид бе помолил да уреди приемането ѝ в болницата. Предполагахме, че в момента Джон обикаля страната и търси малко градче, където да открие нов кабинет. Може би този път щеше да използва името на покоен доктор, взето от надгробния му камък.

Джоан Стафорд се бе върнала в Ню Йорк във вторник вечерта и бе настояла да ѝ гостувам за вечеря. Веднага щом ме настани на масата, тя ме постави натясно:

— Ще ти направя предложение, на което не можеш да откажеш, защото всичко е уговорено. В четвъртък вечерта Нина ще хване самолет от Калифорния, а в петък трите заминаваме за Виниярд да подготвим вилата ти за сезона. Ще бъдем само женска компания, бебето ѝ ще остане с баща си в Ел Ей, а Джим трябва да участва в конференция във Виена. От първи април има директни полети на „Ю Ес Еър“ от „Ла Гуардия“. Резервирах три места, така че не приемам възражения. Ще летим с последния полет в 5:45 в петък следобед и ще се върнем в понеделник призори. Ще бъдеш в офиса си преди девет. Какво ще кажеш?

Усмихнах ѝ се:

— Вече съм нов човек, Джоуни. Приемам.

Исках да отскоча до вилата си и бе истински късмет, че двете ми най-добри приятелки щяха да бъдат до мен, когато минавам по Дагет Понд Уей за първи път след миналия октомври.

Нина Баум пристигна рано в петък. Бях ѝ оставила резервните си ключове при портиера, за да вземе душ и да си почине, преди да дойде при мен в офиса. Приятелството ни бе започнало още първия ден, когато двете бяхме пристигнали в „Уелзли“ и ни бяха настанили в една и съща стая. Никога не бях имала по-предана и любяща приятелка.

Сара се бе обадила по-рано, за да ми каже, че е решила да ползва отпуск и за щастие, както никога, в отдела за сексуални престъпления бе спокойно. С Нина обядвахме във „Форлинис“, върнахме се да заключим бюрото ми за уикенда и хванахме такси, за да се срещнем с Джоан на „Ла Гуардия“.

Полетът бе спокоен и безпроблемен. Джоан бе уредила да наемем джип от летището, за да не губим време да вземаме старата ми кола от гаража, където бе оставена. Докато пътувахме по острова, наблюдавахме великолепния залез на пролетния ден. Зелените пъпки на повечето дървета бяха започнали да се разтварят, а нарцисите образуваха ярки жълти ивици покрай дворовете и алеите.

Стомахът ми се сви, когато Нина забави и взе завоя към пътеката, която водеше до къщата ми. Там бе загинала Изабела Ласкар и винаги когато минавах, щях да си спомням за това. Зарадвах се, щом видях, че Джо, градинарят ми, е посадил прекрасни лалета и перуники от двете страни на алеята и бе сложил гранитна плоча пред дървото, до което бе отнет животът на Изабела.

От малката къща се носеше приятен мирис на прясна боя, която бе заличила всички следи от праха, използван от полицаите за снемане на отпечатъци, а ръчно нарисуваните шарки и чистите светли дограми правеха атмосферата по-свежа.

Оставих багажа си в голямата спалня и излязох при Нина и Джоан на площадката.

— Не бих се справила без вас двете...

— Шшшт. Не съм виждала тази гледка от три години — напомни ми Нина. — Искам да ѝ се насладя, преди напълно да се стъмни.

Аз също се чувствах като в рая, когато седях на парапета, заобиколена от красотата на хълмовете, осеяни с цветя, езерата, които не бяха пълни с лодки, както през лятото, и морето отвъд тях.

Джоан се изправи.

— Хайде, разполагаш с десет минути да излезеш от кожата на дама прокурор. Имаме резервация за вечеря в „Аутърмоуст“ за осем

часа.

— Не знаех, че отварят преди началото на май.

— Напоследък беше толкова заета, че сигурно все още не знаеш и доста други неща. Ако бях оставила на теб, щяхме да вечеряме пуканки.

— Не ѝ се подигравай. Това е едно от малкото ястия, които умее да готви, Джоан.

Влязох да се преоблека с джинси и сако и седнах на задната седалка на джипа. Нина ни откара до западния край на острова, Гей Хед, където Хюи и Джийн Тейлър бяха построили най-прекрасния частен хотел. Беше нео-викторианска къща само със седем стаи за гости, всяка облицована с ламперия от различно дърво. Намираше се в живописна местност, която се простираше до Виниярд Саунд. Оттук се виждаше най-красивият залез на света.

Бяхме пристигнали твърде късно за това удоволствие, но готвачката им Барбара бе завършила кулинарния институт и правеше невероятни специалитети. Носех под мишници две бутилки вино, защото в този край на острова трудно се намираше алкохол.

Прекосихме тревната площ до входа на хотела. Джийни ни посрещна сърдечно, когато ѝ представих приятелките си, и попита дали бихме искали да пийнем вино на верандата, преди да влезем в трапезарията. Барът бе на открито, на широка тераса срещу водата, и аз уверих Джоан и Нина, че ако харесват същите гледки, които привличат мен, непременно трябва да видят тази.

Поведох ги навън и застинах на прага. Хюи засвири на пиано, а хор от познати лица запя „Честит рожден ден“. Всички държаха чаши с шампанско. Майк бе зад бара и естествено помагаше на бармана Холис. Мърсър бе довел Франсин, а до тях стояха Сара и Джим, Чарлс и Морийн, Род Скуайърс, Рене и Дейвид. Джоуни и Нина бяха запазили всички стаи в хотела — и купонът започваше.

Сияех от щастие, когато обиколих компанията, размених целувки с всички и изслушах разказа как приятелите ми тайно са подготвили тази изненада и са пристигнали с три коли сутринта.

— Отвори подаръците! — извика Майк и посочи към куп кутии, струпани в далечния край на бара.

— Подрали сте с няколко седмици — закачливо ги укорих. — До последната минута ще ви напомням, че все още съм на трийсет и

четири.

— Добре, но Нина каза, че ще прекараш рождения си ден при родителите си. Решихме, че единственият начин да те изненадаме, е да го отпразнуваме по-рано.

Приех чаша студено шампанско и вдигнах наздравица за всички. Джоан ме отведе до висока ваза с жълти рози, поставена на бара. Картичката, скрита сред тях, бе с посвещение от Дру. Прехапах устни и си обещах да му се обадя на следващия ден, да си уговорим среща за вечеря и да поговорим за изминалите няколко седмици.

Когато се приближих към Сара и Франсин, за да ги поздравя за добре запазената тайна, чух Майк и Мърсър да разговарят зад гърба ми за убийството на Джема Доджън.

— Помниш ли спора, който водихме в участъка, дали в повечето случаи мотивът е любов или пари? Е, отново се оказах прав. Коулмън Харпър. Как мислиш, защо онзи чешит не е бил доволен да бъде просто лекар, а се е стремил към нещо повече?

— Струва ми се, че някои от хората, които разпитахме през тази седмица, можеха да проговорят по-рано — отвърна Мърсър. — Сега се надпреварват да твърдят, че Харпър винаги е имал зъб на Доджън заради отношението ѝ към него, още откакто са се запознали преди близо десет години.

— Трябва да видиш какво откриха Зотос и Лозенти при обиска на апартамента му.

Възползвах се от възможността да науча някои подробности, които Том Кендрис бе скрил от мен. Не желаше да ме запознава с новите доказателства, защото бях свидетел.

Майк продължи:

— Какви ли не дегизировки — перуки, мустаци, грим. Дори са попаднали на бележка, изпратена от Робърт Спектър преди месеци, в която се казва, че е направил всичко възможно, но Доджън „те е очернила пред целия свят“. Харпър е бил готов на всичко, за да постигне целта си. Предполагам, че е отишъл в болницата посред нощ, сигурен, че ще я открие сама в кабинета ѝ. Вероятно се е надявал да я спласи и да я убеди да не го отхвърля отново. Имал е подкрепата на Спектър и тя е била единствената пречка за приемането му в програмата. Впрочем, ако наистина се е канела да напуска, навярно е представлявала спънка само в неговите очи. Мисля, че категорично му

е заявила да се откаже веднъж завинаги и затова я е нападнал. Влязъл е, въоръжен с касапския си нож, подготвен за отмъщение.

Не можех повече да се преструвам, че не слушам. Облегнах се на бара и въпреки че Майк ме стрелна с поглед, Мърсър продължи да говори.

— Знаете ли кога е започнало всичко?

Поклатих глава.

— Предшественикът на Джема пръв се е усъмнил в способностите на Харпър. Било е преди десетилетие, хлапе. Доктор Рандъл му казал, че ще го приеме в неврохирургичната програма, но едва след като завърши неврологична специализация. Доджън поела поста след напускането на Рандъл по-късно същата година, но взела свое решение. Преценила отзивите за работата на Харпър и твърдо отказала да бъде обвързана с обещанието, дадено от Рандъл. Постарала се да го лиши от шанс да влезе в програмата.

— А „Мет Геймс“? — попитах.

— Това е дело на Спектър. По негово настояване Харпър постъпил на работа в „Метрополитън“ за година. Предполагал, че за това време ще убеди Доджън да промени отношението си. Но Харпър продължил да се издънва. Известно време практикувал на юг. Наскоро Спектър отново му дал надежда. Уредил аспирантурата му в „Мид-Манхатън“. Мислел, че след напускането на Джема ще има последен шанс да помогне на своя човек, преди да е станал твърде възрастен за тази специализация. Ако започнел сега, при завършването си Харпър щял да бъде на петдесет години. Но планът не се оказал сполучлив. Спектър избързал с една година. Доджън отново не отстъпила.

Излишно бе някой да напомня, че до петнайсети април остават само няколко дни.

— Установихте ли защо Спектър толкова се е старал да лансира Харпър? — попитах.

— Все още не. Но бележката на Джема, която ти откри, наистина е ценна следа. Засега и двамата мълчат по въпроса, но ще разнищя тази история. Освен това — продължи Мърсър — Робърт Спектър е имал интерес. Знаел е, че за да не изневери на принципите си, Джема ще напусне в мига, когато Коулмън Харпър бъде включен в неврохирургичната програма. Тогава постът ѝ автоматично щял да бъде поет от Спектър, каквато е била главната му цел.

Майк се намеси:

— Мисля, че при последния разпит стреснахме Харпър, когато му казахме, че ще проверим архивите на болниците за последните десет години. Знаел е, че в „Минуит“ не пазят информацията толкова дълго. Но явно не е имал представа колко време се съхраняват данните в „Метрополитън“ и дали заклетият му враг Джема Доджън няма свое копие от досието му. На колко бихте се обзаложили, че той е злосторникът, проникнал в „Метрополитън“, за да отнесе своята папка от архива? Именно затова е запазил ключовете на Джема, след като я е убил. В неделя се е промъкнал в апартамента ѝ, за да унищожи сведенията, с които е разполагала за него, защото се е страхувал, че рано или късно някой ще се добере до компрометиращите документи.

— А защо ме остави да довърша разговора си с Мърсър, вместо веднага да ме сграбчи, преди да разкажа за материалите, които съм открила?

— Ако Харпър те бе връхлетял, докато говориш по телефона, Мърсър, макар и да се е намирал далече, щеше да позвъни на 911 и полицията щеше да пристигне, преди да успее да те убие и да излезе спокойно от сградата. Навярно е решил, че ако се отърве от теб, след като затвориш, и види сметката на единствения останал комплект документи на Доджън, ще имаме само показанията на Мърсър срещу неговите, без никакви доказателства, които да ги подкрепят.

— Вероятно отново дегизиран, Харпър е минал покрай портиера и е пъхнал онази бележка за черното и бялото под вратата ти — предположи Мърсър. — Може би не е знаел цялата истина за Джийн Дюпаи, но също както Джема, е подозирал, че в миналото му има нещо тъмно. Хитро и нагло се е възползвал. Не забравяй, че и двамата са работили на юг. Мисля, че Харпър е знаел нещо за истинския Джон Дюпре, което го е накарало да се замисли. Както и да е, и двамата са се страхували да не бъдат въввлечени в разследването и затова си прехвърляха топката един на друг. Навярно са били адски уплашени, когато са видели онзи окаян старец, заспал в рентгенологията, и всеки е търсел начин да си измие ръцете. Няма смисъл да умуваме кой всъщност го е открил пръв.

— Мислите ли, че шофьорът, който се опита да ме блъсне с колата, също е бил Харпър? — попитах, когато си спомних как със Зак се бяхме отървали на косъм.

— Няма съмнение — отвърна Майк без колебание. — Може би просто е обезумял от страх. Два дни по-рано сам ни бе посочил душевноболен с окървавени панталони, когото всички бяхме взели за убиеца. После е чул във вечерните новини в петък, че ти, Алекс Купър, си снела подозрението от стареца. Мърсър мисли, че докато е чакал първата вечер в участъка, случайно е дочул как Питърсън дава разпореждания да те откарат до дома ти и е диктувал адреса. Побеснял е, след като е узнал новината, и е тръгнал натам, без дори да предполага, че ще те види. Просто му е провървяло и в единайсет часа ти си излязла. Но съм сигурен, че тогава не е имал ясен план. Бил е отчаян.

Отново замълчахме, когато наоколо се разнесе глъчка.

— Знаете ли кое ме вбесява най-много? — попита Майк. — Слабоумниците, които отказват да съдействат на полицията, когато стане убийство, а после нямат търпение да уверят всеки срещнат репортер, че през цялото време са знаели кой е убиецът и какви са били мотивите му. Прочете ли статиите?

— Не ми показват нищо. Забрави ли, че съм свидетел?

— Бившата съпруга е заявила пред някакъв южняшки вестник — каза Мърсър, — че според Харпър Джема Доджън е била единствената причина той да не може да следва неврохирургия, в който и да е университет. А един от лекарите, с които е работил преди две години, твърди, че Харпър е изпитвал „маниакална враждебност“ към Доджън и е имал фиксидея да стане неврохирург — единственото му несбъднато желание. Дори я е обвинявал за всичките си проблеми десет години след като го е прецакала.

— Имат предимство пред нас, Мърсър. Полицията не може да плаща на тези глупаци колкото клюкарските издания. Никой не желае да каже и дума за заподозряно лице. Но ако види микрофон и камера или му предложат стотачка, за да говори, всеки твърди, че от самото начало е знаел истината.

— Не и новият шеф. Прочетох коментара на Спектър в „Мъндей Поуст“. Не вярва, че неговият любимец е способен на това. „Харпър има забележителен ум. Помагал ми е при доста важни изследвания.“

— Е, сега ще изследва въздействието на затвора върху нервната система двайсет и пет години или до живот. Стига сме говорили на тази тема, Русокоске. Не сме нито на работа, нито на свидетелската

скамейка. Хайде, отвори първо моя подарък. — Майк посегна към купчината и ми подаде пакет. Беше червена кожена кутия за бижута, вързана с широка бяла панделка. Издърпах я, отворих закопчалката и когато повдигнах капака, под него заблестя лъскава тиара. Нина я грабна и я нагласи на главата ми, докато Майк ме успокояваше, че е имитация и че е платил повече за кутията, отколкото за фалшивите диаманти.

— Слушайте! — извика Майк. — С Джоуни сме съставили програма за гастрономическа екскурзия из Виниярд по случай рождения ден. Идеите от мен, парите от нея. Естествено отправна точка е ресторантът на „Аутмоуст“, където предлагам да започнем вечерята с ролца от раци, пастет от омари и домашно приготвен ментов сладолед. Утре ще закусваме при Примо. Кафе и кифли на терасата на „Чилмарк Стор“. Вкусна храна и сладки приказки. Обяд в „Байт“, заведението на неотразимите сестри Флин. Най-добрата рибена крем супа и миди. Вечеря при Тони и Дейвид във „Фийст“. Пастата „Фра дяволо“ не е за изпускане.

Свалих обувките си и пристъпих надолу по стъпалата към обширната поляна, обградена от Виниярд Саунд.

Майк разпалено продължи с менюто за неделна закуска в хотела, обяд в пицарията на Примо и прощална вечеря в „Червената котка“ — филе с карамелизиран лук. Бе направил старателно проучване за най-добрата храна, която се предлага в района.

Братът на Хюи, Джеймс, тихо пееше за огъня и дъжда, докато Майк забавляваше тайфата. Чух го да казва, че главната им задача през този уикенд е да намерят най-високото стълбище на острова, ако искат да видят как имитирам Тина Търнър.

Спуснах се по полегатия склон, потопих крака в ледената вода и се загледах в недалечната ивица, където лагуната се съединяваше с Атлантика. Вдъхнах соления въздух откъм океана и проследих примигващия сигнал на големия фар, който от двеста години предупреждаваше корабите да избегнат близките скали на „Девълс Бридж“. Шумът на вълните бе почти толкова успокояващ, колкото смехът на хората, които обичах. По-късно вечерта, когато духнах свещите на тортата, щяха да настояват да споделя с тях какво съм си пожелала. Сега, докато стоях сама и се взирах в милионите звезди,

сияещи над мен чак до далечния хоризонт, мислено изредих всички свои желания за следващата година.

Издание:

Линда Феърстийн. Вероятна смърт

Американска. Първо издание

ИК „Хермес“, Пловдив, 2001

Редактор: Ева Егинлиян

ISBN: 954-459-825-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.